

G.P.P. Burggraaf

Zie,
Ik kom
haastelijk

Het laatste oordeel en de wederkomst

ZIE, IK KOM HAASTELIJK

E-BOOK HERUITGAVE - 2012

ZIE, IK KOM HAASTELIJK

*DIE OREN HEEFT, DIE HORE WAT DE GEEST
TOT DE GEMEENTEN ZEGT*

HET LAATSTE OORDEEL EN DE WEDERKOMST

G.P.P. Burggraaf

UITGEVERIJ "DE ROKENDE VLASWIEK"
POSTBUS 47 - 2820 AA STOLWIJK

CIP-GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN HAAG

Burggraaf G.P.P.
"Zie, Ik kom haastelijk"
"Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt"
De zeven brieven aan de zeven gemeenten in Klein-Azië
Efeze / Smyrna / Pergamum / Thyatira / Sardis / Filadelfia /
Laodicea het laatste oordeel / de wederkomst

Trefwoord: bijbelse theologie

Omslagillustratie: Jan Luiken

ISBN 90-76100-12-8
NUGI - 632

© COPYRIGHT BIJ UITGEVERIJ DE ROKENDE VLASWIEK
HARSKAMP 1998 - 2012

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.*

*No parts of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted,
in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise,
without the prior written permission of the publisher.*

INHOUD

Johannes op Patmos - Inleiding	6
1. Efeze - De eerste liefde verlaten	19
2. Smyrna - Verdrukking van tien dagen	65
3. Pergamum - Ik weet waar gij woont	83
4. Thyatira - Hetgeen gij hebt, houdt dat	109
5. Sardis - Gij hebt de naam dat gij leeft	129
6. Filadelfia - Een geopende deur	143
7. Laodicea - Koud noch heet, maar lauw	161
8. Het laatste oordeel	182
9. Zie, Ik kom haastelijk	193

JOHANNES OP PATMOS

Inleiding

Het wereldgebeuren escaleert en neigt naar het einde. Oorlogen en geruchten van oorlogen zijn aan de orde van de dag. Het kondigt aan dat Christus komende is.

We leven onder de laaghangende oordelen. Het ganse schepsel zucht als in barensnood tot nu toe. De wereld is in nood, de kerk is verscheurd en ontbloot tot haar fundamenteen toe. De wijze maagden slapen met de dwazen in het opperste van de mast. Gods ware kinderen en knechten zijn veelal krachteloos en staan niet meer in de bressen. *“De vaders hebben onrijpe druiven gegeten, en der kinderen tanden zijn stomp geworden”, Jer. 31:29.* Waar zijn de Luthers, de Calvijns, de Rutherfords, de Huntingtons, de Kohlbrugge’s? Ik weet er niet één. Ja, ik weet er toch Eén, Die hen allen te boven gaat: de Leeuw uit Juda’s stam, Die de zeven sterren -Zijn ware knechten- in Zijn rechterhand houdt en gezegd heeft: *“En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld”, Matth. 28:20.”*

In dit boek staan we stil bij de openbaring van Christus, die de apostel Johannes op het eiland Patmos visionair te aanschouwen krijgt. Daardoor ontvangt hij een blik achter het gordijn van Gods wil en raadsbesluiten.

Christus openbaart Zich aan Zijn knecht, niet als een beginseltje, maar als de Eerste en de Laatste, de Alpha en de Omega, Die de sleutels heeft van de hel en van de dood. Christus is Ruiters op het witte paard (Openb. 6:2), het paard der overwinning. Dat paard is wit, vanwege de gerechtigheid en de heiligheid van Christus. Hij is blank en rood, Hij draagt

de Banier boven tienduizend. Hij oordeelt en voert krijg in gerechtigheid. Christus is het Begin der (her)schepping Gods en het Einde van alle tegenspraak.

Johannes heeft inmiddels een hoge leeftijd bereikt. Het is reeds vierenzestig jaar na de hemelvaart van Christus, als Johannes door keizer Domitianus¹ naar het eiland Patmos verbannen wordt. Wat de duivel ten kwade bedenkt, heeft God ten goede bedacht. Johannes komt namelijk oog in oog te staan met de verheerlijkte en verhoogde Immanuël. De openbaring van Christus, die Johannes te aanschouwen krijgt, is de meest heerlijke openbaring, die op aarde ooit aan een menskind is getoond. De verhoogde en verheerlijkte Immanuël toont Johannes de dingen die haast geschieden moeten.

Waarde lezers, de oordelen gaan over de wereld en nog is het einde niet. De afloop van het wereldgebeuren wordt met name in het boek Openbaring voorzeggd. Dit laatste bijbelboek wordt wel de slotacte van de wereldgeschiedenis genoemd. Maar het is veel meer. Het boek Openbaring is namelijk vol van het Evangelie van Christus, het Begin der Schepping Gods. Ik begrijp daarom niet, dat er zo weinig uit dit Bijbelboek gepreekt wordt. Veelal heerst de gedachte dat dit laatste bijbelboek alleen met de eindoordelen te maken heeft, maar dat is een eenzijdige opvatting. Voordat Christus wederkomt op de wolken des hemels, zullen er nog velen toegebracht worden tot de gemeente die zalig moet worden. Door het goddelijk licht geleid zullen ze komen: uit de oerwouden van Afrika, van de steppen en toendra's in het verre Oosten, uit de hoogvlakten der indianen, ja, uit de heggen en stegen. *“Totdat*

de volheid der heidenen zal ingegaan zijn, en alzo zal geheel Israël zalig worden”, Rom. 11:25-26.

Het boek Openbaring toont ons in de eerste plaats een openbaring van de verhoogde en verheerlijkte Immanuël. In de tweede plaats Zijn boodschap aan de zeven gemeenten in Klein-Azië, dus aan de nieuwtestamentische Kerk. Ten derde geeft het laatste bijbelboek ons een blik in Gods (geopenbaarde) raadsbesluiten. In de vierde plaats wordt ons de val van de Antichrist voorzeggd. Dan tekent Johannes het hemelleven en de Bruiloft des Lams. Vervolgens komt het laatste oordeel aan de orde en tenslotte een beschrijving over het nieuwe Jeruzalem en de wederkomst van Christus.

We leven in de laatste dagen. Het wereldgebeuren escaleert. Oorlogen en geruchten van oorlogen kondigen de wederkomst van Christus aan. Het mensdom staat nog vele weeën te wachten. Christus heeft echter de leidsels van het wereldbestuur in handen. Gods volk zal er als goud uitkomen, ja, als fijn goud, want ze is duur gekocht met Zijn bloed. Evenwel zullen de dagen verkort worden om der uitverkorenen wil. Het boek Openbaring is het enige profetische boek in het Nieuwe Testament. Openbaring is de Apocalypsis (onthulling) van Johannes, die dit boek in het jaar 97 geschreven heeft. De inhoud ervan is grotendeels terug te vinden in de oudtestamentische boeken Jesaja, Ezechiël, Daniël, Joël en Zacharia. Openbaring is een nadere uitwerking van hetgeen de profeten reeds voorzeggd hebben aangaande de laatste dingen.

In het boek Openbaring komen onder andere de zeven brieven van Christus aan de orde, die echter niét profetisch zijn, maar testamentair. Ze vormen de wilsbeschikking van de verhoogde Middelaar, waarvan de profeten hebben gesproken. Het laatste is het beste, want het komt van Christus Zelf. Johannes moet zeven brieven in boekvorm zenden aan de zeven gemeenten in Klein-Azië, namelijk Efeze, Smyrna, Pergamum, Thyatira,

1. Domitianus, Titus Flavius (51-96) was een Romeins keizer. Hij volgde in 81 zijn broer Titus op. Tot 88 gaf hij veel aandacht aan de bestrijding van corruptie, beveiliging der grenzen en bouwactiviteiten, onder andere: de voltooiing Colosseum (82). Hij streefde later naar absolute heerschappij, leidend tot terreur met christenvervolging. In 96 werd hij vermoord, wat de uitsterving van het huis der Flaviërs betekende.

Sardis, Filadelfia en Laodicea. Zeven is in de Bijbel het getal van de volheid. Deze zeven Aziatische gemeenten vertegenwoordigen de ganse nieuwtestamentische Kerk vanaf Pinksteren tot de wederoprichting aller dingen. De openbaring van Christus aan de zeven gemeenten van Klein-Azië is ook gericht tot de kerk van nu!

Wat verstaat u onder de nieuwtestamentische Kerk?

Dat zijn de gemeenten van Christus van alle tijden en plaatsen. Het Griekse woord voor gemeente is: 'Ecclesia', wat afgeleid is van een werkwoord dat 'ergens uit roepen' betekent. Het wordt gebruikt om een plaatselijke groep christenen aan te duiden.

'Ecclesia' betekent nooit 'het kerkgebouw.' De betekenis van het woord is echter niet typisch nieuwtestamentisch. Het werd ook in ander verband gebruikt om een vergadering van mensen aan te duiden die een bepaald doel nastreefden (bijvoorbeeld een volksvergadering, Hand. 17:40). In het Nieuwe Testament wordt ermee bedoeld: zij die gehoor gegeven hebben aan de roepstem van Christus en die een gemeenschap vormen voor eredienst en gebed. Al deze groepen samen werden bekend als 'de kerk', waartoe alle gelovigen, waar ze ook woonden, behoorden. Het woord 'kerk' is afgeleid van het Griekse woord 'kuriakè' en betekent: '*wat van de HEERE is.*' Het werd later gebruikt in een uitdrukking zoals 'kuriakon doma': 'huis van de HEERE', het kerkgebouw dus.

Het Nieuwe Testament gebruikt veel beelden die het wezen van de gemeente beschrijven. De gemeente wordt vergeleken met een gebouw (Ef. 2:19-22), gegrond op de apostelen en profeten, waarvan Christus Zelf de uiterste Hoeksteen is. De gemeente is afgezonderd tot de dienst van God, waarin de Heilige Geest woning maakt, evenals Hij dat doet in de individuele gelovigen (1 Kor. 3:10-17). De kerk wordt ook vergeleken met een lichaam (Ef. 4:16).

De gemeente van Christus is dus een gemeente waarin Woord en sacrament recht bediend worden, waarin Gods volk wordt gevonden én waarin God mensen bekeert. Als er geen verloren zonen op de prediking bekeerd worden en er geen verloren penningen meer gevonden worden, dan is zo'n gemeente geen gemeente van Christus, want God bekeert alleen maar verloren zonen en dochters. Er zijn dus gemeenten die zich alleen maar druk maken om de negenennegentig schapen. Maar het gaat God om dat ene verloren schaap en om die ene verloren penning.

De Openbaring van Johannes is een openbaring van Jezus Christus, die God Hem gegeven heeft om Zijn dienstknecht te tonen de dingen die haast geschieden moeten. De apostel Johannes is verbannen naar het eiland Patmos en krijgt de opdracht van de opgestane Levensvorst de zeven gemeenten in Klein-Azië aan te schrijven. Johannes ontvangt deze opdracht door middel van een visioen op de dag des Heeren. God sprak in het Oude Testament dikwijls door dromen en gezichten. In het Nieuwe Testament zien we hetzelfde en incidenteel kan dat ook nu nog voorkomen.

Echter, wij hebben het profetisch Woord, dat zeer vast is. God werkt door Woord en Geest. Gods Woord eindigt met de Openbaring van Johannes en is daarmee een afgesloten canon. Daar kan niets meer aan toegevoegd of aan afgedaan worden, alle Schriftkritische wetenschap ten spijt.

Christus openbaart Zich aan Johannes op Patmos als de Verhevene, de Koning der koningen, de Heere der heren, de Alpha en de Omega. Christus is het Begin van alle wijsheid en het Einde van alle tegenspraak. Christus spreekt niet als Schriftgeleerde, maar als Machthebbende. Zijn Woord is niet alleen de Waarheid, Hij is Zelf de Waarheid. Christus' woorden zijn daden! Want Hij spreekt en het is er, Hij gebiedt en het staat er. Als de verhoogde Middelaar Zich aan Zijn knecht Johannes openbaart, valt Johannes als dood aan Zijn voeten.

Hij valt niet dood, maar als dood, vanwege de majesteit en de verhevenheid van Zijn Godheid. Johannes kende de Middelaar door openbaring. Allen die in Christus geloven, kennen Hem door openbaring. Voordat Christus Zich aan de ziel openbaart, is zo'n mens dood in zonden en misdaden. Er kunnen veel bewegingen zijn, zelfs bemoeiingen van Godswege. Maar als Christus gemist wordt, wordt alles gemist.

Wat is een geopenbaarde Christus?

Zolang dat voor u een vraag is, bent u schuldig aan het antwoord, want als u het weet bij ondervinding, stelt u deze vraag niet meer. Dan zegt u met Job: "Ik weet, mijn Verlosser leeft." Of met Thomas: "*Mijn Heere en mijn God.*" Al Gods volk kan met Paulus getuigen: "*Het heeft Gode liefd Zijn Zoon in mij te openbaren*", Gal. 1:15-16. Christus is alleen te kennen door openbaring, dat wil zeggen, dat Hij Zich door Woord en Geest bekend maakt en Zichzelf wegschenkt. Hij maakt plaats voor Zichzelf. Hij komt door gesloten deuren. Niemand gelooft in Christus, tenzij door openbaring. Als Christus Zich aan een ziel openbaart, brengt Hij alles mee; Hij schenkt Zichzelf weg. Dat herhaalt zich steeds in het genadeleven. Zalig worden is geen samenwerking tussen God en de mens. God doet alles en de mens doet niks, ja, tegenwerken. Amen.

Was de openbaring van Christus aan Johannes geen bijzondere?

U hebt gelijk. Echter, elke openbaring van Christus aan de ziel is een bijzondere. Wat betreft het goddelijke is er geen verschil. Alles wat God doet is bijzonder. Christus openbaart Zich gewoonlijk door de prediking van het Evangelie. Hij wordt voor iedereen onvoorwaardelijk voorgesteld en bij een bepaald aantal mensen onderwerpelijk toegepast door de Heilige Geest, naar Gods vrijmachtig en soeverein welbehagen, want het geloof is niet aller.

Christus kan Zich ook onmiddellijk openbaren. Wij zijn aan de middelen gebonden, maar God niet. Hij is soeverein in Zijn

handelen. God handelt echter nooit in strijd met Zijn Woord. Als Christus Zich onmiddellijk openbaart, geschiedt dat zonder enig middel. Christus behoudt Zich het recht van vrije toegang tot elk hart dat Hij verkiest. Er is geen sterveling die Christus uit zijn of haar hart kan houden. Christus eigent een zondaar, zonder medewerking van en ondanks de tegenwerking van die zondaar, amen! Hij openbaart Zich aan een mens die in zijn of haar vijandige doodstaat verkeerd. Dat kan middellijk en onmiddellijk. Noodzakelijk is: Ken ik Christus, ben ik bij Hem bekend? Heeft Hij Zichzelf als Borg en Middelaar (middellijk of onmiddellijk) in mijn hart geopenbaard? Dat is wezenlijk, niet? De Openbaring aan Johannes betreft de laatste canon van Gods Woord en is in die zin onderscheiden van de openbaring van Christus als Borg en Middelaar. Johannes was reeds wedergeboren. Hij kende Christus als Zijn schuldovernemende Borg.

Als Johannes als dood aan de voeten van de verhoogde Middelaar ligt, opent Christus Zijn mond. Het Woord opent het Woord en spreekt het Woord. Als Hij opent, dan kan niemand sluiten. Johannes krijgt de opdracht om de eeuwige raadsbesluiten Gods op te tekenen in een boek. Het boek Openbaring onthult verborgenheden, ja, de toekomst van de dag Gods, "*in welken de hemelen met een gedruis zullen voorbijgaan, en de elementen branden zullen en vergaan, en de aarde en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden*", 2 Pet. 3:10. Christus openbaart Zich als de Almachtige, als de Ruiters op het witte paard. "*En Hij heeft op Zijn kleed en op Zijn dij dezen Naam geschreven: Koning der koningen, en Heere der heren*", Openb. 19:16. God is een God Die Zich verborgen houdt, maar Zich ook openbaart, naar Zijn soevereine wil. Zelfs Nebukadnezar erkent dat feit aan Daniël: "*De koning antwoordde Daniël en zeide: Het is de waarheid, dat ulieder God een God der goden is, en een Heere der koningen, en Die de verborgenheden openbaart*", Dan. 2:47. Daniël had, evenals

Johannes, ook kennis aan een geopenbaarde Christus in profetisch perspectief. Dat kunnen we lezen in Daniël 10. Er zit veel overeenkomst in het gezicht van Daniël en dat van Johannes. Hierin zien we dat de oud- en de nieuwtestamentische profetieën overeenkomen.

Christus is dus alleen door openbaring te kennen. Hij zegt Zelf: *“Die Mijn geboden heeft, en dezelve bewaart, die is het, die Mij liefheeft; en die Mij liefheeft, zal van Mijn Vader geliefd worden; en Ik zal hem liefhebben, en Ik zal Mijzelfen aan hem openbaren”, Joh. 14:21.*

Als Christus Zich in het hart openbaart, geeft Hij het geloof erbij. Dat men zich tegen deze leer verzet, is niet zo verwonderlijk, want het merendeel neemt Jezus aan en heeft vrede zonder ooit in een strijd op leven en dood verwickeld te zijn geweest. *“Wanneer een sterke gewapende zijn hof bewaart, zo is al wat hij heeft in vrede. Maar als Een daarover komt, Die sterker is dan hij, en hem overwint, Die neemt zijn gehele wapenrusting, daar hij op vertrouwde, en deelt Zijn roof uit”, Luk. 11:21-22.* Dat is Christus, want Zijn Naam is Sterke God. Men spreekt allerwegen van vrede. Dat zie je ook op het politiek terrein. Ik ga even een zijweg op.

De Europese eenwording is daar één van de vruchten van. Nederland heeft haar eerstgeboorterecht aan Rome verkocht en heeft haar onderdanen geknecht onder het juk van Europa. Dat moet je vandaag niet meer zeggen, want dan ben je een revolutionair. In de kerk is het nog veel erger gesteld. Getuigende christenen worden verketterd in de meest rechtse kringen. Weet u waarom? Men wil de boel rustig houden. Maar als de Heere getuigenis geeft, gaat alles op z'n kop. Weet u waarom? Omdat het getuigenis van Christus dwars tegen de stroom van de generale kerkopinie ingaat. Volgens het oordeel van de Farizeeën en Schriftgeleerden was Christus ook een revolutionair, want Hij beroerde het volk door Zijn optreden en prediking. Christus wees hun zonden aan en bestrafte hen. Hij preekte de Wet tot verdoemenis. Ook dreef Hij de

wisselaars en de handelaren op een hardhandige wijze de tempel uit. Christus was bezet met de eer Zijns Vaders. Waar zijn de christenen, die bezet zijn met de eer van God en in de bressen staan? We leven in een tijd waarin er bijkans niet meer tegen de zonde gewaarschuwd wordt.

Sommigen zeggen dat ze alleen geroepen zijn om het Evangelie te prediken. Dat is lariekoek! Elk kind van God is geroepen om getuige van Christus te zijn: *“Die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb.”*

Christus heeft dus ook de Wet gepredikt. Een getuige van Christus is dus geen mens met alleen het Evangelie op de lippen. Als Christus in ons leeft, zal Hij het recht des Vaders door Zijn Geest in ons verheerlijken, waardoor wij Gods eer liever krijgen dan onze eigen zaligheid. Als dat zo is, dan hebben we de strijd niet tegen vlees en bloed. Als er één ding ver zoek is in onze dagen, is dit het wel. Er zijn zelfs veel van Gods kinderen die op dit punt met blindheid geslagen zijn. Men kiest liever de kant van de godsdienst, dan het op te nemen voor de ere Gods. Ik weet zeker dat je vrede in je geweten hebt, als je mag staan voor de ere Gods op de plaats waar God je gesteld hebt. *“Die Mij eren zal Ik eren”,* zegt de Heere. Dat betekent dus niet dat we klappen uitdelen, want we hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, hoewel menig kind van God daarvan beschuldigd wordt als hij door Christus gebruikt wordt om Gods eer te verhogen. Mijn spreken deugt niets van, maar over mijn zwijgen heb ik meer geweend dan over mijn spreken. Wie het verstaat die weet het.

Ik liep eens op de CLK-beurs in Barneveld. Ik keek mijn ogen uit. Men durft tegenwoordig wat tentoon te stellen. Video's over God en stripverhalen over de bijbelheiligen. Ja, men denkt God te verfilmen. Ik zei tegen dat mens achter de tafel: *“Mevrouw, wat hier op de tafel ligt, verdwijnt straks allemaal in het hellevuur.”* Dat mens keek me vernietigend aan. Ze zei: *“Meneer, wilt u alstublieft doorlopen.”* Ik zei: *“Nee, want ik*

begin net. U kunt met deze rommel niet voor God verschijnen. U denkt God te kunnen verfilmen, maar buiten Christus is God een verterend Vuur en een eeuwige Gloed bij Wie niemand wonen kan." Ze werd zo rood als een kroot, maar ik ging nog een beetje door. Ik dacht: Straks gaat ze nog vuur spuwen. Maar haar mond scheen in het slot gevallen. Ze kon geen woord meer uitbrengen. Ik liep weg en ik hoorde achter me een dame tegen die vrouw achter dat tafeltje zeggen: "Nou, mevrouw, u heeft wat om over na te denken, want die meneer heeft volkomen gelijk." Ik dacht: 'Dat is ook een wonder, want uit de mond van twee of drie getuigen zal alle woord bestaan.' Ik liep verder langs de verschillende stands. Ik dacht: Nu zeg ik niets meer, ik wacht maar totdat men mij aanspreekt. Bijna alle standhouders stonden voor hun standje wat folders uit te delen. Toen ik langs een bepaalde stand liep, kreeg ik een folder van een jongedame. "Hier, meneer, u bent misschien wel geïnteresseerd in onze uitgaven", zei ze. Ik liet mijn blik langs de schappen glijden en antwoordde: "Het spijt me, kind, maar ik vrees dat die uitgaven van jullie mijn hart niet raken, het is me te populair." Ze zei zo iets van: "We moeten de jeugd erop wijzen, dat Jezus hen liefheeft, dan gaan ze vanzelf ook in Jezus geloven." Ik zei: "O, gaat dat zo bij jullie? Ik ben maar een leek, maar vertel me nu eens hoe je aan de Heere Jezus gekomen bent?" Ze antwoordde: "Ik heb Hem aangenomen." Ik zei: "Dat is ook wat, ik heb Hem altijd verworpen, maar Hij heeft mij aangenomen. Ik heb alles gedaan om God uit handen te blijven, maar Hij is mij te sterk geworden en heeft mij overmocht." Het arme kind werd ondertussen nogal zenuwachtig, want er stonden intussen verschillende mensen om ons heen. Ik zei: "Christus is niet aan te nemen, tenzij Hij ons geschonken wordt. Want onze Koning is van Israels God gegeven." Ze zei enigszins ontsteld: "Maar u oordeelt mij." Ik zei: "Ik oordeel niemand, u oordeelt uzelf, uw spraak maakt u openbaar." Ze zei: "Meneer, het is hier niet de plaats om over deze dingen te spreken." Ik zei: "U begon er zelf over en dan kunt u zulke

antwoorden verwachten. Ik hoop dat God het u leren zal." Ze liet de folders vallen en liep geheel verward weg en toen ik even later weer langs liep, was ze nog niet te zien. Ik dacht: Ik hoop dat het haar niet meer loslaat. Wij kunnen niets, want mensen bekeren is Gods werk.

Christus adopteert Zijn volk en maakt Zichzelf aan haar bekend door openbaring. De meeste kerkmensen zijn fel tegen deze leer. Ze zeggen: "Het is mijn geloof waarop ik steun." Wat is dat eigenlijk voor een geloof? Welke inhoud heeft dat geloof? Het ware geloof is slechts het draadje waardoor de Kerk een volle zaligheid geschonken wordt. Dat draadje is gewoonlijk zo dun, dat Gods volk er niet op kan steunen. Zij steunt op Christus door het geloof. Dat geloofsdraadje is en blijft een gave Gods. De Kerk hoeft gelukkig zelf het geloof niet mee te brengen. Als de Kerk op Christus ziet, komt dat, omdat God Zijn oog op haar heeft. Christus openbaart Zich in het hart van een zondaar niet met de vraag of de zondaar Hém wil hebben, maar Christus zegt: "Ik wil ú hebben, o zondaar, met al uw vuiligheid en uw verdoemelijkheid, want Ik heb lust aan u. Ik zal u wassen met Mijn bloed, om u rein aan Mijn Vader voor te stellen." Christus bedelt niet om een zondaar. Hij zegt tot Levi in het tolhuis: "*Vólg Mij!*" Christus is geen bedelaar, maar Bevelhebber. Zijn wil maakt mijn wil teniet. Zijn stem overstemt hemel en aarde en alles wat daarin beweegt en leeft. Zijn spreken heeft goddelijk gezag. Geen woord van Christus valt ter aarde. Christus spreekt geen woord te veel en geen woord te weinig. Hij spreekt precies op tijd, nooit te vroeg of te laat. Zijn woorden zijn geadresseerd, alsook Zijn brieven. Johannes krijgt een goddelijke openbaring die hij op moet schrijven in een boek en vervolgens moet zenden aan de zeven gemeenten die in Klein-Azië zijn. De zeven gemeenten ontvangen dus niet alleen een afzonderlijk schrijven, maar hebben ook inzage in alle brieven die tot de andere gemeenten gericht zijn. Wat voor de ene gemeente een bestraffing is, is

voor de andere gemeenten tot waarschuwing. Wat voor de ene gemeente een vertroosting is, is voor de andere gemeenten een bemoediging. Elke gemeente heeft dus haar eigen verantwoordelijkheid en is verantwoording schuldig aan haar Hoofd Christus. Dat geldt zowel ambtelijk als persoonlijk. Christus wil ook dat de gemeenten onderling met elkaar verbonden Zijn. *“Eén lichaam is het, en één Geest, gelijkerwijs gij ook geroepen zijt tot een hoop uwer roeping; Eén Heere, één geloof, één doop, Eén God en Vader van allen, Die daar is boven allen, en door allen, en in u allen”, Ef. 4:4-6.*

Christus leert een prebyteriaanse kerkvorm, waarin ouderlingen (presbyters) en leraars geroepen worden, om die te regeren in Naam van Hem. In de vroege kerk is het dus al vrij snel fout gegaan door de aanstelling van bisschoppen. Daardoor kwam er uiteindelijk een hiërarchie in de kerk van enkele personen. Rome heeft dit stelsel uitgewerkt om te komen tot een pauselijke wereldoverheersing. Christus heeft echter nergens bevolen om bisschoppen aan te stellen. Alleen de apostelen waren uniek in hun ambt en door Christus tot de dienst geroepen. Christus is Koning van de Kerk en Hoofd van Zijn gemeenten. Hij is de Leraar op de school van vrije genade. Op die school tref je geen bisschoppen aan, maar leerlingen, discipelen, die bevindelijk onderwijs krijgen uit het Boek der boeken. De boodschap, vervat in de zeven brieven, is geadresseerd aan de zeven gemeenten in Klein-Azië. Deze gemeenten verschillen in situatie, heersende dwalingen en geestelijk niveau. Het boek dat Johannes moet schrijven kunnen we beschouwen als de Kerkorde van Christus, waarin Hij de zeven gemeenten Zijn wil openbaart, hen versterkt en onderwijst, hen bestraft en vermaant. Ik ben bevreesd dat velen de huidige kerkorde, of aangepaste kerkorden, meer gewicht toekennen dan de Kerkorde van Christus. We hopen dat met de hulp des Heeren u wat nader te verklaren. Christus zet een streep door alle kerkorden voor zover die in strijd zijn met Zijn wil. Met de hulp des Heeren trachten we de

ontvouwing van Gods raadsbesluiten te overdenken, aan de hand van een vijftal kerngedachten:

- . ***Een geopenbaarde Middelaar.***
- . ***Het gezag van de verhoogde Immanuël.***
- . ***De zeven gemeenten van toen en nu.***
- . ***De zeven zegelen en de zeven plagen.***
- . ***Het laatste oordeel en de wederkomst.***

Per gemeente schetsen we u eerst een historisch overzicht, om vervolgens te komen tot de inhoud van de brieven van Christus. De wilsbeschikking van Christus staat in dit boek centraal. Tenslotte geven we een korte beschrijving over het laatste oordeel en over de wederkomst.

Laat de lezers goed beseffen dat niet de schrijver, maar Christus de zeven brieven aan de nieuwtestamentische kerk op aarde geschreven heeft. Ik hoop dat u zich niet ergert aan het scherpe karakter van enkele briefpassages, want dan ergert u zich aan Christus. Dat de inhoud van dit boek voor velen tot voordeel moge zijn, is onze wens, hoop en bede. Vergeve de Heere al het gebrekkige en het menselijke ervan, want het is tenslotte maar stukwerk. Met Zijn eigen getuigenis zal Hij doen wat Hem behaagt, Zijn Naam tot eer.

Harskamp, februari 1998, de schrijver

1. DE EERSTE LIEFDE VERLATEN

Brief aan de gemeente van Efeze

Openbaring 2:1-7

Efeze was oorspronkelijk een Carische nederzetting, gelegen aan de westkust van Klein-Azië aan de toenmalige Ionische zee. Sinds de 12e eeuw voor Christus was deze nederzetting bewoond door Griekse Ioniërs. Efeze is bekend geworden door de afgodendienst van de inheemse vruchtbaarheidsgodin, Artemis. De Bijbel spreekt echter van godin Diana. Paulus heeft drie jaar in deze stad gewerkt. Eerst in de synagoge en later in de school van Tyrannus. Hier heeft hij Apollos, Aquilla en Priscilla ontmoet en veel hinder ondervonden van Demetrius de zilversmid, die zijn handel in afgodstempeltjes door de prediking van Paulus zag slinken. De brief aan Efeze, die Paulus vanuit de gevangenis geschreven heeft, kenmerkt zich door het trinitarisch heilswerk. Christus wordt geschilderd als Koning van de kosmos en als Hoofd Zijner gemeenten.

Christus prijst de gemeente van Efeze, vanwege haar zorgvuldigheid in het weren van de kwaden. Ondanks de scherpe vermaning van Christus dat de gelovigen in Efeze de eerste liefde verlaten hebben, strijden ze standvastig tegen de heersende dwalingen. Denk aan Efeze 6, waarin de apostel de wapenrusting Gods beschrijft. De dwaalleer waartegen Paulus waarschuwt in Efeze 6, is van gnostische aard. Het zijn de geestelijke boosheden in de lucht, de machten en krachten van occulte sekten. Die dwaalleer berust op een vermenging van het judaïsme en het occultisme. Er is wat dat betreft niets

nieuws onder de zon. Allerlei occulte bewegingen maken in onze dagen opgang. De gevallen mens is zeer verknocht aan het mystieke. Het natuurlijke, de materie en de mens wil men vergoddelijken. De New-Age religie is daar een gevolg van. Die religieuze afgoderij tierde ook welig in Efeze. Paulus had daar een gemeente gesticht en haar vanuit de gevangenis een brief geschreven. Nu krijgt Johannes de opdracht om deze gemeente een brief te schrijven. De brieven aan de zeven gemeenten in Klein-Azië zijn speciaal gericht aan de engelen der gemeenten, de voorgangers, die gesymboliseerd worden met de zeven sterren in de rechterhand van Christus. Zij schijnen door het licht, dat van Zijn aangezicht straalt. Predikers zijn herauten van Christus en derhalve Zijn getuigen. Zij preken op last van hun Zender. Zij zijn gezanten van Christus' wege. Gods ware knechten wensen dan ook niets anders te weten dan Jezus Christus en Dien gekruisigd. Christus kondigt bij de aanhef van de brief direct de Afzender af. De Koning der Kerk schrijft Zijn volk geen anonieme brieven, hoewel Hij Zich soms wel anoniem opstelt, gelijk als bij de Emmausgangers. Christus schaamt Zich niet hen broeders te noemen, want Hij is Het, Die in het midden van de zeven gouden kandelaren wandelt, toen en nu! O, als we daar eens besef van kregen, dan zouden we met Jesaja uitroepen: *"Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben den Koning, den HEERE der heirscharen gezien"*, Jes. 6:5.

Met de hulp des Heeren zullen we de zeven brieven aan de zeven gemeenten in Klein-Azië, tekst voor tekst behandelen en de lijn doortrekken naar het heden.

"Dit zegt Hij, Die de zeven sterren in Zijn rechter[hand] houdt, Die in het midden der zeven gouden kandelaren wandelt", vs. 1. Dit zegt Hij. Dat is Christus. Christus wijst niet van Zich af, maar naar Zich toe. Christus valt bij de gemeenten in Klein-Azië als het ware met de deur in huis. Hij is Zelf de Deur

der schapen. De Deur opent en sluit de Deur. *“Dit zegt Hij...”*

Wie is Hij? Hij is Hét, *Die is en Die was en Die komen zal!*

“Die de zeven sterren in Zijn rechter[hand] houdt...”

De voorgangers zijn als lichtende sterren, die de gemeenten voorgaan in leer en leven. Christus houdt deze sterren in Zijn rechterhand. Dat ziet op Zijn regering en bescherming. *“Zijn machtig arm beschermt de vromen en redt hun zielen van de dood.”* Hij is Koning over hen, Hij regeert en verlicht hen. Het zijn zeven sterren. Dat symboliseert het volledige aantal geroepen leraars van de ganse nieuwtestamentische kerk.

Ze verspreiden niet het licht van zichzelf, maar dat van Christus. Door Hem leven ze en bewegen ze. Christus heeft ze in handen. Ambtelijk worden ze door Hem bediend. Hij zendt Zijn Geest uit in hun harten. Zij spreken op Zijn gezag. De leraars zijn herauten van Christus. Zij spreken niet naar de mens, maar ze snijden het Woord recht.

Wat bedoelt u met het Woord recht snijden?

Dat God op het hoogst wordt verheerlijkt en de mens op het diepst wordt vernederd. God is Het, Die het ganse werk der zaligheid alleen doet, zonder enige medewerking van de mens. Het is dus Wet en Evangelie, dood en leven, vloek en zegen. De dood in de mens en het leven in Christus. Geen tussenweg. Of verloren, of behouden. Of zalig, of rampzalig. De gemeente waarin het Woord recht gesneden wordt, daar is ook een rechte bediening van de sacramenten. Christus maakt door Woord en Geest wandelingen in de gemeenten.

“Die in het midden der zeven gouden kandelaren wandelt.”

Waar Hij Zijn voetstap zet, daar druipt het al van vet en doet Hij het al ten zegen gedijen. De verhoogde Middelaar wandelt niet in het midden van ijzeren of houten kandelaren, zelfs niet tussen zilveren kandelaren, maar in het midden van gouden kandelaren. Waar Christus wandelt, is Zijn Kerk. De Kerk is van goud, dan mag de kerk wel van hout zijn. Het is tegenwoordig meestal andersom. De gebouwen zijn van goud en het gros

kerkgangers is zo dood als een steen.

Maar als er maar één kind van God in de kerk zit, dan is daar een gouden kandelaar. Een kandelaar werd in de tabernakel gebruikt om de olie te laten branden. Dat ziet op de gaven, de verlichting en zalving van de Heilige Geest. *“Gij maakt mijn hoofd vet met olie, mijn beker is overvloeiende”, Ps. 23:5.*

Een kerkelijke gemeente is pas gemeente van Christus als er zielen in die gemeente zijn, die het eigendom van Christus zijn. Een gemeente waarin geen kinderen van God zijn, is geen gemeente van Christus. Zelfs al zou de gemeente uit louter dopelingen en avondmaalgangers bestaan, dan is dat nog geen garantie dat het een gemeente van Christus is.

Wie maakt dat uit?

Dat maakt Christus uit. De sleutelmacht ligt in Zijn handen.

“Die de sleutel Davids heeft...”

Christus heeft echter de door Hem geroepen ouderlingen met Zijn macht bekleed om zielen te onderzoeken op leer en leven. Tegenwoordig noemt men dat oordelen. Maar ouderlingen zijn geroepen de tucht te handhaven. Zij oordelen niet over het hart, maar over leer en leven, zelfs bij Gods kinderen. Dat is verzoek in onze dagen, omdat het gros van de ouderlingen God niet vreest. Waar zijn de getrouwen in den lande? Waar zijn de onverschrokken ambtsdragers, die niet de mens, maar Christus in de ogen zien? Ambtsdragers, die mensen naar de ogen zien, zijn gelijk struisvogels, die hun kop in het zand hebben. Blinden, die de blinden leiden en samen in de gracht vallen. De leer der Reformatie heeft men verloochend. De ethische gifbeker, waarin Wet en Evangelie gemengd zijn, wordt van menige kansels ingeschonken en het volk wordt vergiftigd. En dat niet alleen. Er wordt op grote schaal kerkpolitiek bedreven. Men knoeit met de ambten. Allerlei alternatieve krachten worden er in de gemeenten aan het werk gezet en doen het werk wat ouderlingen behoren te doen. Christus wil Zijn gemeenten ambtelijk regeren, dat zien we

duidelijk in deze brieven. Nu heb ik het niet over het getuigenis van Gods volk in het algemeen. Was dat er maar meer, dan zouden de ambtsdragers, die God niet vrezen, vanzelf bedanken. De doorsnee ambtsdragersverkiezing staat op gelijke voet met gemeenteraadsverkiezing. Het is een wonder als het anders is. Of ouderlingen God vrezen en van God geroepen zijn, is niet meer van belang, het is genoeg als men er zogenaamd mee worstelt. Ik zou niet graag in de schoenen staan van ambtsdragers die onder het mom van broederlijke meeneed tegenover Christus plegen. Dacht u dat God een ledig toeschouwer is? Dacht u dat wij de boel rechthouden met wat collegialiteit? Dacht u dat wij kunnen werken met kromme stokken, waarmee God een rechte slag kan geven?

De enkelingen kunnen de kastanjes uit het vuur halen en de rest zit toe te kijken hoe het afloopt. Maar die waarlijk van Christus zijn, zijn door de plankenvloer van de kerkopinie heen gezakt, want zij begeren Christus te verheerlijken. Degenen die dat betwisten zullen we met Gods Woord wederstaan in hun aangezicht. Ter illustratie heb ik speciaal voor jonge mensen een notulen bewerkt van een wonderlijke vergadering door Gods levendgemaakte gereedschapsleden.

Op een dag hielden de gereedschappen van de Timmerman een vergadering. De voorzitter was broeder Hamer. De vergadering had hem net duidelijk gemaakt dat hij maar beter kon opstappen, omdat hij teveel lawaai maakte. Hij zei daarop: "Als ik deze timmerwinkel verlaat, moet broeder Kleine Boor er ook uit. Hij is van zo weinig belang dat niemand hem zal missen." Daarop stond broeder Kleine Boor op en zei: "Goed, maar dan moet broeder Schroef ook vertrekken; je moet hem steeds maar ronddraaien, wil hij nog enige prestatie leveren." Broeder Schroef zei toen: "Als je mij eruit wilt hebben, zal broeder Schaaf er ook uit moeten. Zijn werk is zo oppervlakkig, iedere diepte ontbreekt eraan."

Broeder Schaaf antwoordde: "Dan gaat broeder Duimstok er

ook uit, want hij legt altijd bij iedereen de maatstaf aan, alsof hij de enige is die gelijk heeft. Broeder Duimstok deed toen zijn beklag over broeder Schuurpapier en zei: "Ik wil wel gaan, maar broeder Schuurpapier is ruwer dan nodig is en hij schuurt altijd de verkeerde kant op. "Dat kan wel zijn", antwoordde broeder Schuurpapier, "maar dan moet broeder Beitel er ook uit, want hij probeert overal zijn eigen visie in te kerven."

Broeder Beitel sprong van het gereedschapsrek en zei: "Alles best, maar dan moet broeder Spijker ook verdwijnen, want voordat hij nuttig is, moet je hem wel tien keer op z'n kop slaan." Broeder Spijker sprong driftig uit de spijkerdoos en zei: "Als ik eruit moet, dan moet broeder Waterpas helemaal verdwijnen, want hij heeft al commentaar op degenen die maar iets uit het lood staan."

Op het heetst van deze discussie kwam de Timmerman de winkel binnen om zijn dagtaak te beginnen. Hij deed zijn schort voor en ging aan de slag om een preekstoel te maken. Hij gebruikte de Schroef, de Kleine Boor, het Schuurpapier, de Zaag, de Hamer, de Spijker, de Duimstok en alle andere gereedschappen. Aan het einde van de dag was de preekstoel klaar. Broeder Spijker stond op en zei: "Broeders, ik zie dat de Timmerman ons allemaal geroepen heeft tot Zijn dienst. We worden allemaal door Hem gebruikt. Ik zou zeggen: *"Laat ons dan elkander niet meer oordelen; maar oordeelt dit liever, namelijk, dat gij den broeder geen aanstoot of ergernis geeft"*, Rom. 14:13.

De voorzitter, broeder Hamer, kwam overeind en sloeg broeder Spijker op z'n kop: *"Wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht"*, Ef. 6:12.

Broeder Hamer vervolgde: "Ik besluit deze vergadering door te wijzen op de Timmerman, want zonder Hem kunnen we immers niets doen. *"Want gelijk wij in één lichaam vele leden*

hebben, en de leden alle niet dezelfde werking hebben. Alzo zijn wij velen één lichaam in Christus, maar elkeen zijn wij elkanders leden. Hebbende nu verscheidene gaven, naar de genade, die ons gegeven is”, Rom. 12:4-6. “Daarom legt af de leugen, en spreekt de waarheid, een iegelijk met zijn naaste; want wij zijn elkanders leden”, Ef. 4:25.

We zeiden reeds dat een kerkelijke gemeente pas gemeente van Christus is, als er zielen in die gemeente zijn die het eigendom van Christus zijn. Christus geeft Johannes geen opdracht een brief te schrijven aan een gemeente die Zijn gemeente niet is. Gods knechten worden gezonden daar, waar uitverkoren schapen zijn en/of toegebracht zullen worden. Paulus stichtte op zijn zendingsreizen pas een gemeente, als God mensen had bekeerd. Wat is het dan ras veranderd! Tegenwoordig bouwt men eerst de kerk en of er mensen bekeerd worden? Ach, in de meeste kerken gelooft men bij voorbaat en de beker der dankzegging gaat de banken rond, omdat de tafels niet meer toereikend zijn voor al het volk. Dat is het ene uiterste en het andere uiterste is, dat er velen niet meer geloven dat God nog mensen bekeert. We leven in dagen van uitersten. Tegenwoordig hebben we talloze kerken van goud, preken van hout en harten van steen. Maar Christus' Kerk bestaat uit vlees en genadegoud, goud beproefd komende uit het vuur. Dat goud is nog te krijgen: *“Ik raad u dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur”, Openb. 3:18.* Dat goud hangt Gods volk er niet aan, maar dat legt God erin. Hij bekleedt Zijn volk met de klederen des heils en met de mantel der gerechtigheid. In het midden van degenen, die met de klederen des heils bekleed zijn, wil Christus wandelingen maken. Er staat: *“...in het midden.”* Dat wil wat zeggen. Christus is altijd in het midden van Zijn gemeente. Als Christus niet het Middelpunt, niet het Centrum is van de gemeente en in de prediking, dan is het niet de gemeente van Christus. Of men is ver van de plaats, zoals de gemeenten van Sardis en Laodicea.

Als Christus wandelingen maakt in het midden van de zeven gouden kandelaren, dan zullen die gemeenten brieven van Hem ontvangen. Versta je dat? Gods kinderen ontvangen brieven van Christus. Als er mensen zijn die zich uitgeven voor een christen en de brieven van Christus niet kunnen tonen, zijn dat huichelaars en geen kinderen van God. *“Merk op mijn ziel wat antwoord God u geeft. Hij spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft.”* Als Christus wandelingen maakt in het midden van de zeven gouden kandelaren, dan hoeft men geen vergadering voor ‘Samen op Weg’ (nu reeds PKN) te beleggen, want de brieven van Christus zijn niet voor tweeërlei uitleg vatbaar. Het oordeel van Christus over ‘Samen op Weg’ staat duidelijk opgetekend in de brieven van de zeven gemeenten. Het is een beweging van valse leringen, hetwelk Christus haat. Het is een menselijke eenwording die uit God niet is. Zij vergaderen wel, doch niet uit God. *“Ziet, zij zullen zich zekerlijk vergaderen, doch niet uit Mij”, Jes. 54:15.*

Professor Wisse zei het zo: *“De vergadering komt, de vergadering zit, de vergadering gaat, de vergadering is mislukt!”* Weet u waarom? Christus wandelt niet in het midden van de vergaderingen van ‘Samen op Weg’, omdat de PKN niet tot de zeven gouden kandelaren behoort.

U durft nogal wat te schrijven, schrijver!

Ik zal uit de Schrift bewijzen, dat ‘Samen op Weg’ niet uit God is. Deze vereniging staat namelijk (anno - Jan. 1998) niet op het fundament van de apostelen en profeten, zoals het in Gods Woord geschreven staat: *“Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods; Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen; Op Welken het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heiligen tempel in den Heere”, Ef. 2:19-21.*

Ik zeg niet dat PKN-kerkleden niet bekeerd kunnen worden. Misschien zullen uit de SoW-kerken wel meer mensen bekeerd

worden als in de ‘degelijke’ reformatorische kerken, daarin is God geheel vrij. Kerkmensen maken de ware kerk niet uit. De ware kerk staat namelijk op het fundament van apostelen en profeten, waarvan Christus de uiterste Hoeksteen is. De PKN staat niet op dat fundament. Het is een huis dat op de zandgrond gebouwd is. Als de stormwind van Gods oordelen komt, zal de val van dat huis groot zijn. Het huis dat op de Rots Christus gebouwd is, zal de storm doorstaan. Niet vanwege het huis, maar vanwege de Rots. De ware kerk staat dus op de Rots Christus. Dat is geen Nederlandse Hervormde Kerk, ook niet één of andere afgescheiden kerk, maar de algemene christelijke Kerk. “Ik geloof één heilige, algemene christelijke Kerk.” Dat is de Kerk op de Rots der eeuwen.

De oorzaak dat Christus in het midden van de gouden kandelaren wandelt, is vanwege het feit dat Hij de uiterste Hoeksteen is, waar alles om draait en waar alles op rust. Het fundament van ‘Samen op Weg’ is nog erger dan Rome! Rome heeft het protestantisme vervloekt. De in bloed gedrenkte confessies worden door de PKN met invoering van de Leuenerberger concorde verloochend. Christus wordt opnieuw gekruisigd en de sacramenten ontheilgd. Homofilie wordt gelegaliseerd en het huwelijk wordt verlaagd tot een verbond van de duivel. Er zijn zelfs rechtse predikanten die beweerden, dat als je met ‘Samen op Weg’ meegaat, je dan nog tegen de zonden kunt waarschuwen. Een zotte en goddeloze redenering. Een kerk zonder fundament is een huis op zand gebouwd.

Men wordt toch ook geen lid van de Remonstrantse Broederschap om tegen de leer van Arminius te waarschuwen? ‘Samen op Weg’ is een ordinaire leegloop uit de Nederlandse Hervormde Kerk. De getrouwen zullen niet weglopen of zichzelf afscheiden, maar op hun post blijven. Uitwerping is de enige legitieme afscheiding.

U moet ook niet denken dat de voortzetting van de Nederlandse Hervormde Kerk door één-of-ander gekrookt

rietje bewerkstelligd kan worden. Nee, hoor, daar komt geen mens aan te pas. Alles zal tot stof gemaakt worden, ook de brokstukken waar menigeen nu nog over loopt te wenen.

God kan nog wonderen doen, schrijver!

God heeft al zo veel wonderen gedaan in het verleden, maar we hebben er geen acht op geslagen. *Wij hebben God op ‘t hoogst misdaan, wij zijn van ‘t heilspoor afgegaan.* Het wonder van de Reformatie hebben we voor de mollen en de vleermuizen geworpen. We hebben onze oren laten hangen naar de dictaten van de Synode. Er zijn helaas geen Marrowmen² in Nederland te vinden, ook niet in de afscheiding. Niemand durft wat te zeggen. Men tracht collectief nog wat bezwaren te proclameren. De collegialiteit staat in een hoog vaandel, maar wie is er nog bekommerd over de ere Gods? We zeggen het nog een keer: Waar zijn de Luthers? Waar zijn de Calvijs? Waar zijn de Hendersons? Waar zijn de Rutherfords? Waar zijn de Bostons? Waar zijn de Kolhbrugge’s? Ik weet er niet één! Ja, ik weet er toch Eén, Die hen allen te boven gaat: *“Die in het midden van de gouden kandelaren wandelt”,* de verhoogde en verheerlijkte Immanuël. De Gegevene des Vaders, vol van genade en waarheid. Het is Christus, de Alpha en de Omega, het Begin en het Einde, de Eerste en de Laatste, de Triomfator der wereld. Wie is het, lezer, die in Nêêrlands kerk Gods eer doet opklimmen uit het stof?

De Gereformeerde Bond!

Mis!

Het Gekrookte Riet!

Ook mis!

2. Schotse oudvaders, die de leer van “Het merg van het Evangelie” van Edward Fisher openbaar hebben verdedigd, zoals Thomas Boston en de gebroeders Erskine.

De afgescheidenen!
Helemaal mis!

Wie dan wel?

Christus! *Hij zal Juda's stêên herbouwen uit het stof.* Hoort u het goed? Er staat: Uit het stof! Wat is stof? Stof is niets; je kunt het zo wegblazen. De puinhopen worden door de oordelen tot stof gemaakt. Weet u wat God straks gaat doen, naar ik geloof? God gaat straks verdoemelijk stof bekeren en dan gaat Christus wandelen in het midden van verdoemelijk stof, dat Hij eigenen zal als Zijn Bruid en haar ambtelijk gaat regeren overeenkomstig Zijn kerkorde. Dan wordt verdoemelijk stof vernieuwd tot fijn goud, beproefd komende uit het vuur. Ja, want Christus wandelt in het midden van de zeven gouden kandelaren. De zeven gouden kandelaren zijn als lampen in de tempel, die hun Hoofd verheerlijken.

Christus is dus het Hoofd van de nieuwtestamentische gemeenten. Hij bidt niet voor de wereld, maar voor degenen die de Vader Hem gegeven heeft. Hij wandelt niet lichamelijk tussen de gouden kandelaren, maar door Woord en Geest. Als Christus in een gemeente geen wandelingen maakt door Woord en Geest, dan bevindt u zich niet in een gemeente van Christus.

Hoe kan ik dat weten?

Heel eenvoudig. Christus zegt: *"Mijn schapen horen Mijn stem, en Ik ken dezelve, en zij volgen Mij", Joh. 10:27.*

Maar als ik Christus nog niet ken, hoe weet ik dan of ik lid ben van een gemeente van Christus?

Let op of er schapen zijn, die Zijn stem horen en Hem volgen. Aan de vruchten zult gij hen kennen.

Hoe weet je nu of het echte schapen zijn?

Aan de Herder, want Hij stelt Zijn leven voor de schapen. En de

schapen hebben Hem lief, omdat Hij hen eerst heeft liefgehad. U kunt de schapen van Christus ook kennen aan hun gelaat, gewaad en gepraat. Deze drie kenmerken horen bij elkaar. Mist men één van de drie kenmerken, dan is men geen schaap van Christus. Er zijn namelijk ook wolven in schaapsklederen. Maar wolven herken je aan hun stem. Ze spreken niet de tale Kanaäns.

Wat is de tale Kanaäns?

'Ik een hel en Christus mijn hemel. Ik was verloren, maar ik ben gevonden. Ik van de weg, Hij mijn Weg. Ik dood, Hij mijn Leven. Ik niets, Hij Alles. Ik zwart, Hij wit. Ik vleselijk, Hij geestelijk. Hij is mijn Rechvaardigmaking, mijn Heiligmaking, mijn Voorhoede en mijn Achtertocht, mijn Heere en mijn God!'

Zit het dan niet in de zwarte kleding?

Gelukkig niet. Het zwart zit niet in de kleding, maar in je hart. Zwarte kleding houdt je niet uit de hel. Ik ben bang dat de hel vol zal zijn met mensen met zwarte kleding. Ik ben niet tegen zwarte kleding. Zwart staat in het teken van rouw, ook over de zonde. En mensen, al heb je daar nu geen kennis aan, laat al dat zwart dan alstublieft in de kast hangen, want dat is dan allemaal boerenbedrog. God rukt je zwarte kleedje er wel af als Hij je wil bekleden met de mantel der gerechtigheid van Christus.

Wolven herken je ook aan hun gelaat. Ze hebben geen duivenogen, maar ogen van een havik. Echte schapen spreken over de Goede Herder, over Zijn ambten, Zijn staten en eigenschappen, voorzover zij van Hem geleerd zijn. Je hebt ook schapen, die spreken alleen over zichzelf, hoever zij wel op de weg zijn. Maar verloren schapen kunnen alleen de Goede Herder aanprijzen, want toen hun weg weg was, zijn zij gevonden door de Weg, de Waarheid en het Leven. Echte schapen liggen dus op de schouder van de Goede Herder. Zij regelen zichzelf niet en lopen niet op eigen benen, maar

worden gedragen. "Veilig in Jezus' armen, veilig aan Jezus' hart..."

Zeg, schrijver, bent u nu ook al van de evangelischen?

Nee, maar het is wel waar, hé? Of heb je er geen kennis aan? In Efeze was er een volk, dat kennis had aan de opzoekende zondaarsliefde van de Goede Herder. En die schapen waren ijverig in goede werken.

"Ik weet uw werken en uw arbeid en uw lijdzaamheid..." Christus, als de Alwetende weet van Zijn kinderen af. Hij kent hen allen bij naam. Hij kent hun zitten en hun staan. Wat zij beraden of willen betrachten, Hij kent van verre hun gedachten.

Dat is toch een troost, volk van God. Want als God alles weet, hoeven wij niets te onthouden. Gods volk hoeft er echt geen administratie op na te houden, want Christus heeft Zijn volk de Trooster beloofd, Die haar alles indachtig maakt wat Christus gezegd heeft. Dat is toch een gemakkelijk leven, nietwaar? Ja, voorzover Gods volk door het geloof leeft. Maar helaas komt daar dikwijls vlees en wereld tussen. Gods Kerk hier op aarde is een dwalend volk, dat steeds de Herder nodig heeft. Zij moet het hebben van Zijn trouw, leiding en gemeenschap. Gods schapen hier op aarde hebben maar één weg, dat is van God af. Dat weten ze bij ondervinding. Daarom liggen ze wat te schreeuwen onderaan de dijk: *"Ai, zoek Uw knécht..."*

Ja, want Christus richt Zich in deze brieven hoofdzakelijk tot Zijn knechten. *"Schrijf aan de éngel der gemeente..."*

Dat ziet dus in de eerste plaats op de leraar. Maar die boodschap is natuurlijk ook gericht aan de gemeente in haar geheel. Dat kunnen we lezen in het 7e vers: *"Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de geméente zegt."*

Christus weet van haar werken. Hij weet alles, het goede en het kwade. Zijn ogen doorlopen immers de ganse aarde. Christus maakt onderscheid tussen hun werken en arbeid, want Hij zegt: *"Ik weet uwe werken én uw arbeid..."*, vs. 2. Gods volk hééft

werken en ze doét arbeid. Werken die voortvloeien uit kracht van Zijn genade en werken die een vrucht zijn van het (vrome) vlees. Maar arbeid ziet op de plicht die Gods volk heeft krachtens het ambt (aller gelovigen). Die arbeid doet ze als een onnutte dienstknecht, niet krachtens verdienste, maar uit genade. Die mensen komen niet zo ver. Ze hebben gladde zolen en lekke banden, ze moeten nog steeds aan het begin beginnen. Ze komen er steeds weer achter dat het Begin al begonnen was, voordat zij eraan begonnen. Die mensen kunnen in een krant niet etaleren wat zij doen! Gooi dat maar bij het oudpapier. Dat is allemaal godsdienst. Christus is als Eén Die dient! Ik loop altijd achter de feiten aan. Ik trek altijd aan het verkeerde end en ik kijk altijd de verkeerde kant op. Ik heb weleens gedacht dat ik nog wat voor de Heere betekende. Weet u waar ik achter gekomen ben? Dat mijn werken doornen zijn in het hoofd van Christus. En *Hij zweeg in Zijn liefde!* Hoe zou ik dan over Hém kunnen zwijgen?

De Efeziërs waren ook enigermate geoefend in de lijdzaamheid. En de lijdzaamheid werkt bevinding. Het waren dus mensen, die bevindelijke kennis hadden aan Christus. Daar wordt in onze dagen allerwegen mee afgerekend. Het verstand maakt opgang. Gods volk wordt niet zelden door het intellect geïmponeerd. In de meeste (dag)bladen komen alleen dominees en intellectuelen aan het woord, maar het getuigenis van Gods eenvoudige volk wordt allerwegen genegeerd, zelfs in de meest rechtse kringen. Dat volk hoeft niet in de krant, want ze is een levende brief van Christus. Men praat van alles uit, maar over het werk van God hoor je bitter weinig. De meesten weten wel te vertellen hoe het is, maar als je vraagt hoe het gaat, staat de wagen stil. Waar hoor je nog van de dadelijke gemeenschap met Christus? Waar hoor je nog van Gods wonderlijke, voorzienige leiding in het dagelijkse leven? Waar hoor je nog van de wonderen van Zijn hand? Waar hoor je nog het getuigenis van Hem alleen? Het is er nog en het zal

toenemen. De nalezing zal nog rijker zijn dan de oogst. De aarde zal nog vol worden van de kennis des Heeren. In Nederland wordt het wat dat betreft steeds donkerder. Er zijn weinig getuigende christenen.

Hoe was dat bij de Efeziërs? Hun geloofstaal was vervat in Psalm 75:1: *“Dies vertelt men in ons land, al de wond'ren Uwer hand...”*

Ook nu zijn er nog kinderen Gods, die daarvan kunnen getuigen. Maar de Aquilla's en de Priscilla's worden doodgezwegen in onze dagen. Met reactionaire preken probeert menig theoloog de boel recht te zetten. Christus' zwijgen wordt menigmaal op een goedkope manier voorgesteld om de Aquilla's en de Priscilla's tot zwijgen te brengen. Het is echter tevergeefs. Christus heeft nimmer gezwegen als het de eer van Zijn Vader betrof. Wel, als men Hem persoonlijk aanviel, want daarvoor was Hij Middelaar. De Efeziërs konden ook de kwaden niet dragen. Ze konden hen wel verdragen, maar hun zonden niet dragen. Dat ligt onderscheiden. Je moet nooit het kind met het badwater wegwerpen. Dat deed Christus ook niet. Hij wondt om te helen. Hanna wist er wat van en ze zingt ervan: *“De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen. De HEERE maakt arm en maakt rijk; Hij vernedert, ook verhoogt Hij. Hij verheft den geringe uit het stof, en den nooddruftige verhoogt Hij uit den drek, om te doen zitten bij de vorsten, dat Hij hen den stoel der ere doe beërven; want de grondvesten des aardrijks zijn des HEEREN, en Hij heeft de wereld daarop gezet”, 1 Sam. 2:6-8.*

Christus prijst de Efeziërs om de handhaving van de kerkelijke tucht. Zij konden de kwaden niet dragen vanwege de ere Gods die op hun hart gebonden was. Degenen die zich misdroegen, werden onder de tucht gezet. Dat is ver zoek in onze kerken. Men is schijnbaar zo verdraagzaam, dat alle kwaad maar getolereerd wordt onder het mom van liefde tot de naaste.

Maar het is een verdraagzaamheid van de duivel. Er heerst alom een Eli-geest. Men bagatelliseert de zonden en het kwaad wordt getolereerd.

Christus is echt niet zo menslievend, als menigeen in onze dagen beweert. Dat zien we duidelijk in deze zeven brieven. Christus kan de zonden niet verdragen. Hij heeft de eer van Zijn Vader zo lief, liever dan Zijn eigen leven. Christus is in de eerste plaats gestorven omwille van de eer Zijns Vaders. Gods eer woog Hem zwaarder dan heel het mensdom bij elkaar. God heeft echter Zijn volk liefgehad met een eeuwige liefde. Die liefde wilde Hij hen bewijzen, maar niet ten koste van Zijn recht. Toen heeft Christus gezegd: 'Vader, hier ben Ik, neem Mij maar. Ik zal het voor Uw eer opnemen en Uw volk vrijkopen met Mijn eigen bloed om hen te herstellen in Uw gunst en gemeenschap.' Het Leven ging de dood in, om mijn zonden te vernielen en weg te dragen in een zee van eeuwige vergetelheid. In het leven der genade maakt Hij bergen vlak en zeeën droog. Gods volk is een verzoend volk. Daarom tuchtigt Hij hen, Die hij liefheeft. *“Want die de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijken zoon, die Hij aanneemt”, Hebr. 12:6.* God straft echter niet uit lust tot plagen. Gods kinderen kunnen evenwel de kastijdingen niet missen, want die zijn nodig om het vlees te kruisigen en Christus gelijkvormig te worden.

De Efeziërs waren echter plichtsgetrouwe christenen. Zij duldden het niet dat de zonden in de gemeente getolereerd werden. De kerkelijke tucht werd gehandhaafd en in de praktijk toegepast. Tegenwoordig gaan er stemmen op dat de tucht alleen in de prediking verwerkt zit, maar dat is een zoethoudertje om niet te hoeven optreden. De tucht is er voor heel de gemeente. Dat wil zeggen: voor alle doopleden en niet alleen voor de avondmaalgangers. God claimt alle dopelingen die krachtens het verbondsteken in het verbond begrepen zijn. De tucht moet dus wezenlijk en zichtbaar zijn.

Niet om uit te stoten, maar het dient tot genezing. De tucht

moet gedrenkt zijn in de liefde. De liefde uit God tolereert de zonde niet. De liefde uit God haat de rok die van het vlees bevlekt is, maar het heeft de zondaar lief. Als de tucht weg is, komt Christus de gemeente te waarschuwen. Bekeren bondelingen zich niet, dan komt Hij met Zijn verbondswraak. Dan staat ons nog wat te wachten! Zelfs de tucht op avondmaalgangers is ver zoek. De Heere is echter geen ledig Toeschouwer. Hij ziet nauw toe hoe het in de gemeente eraan toe gaat. Ik heb de indruk dat het gros van de ambtsdragers er totaal geen besef van heeft dat al die dingen van hun hand geëist zullen worden. Ambtelijke zonden worden namelijk zwaarder toegerekend dan persoonlijke zonden. Dat geldt in het bijzonder voor ambtsdragers, maar ook voor het ambt aller gelovigen.

Er waren in Efeze geoefende christenen. Dat waren christenen met de gave des ondersheids. Dat waren kinderen Gods, die een scherp zicht hadden tussen schijn en zijn. Tegenwoordig zegt men dat je niet mag oordelen, maar Christus prijst hier de gave des ondersheids. Dat is een evangelisch oordeel. Dat wordt van Gods kinderen geëist, met name van de ouderlingen. De apostel Johannes, de apostel der liefde, legt er bijzondere nadruk op: *“Geliefden, geloof niet een iegelijken geest, maar beproeft de geesten, of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld”, 1 Joh. 4:1.*

Dus degenen die vol zitten met verwijten tegen degenen die deze bovenstaande tekst in praktijk brengen, zijn zelf aan het oordelen. Weet u wat die mensen zeggen? “Je moet iedereen in zijn waarde laten, je moet iedereen vrij laten.” Is dat geen oordelen? Dat is het zachtmoedige oordeel van de duivel. Ja, de duivel heeft een gruwelijke hekel aan het onderscheid tussen schijn en zijn. Hij wil de mensen doen geloven dat ze allemaal naar de hemel gaan, om hen in de hel uit de lachen en te pijnigen met een eeuwige pijniging. Maar in de hel is er geen weg terug. In de hel is er ook geen schijn. Daar is alles duivel, hel en verdoemenis.

De Efeziërs waren eerlijke en oprechte christenen. Zij ondervroegen de afgestudeerde kandidaten, die zich uitgaven voor bevindelijk-gereformeerden en bevonden hen valse apostelen te zijn. Het waren leugenaars. Dat moet je tegenwoordig eens zeggen. Weet je wat de mensen dan zeggen? “Je moet maar veel bidden voor de nieuwe predikanten, want ze moeten nog veel leren.”

Dat is een valse voorstelling van zaken. Want je bent óf van God geleerd óf je hebt alles uit de boeken gestolen. Christus prijst Zijn volk in Efeze dat zij deze leugenaars ontmaskerd heeft. Dat is nu de tegenstelling.

De oude Schotse dominee Peden stond eens op een kansel van een vrijzinnig leraar. Hij bad: *“Heere, neem deze dode leraar toch weg, want de gemeente zal er nooit een vrucht door ontvangen.”* En het is gebeurd, hoor.

Wat heerst er dan een dode orthodoxie in onze kerken. Waar zijn de getrouwe leraars, die de valse leraars de wacht aanzeggen? Ja, in de preek wordt er zo nu en dan nog wel wat gezegd. Ambtelijke bediening mag er nog zijn. Maar de persoonlijke bediening wordt bij menig prediker gemist. Men spreekt dikwijls zichzelf tegen. Leer en leven zijn dikwijls met elkaar in strijd. We gaan geen woorden wegen, maar in de preek tegen de zonde waarschuwen en in de praktijk tolereren, kan voor God niet bestaan. Er zijn tegenwoordig van die vakantie-dominees. Ze hebben zogenaamd nergens tijd voor, maar ze hebben wel tijd om buitenlandse reizen te organiseren. Men heeft geen tijd om Gods volk te bezoeken, maar men heeft wel tijd om romans te schrijven. Maar zo waren de Efeziërs niet. De ouderlingen in Efeze waren dus blijkbaar van God geroepen, want ze arbeidden in de Naam van Christus. Niet met de mond, maar met het hart. Het waren dus geen dode mondbelijdens, maar oprechte christenen. Het waren ook geen mensen met twee tongen. Je hebt tegenwoordig een christendom dat praat met twee of meerdere tongen. Het zijn net kameleons. Men weent bij Gods

volk en men lacht bij de godsdienst. Ja, en als ze zich tussen de wereld begeven, dan zie je opeens geen onderscheid meer. Men voert het hoogste woord en men tracht een naam te maken en een positie te verwerven, maar allemaal ten koste van de waarheid en over de ruggen van anderen.

Zolang je maar vriendelijk bent, zolang je maar collegiaal bent, zolang je de opgeklopte godsdienst iedereen verdraagt, dan mag je nog wel in het portaal zitten. Maar, o wee, als het over Christus gaat in de toepassing des harten, dan is de doorsnee kerkmens niet thuis.

Ik wil natuurlijk niet zeggen dat God Zijn volk niet meer heeft. Ik weet dat ze er zijn en er zijn er veel meer dan ik weet. God kent degenen die de Zijnen zijn en er zullen er nog velen toegebracht worden. Want al dat geklaag dat God niet meer werkt lijkt vroom, maar het is niets anders dan verkapte vijandschap tegen Gods werk. God werkt een werk dat wij niet weten. En toch komt het in de vrucht openbaar. Zielen komen tot ruimte. Maar ik moet wel zeggen, dat het getuigenis in de kerken niet meer welkom is.

Anderzijds is er nooit plaats voor geweest. Sinds Genesis 3 lastert men over de weg Gods. Christus is geslagen in het huis van Zijn liefhebbers en dat is nog niet veranderd. Zelfs broeders van hetzelfde huis maken elkaar verdacht en lasteren als krijsende vogels. Gods volk hangt in onze dagen als los zand aan elkaar. Weet u hoe dat komt? Het merendeel van Gods volk heult met de godsdienst om een naam te maken. Het zijn 't meest van die kleenianse rijkemans dikbuiken, die zwanger zijn van de afgunst. Ze willen een naam maken met gestolen goed, maar gestolen goed gedijdt niet. Dezulken doen zichzelf de strop om.

Dat was echter niet zo in de gemeente van Efeze. Daar heerste de ware broederliefde, maar niet ten koste van Gods eer.

De christenen in Efeze waren blijkbaar niet zo vurig van geest als Christus wel van hen verwachtte. Ze hadden vruchtbare tijden gekend. Zij bestreden nog wel de kwaden, maar een

christen die uit Christus bediend wordt, zegt niet zozeer wat het niet is, maar wat het wel is. Getuigende christenen zijn altijd vruchtbaar. Zij getuigen van de grote werken Gods, zoals op de Pinksterdag. Maar dat was bij de Efeziërs in verachtering geraakt. Ze waren verachtend in de genade. Christus komt hen dan ook te bestraffen: *“Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde hebt verlaten”*, vs. 4.

Dat is een ontgoocheling! O, als Christus Zijn volk gaat verwijten dat ze haar eerste liefde verlaten heeft, krijgt ze de slag naar binnen, omdat zij er dan aan ontdekt wordt dat zij bij het Evangelie in de schuld staat. En dat is zo smartelijk, lezers. Want hoe krijgen we ooit die God der liefde weer terug? Ik weet niet of u er kennis aan hebt, maar als u weet in welke diepe verlatenheid de Kerk terecht komt, omdat zij haar eerste liefde verlaten heeft, dan zou u God aankleven bij dagen en bij nachten. En denk erom dat de Kerk het weet, hoor, als zij haar eerste liefde verlaten heeft, maar het moet haar van Christus' wege aangezegd worden. Want zonde moet schuld worden. De Heere moet de zonde aanwijzen, want anders weet de Kerk ook niet in de schuld te komen. Over schuld praten, dat gaat nog wel, maar om schuldenaar te worden voor God, dat is Gods werk.

Weet u wat genade is? Om aan Gods kant te vallen. Dat is de meest zoete plaats, want bij echte schuldenaars kan God geen kwaad meer doen. Die gaan het uitroepen: *“Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.”* En dat wordt vaak ingeleefd, hoor, bij de ware Sionieten. Want zij kunnen maar één ding, namelijk: de eerste liefde verlaten. Een volk dat in de eerste liefde loopt, denkt dat die liefde nooit meer over zal gaan, maar een volk dat aangezegd krijgt dat zij haar eerste liefde verlaten heeft, denkt dat God wel nooit meer terug zal komen. De eerste liefde was zo zoet. Er lag niets tussen God en hun ziel. Ze lag en sliep gerust van 's Heeren trouw bewust. Zij ontwaakte fris, omdat God aan haar zij was. Hij ondersteunde haar in het leed dat haar genaakte. Dat leed werd zo verzoet door Zijn

beminnelijke tegenwoordigheid, dat zij wel eens uitriep: *“Weg wereld, weg schatten, gij kunt niet bevatten, hoe rijk ik wel ben. ‘k Heb alles verloren, doch Jezus verkoren, Wiens eigen ik ben.”* Christus is altijd de beste Gastheer. Hij is gedurig bereid om Zijn Bruid te geven wat zij niet missen kan. Hij is de beste Koopman, want Zijn koopwaar is gratis te verkrijgen. Hij is de beste Veldheer, want Hij gaat Zijn krijgsknechten met Zijn heillicht voor. Hij komt nooit achteraan, maar Hij is altijd te vinden in de voorste gelederen. Hij zegt niet: ‘Voorwaarts’, maar: *“Volg Mij!”* Hij bijt altijd de spits af, want het is een Held, Die in de grootste nood en aanvechting aan de spits treedt. Hij stelt Zijn leven voor de schapen. Christus neemt wel eens zitting in de geestelijke kazerne. Dan moeten de soldaten stuk voor stuk op rapport komen. Dan worden ze onderzocht op hun gedrag en staat van dienst. Weet u waar dat volk dan achter komt? Dat zij geen heiligmaking heeft! Er zijn er velen, die Christus opnieuw kruisigen en Zijn bloed vertreden omdat zij met de Evangelische plichten een heiligmaking aan elkaar breien en vervolgens met hun heiligheidskleedje pronken door te zeggen dat ze zulke alles-verbeurd-hebbende zondaren zijn. Ja, je hebt wat toneelspelers in de kerk; veel meer als in de wereld. Mijn hart zit er vol van, maar ik heb er een grondige afkeer van.

Als Christus met eerbied gesproken rapport-CC houdt, dan komt er wat openbaar. Dan houd ik geen bestaan meer over. Hij bestraft en vermaant degenen die verachterd zijn in de genade. Hij zegt tegen die soldaten: *“Ik heb tegen u dat gij uw eerste liefde verlaten hebt.”* Dan staan die krijgers met een gesloten mond, want zij weten dat het maar al te waar is. Christus deelt ook wel eens een onderscheiding uit. Hij bevordert Zijn krijgers soms tot soldaat der eerste klas. Ja, want hoger dan de eerste klas komt dat volk nooit. Zij boeren meer achteruit dan vooruit. En als ze eens een overwinning voor de Koning mogen behalen, is dat vanwege Zijn goddelijke leiding en voorzienigheid. Dus dat volk kan maar nooit in het

vlees roemen, maar in Hem, in Wie zij meer dan overwinnaar is. De Heere moet wat dat betreft de zonden in herinnering brengen, anders leeft Gods volk ook overal overheen, hoor. Echter, als God door de tussenkomst van Christus een vlak veld maakt in de toepassing des harten, dan is Gods volk vol van de liefde. Dan zwemt zij in Zijn liefde en roept het uit: *“Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel op Uw arm; want de liefde is sterk als de dood; de ijver is hard als het graf; haar kolen zijn vurige kolen, vlammen des HEEREN”*, Hoogl. 8:6.

Dan zingt ze Zijn lof zelfs in de nacht. Dan is de Kerk niets te veel. Zij heeft alles over voor de dienst van God. Dan vreest ze geen mens, want in de liefde is geen vrees. Ze is vurig van geest en wordt derhalve dikwijls uitgemaakt voor alles en nog wat. Als je Christus gelijkvormig wordt, krijg je de scheldnamen, waarmee Christus onteerd is, er gratis bij.

Weet u waarvoor de duivel beducht is? Voor getuigende christenen, want hij weet dat hun getuigenis werkt als een olievlek. Hij probeert daarom altijd de Kerk verdacht te maken of tot zonde te verleiden, want dan moet ze met een gesloten mond over de aarde. Dan heeft de duivel zijn zin. Als Gods volk haar eerste liefde verlaten heeft, is ze geen zoutend zout meer, dan is ze smakeloos. Dan is het haar schuld dat er allerlei dwaalleer de kerk binnensluipt. De duivel heeft het ook voortreffelijk naar zijn zin als er een geloof zonder Christus-kennis gepredikt wordt. Dat lijkt opgang te maken in onze dagen, maar dat komt omdat Gods volk haar eerste liefde verlaten heeft, want anders zou zij zulk een verderfelijke leer niet tolereren. Ja, het vlees ligt het wel, om het niet te weten en toch een kind van God te zijn. Je moet natuurlijk wel bekommerd en een beetje missend zijn. Nou ja, dat is niet zo moeilijk om je een beetje bekommerd aan te stellen. Je snottert wat met je zakdoek en onder de preek zit je heftig met je hoofd te knikken, want wat de dominee zegt, is natuurlijk allemaal waar. En als de dominee bewogen is, dan ben je het ook. Ja, en zo ga je door het land, als een bekommerd mens, als een

buitenstaand mens, als een missend mens. En ondertussen let je heel goed op of je niet in achtving toeneemt bij het volk van God, want daarop ben je natuurlijk erg gebrand. Dan kun je tenminste als een buitenstaand mens toch staat maken op genade. Maar, o wee, als ze je niet overnemen, hé? Ja, dan is de boot goed aan. Dan ga je je beklagen bij de godsdienst. Nu, die willen wel een poosje met je rouwklagen, hoor. Ja, die zullen je wel over het paard tillen. Maar wat heb je nu aan al die rommel, arm mens? Ik heb medelijden met u, als u zich zo op de been kunt houden.

Onze dominee zegt dat je met die kenmerken al een kind van God bent.

Nu, probeer dan met uw dominee voor God te verschijnen. Probeer het driewerf heilig Wezen dan uit te leggen dat u het zo in de boeken gelezen hebt. Probeer dan met een archief vol oudvadercitaten te bewijzen dat u toch een rechte leer hebt en dat u uw hand er wel eens opgelegd hebt. Misschien zal God uw zonden wel door de vingers zien. Ja, als u uw ziel eraan wilt wagen, dan kunt u altijd proberen om God aan uw zijde te krijgen. Ik zeg u bij voorbaat dat al uw pogingen ten dode gedoemd zijn. Gods Woord is niet onduidelijk over de uitkomst, waarde lezer. Ach, of we heden bekenden wat tot onze zaligheid dienen mocht. We kunnen ons maar één keer bedriegen voor een eeuwigheid. Ziel verloren is al verloren. Ik ben wel een beetje afgedwaald, maar ik moest dit toch even kwijt, want anders blijft het maar broeien van binnen, ziet u. We keren nu weer terug naar de tekst.

De Heere verwijt dus Zijn Kerk dat ze haar eerste liefde verlaten heeft. Hier richt Christus Zich tegen de levende Kerk, want die kan alleen haar eerste liefde verlaten. Een onbekeerd mens kan nooit zijn eerste liefde verlaten, want die liefde heeft hij nooit gehad. Maar als de levende Kerk eraan ontdekt wordt, dat zij haar eerste liefde verlaten heeft, gaat zij gebukt over de aarde. Dat is een ontdekking, hoor. Tegen Gods Geboden

gezondigd te hebben is smartelijk, maar de eerste liefde te hebben verlaten, is nog veel smartelijker. Dan zit de Kerk met de gordijnen dicht.

De eerste liefde verlaten. Sommigen leggen de eerste liefde in de betrekking tót Christus, maar dat is niet waar. Een betrekking tót Christus kan een onwedergeboren mens ook hebben. Agrippa zei tegen Paulus, toen de apostel de Christus uitgestald had: *“Gij beweegt mij bijna een christen te worden”, Hand. 26:28.*

Mensen, ik moet u zeggen, dat we midden in zo'n tijd leven. Het halfslachtige christendom onder een reformatrice vlag. God wat en de wereld wat. Een bijna-christen en een halve Christus. We zitten er vol van. Maar Agrippa was toch een vreemdeling aan de eerste liefde. Hij was dus ook een vreemdeling van de woorden van Paulus: *“Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?”* Want daaraan is tevens een blijdschap verbonden die niet is uit te drukken: *“Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere.”*

Daarvan was Agrippa ook een vreemdeling. Nu hebben we gelijk de bijna-christen ontdekt. Die bijna-christen leeft ook in het hart van Gods volk, hoor, daarom weet zij die zaak te onderscheiden.

Dus een ellendig mens en een dankbaar mens in Christus horen bij elkaar. Als we één van deze twee zaken niet kennen, hebben we niet het ware geloof.

De vermaning de eerste liefde te hebben verlaten, is dus gericht aan degenen die de eerste liefde beoefend hebben. Dat is duidelijk. Ik moet nog wat inhoudelijker op de betekenis van de eerste liefde ingaan. De eerste liefde wordt namelijk gekend bij de vergeving der zonden. De reformatoren hebben de vergeving der zonden geplaatst in de eerste daad des geloofs, dus daar waar genade een aanvang neemt. Nu voel ik de opstand hiertegen al komen, zelfs van degenen die zich bevindelijk-gereformeerd noemen. Er zijn predikanten die op de kanselbijbel slaan om de zogenaamde embryoleer kracht bij

te zetten. Volgens deze leer is men wedergeboren, men loopt in de eerste liefde, maar men kent Christus nog niet. En dat, terwijl Christus toch duidelijk zegt van de kleinen dat zij in Hem geloven (Matth. 18:6). En: *“Mijn schapen horen Mijn stem, en Ik ken dezelve, en zij volgen Mij”*, Joh. 10:27. Dat ook de kleinen Christus volgen is een gevolg van de eerste liefde en van de vergeving der zonden. Dat wordt bij de inplanting (wedergeboorte) in de ware Wijnstok gekend door al Gods kinderen. Christus te volgen is alleen weggelegd voor degenen die Christus kennen. Een huurling zullen zij geenszins volgen, omdat zij zijn stem niet kennen. Gods ware volk zal de stem van Christus niet herkennen in de stem van een huurling, die met deze onbewuste leer wil voordoen, alsof dat de leer van Christus is. Paulus spreekt over deze verderfelijke leer het Anathema uit. *“Indien iemand den Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking; Maranatha!”*, 1 Kor. 16:22. Hoe zou je Christus lief kunnen hebben, als je Hem niet kent?

Is elk kind van God verzekerd van de vergeving der zonden?

Ik zou het zo willen zeggen: Als je nog nooit verzekerd bent geweest van de vergeving der zonden, hoe zou je jezelf dan een kind van God durven noemen? Degenen die zich voor een kind van God houden, zonder ooit een hellewicht voor God te zijn geweest, zijn de meest vijandige mensen voor Gods Kerk. Die mensen zijn altijd boordevol activiteit en knikken je vriendelijk toe. Ja ja, maar trap niet op hun lange tenen, want dan is het gelijk windkracht 10. Die mensen staan namelijk nog voor de zaak en kennen zichzelf niet. Die arme tobbers zitten nog in het werkhuis, maar ze zijn nog nooit in het rechthuis geweest. Dezulken zijn vijf kwartier in een uur actief en zitten dikwijls in allerlei commissies en besturen. Ze hebben blijkbaar overal belang bij, maar als God er belang bij heeft, zal Hij wel een leeuw op hun weg plaatsen, om al die ballonnen-godsdienst lek te prikken. Gods volk gaat derhalve twee keer verloren. De eerste keer met Pasen en de tweede keer vanwege de ere Gods.

Waarom? Om Zijn lof te vertellen. De Heere keert de kroon net zoveel keer om, totdat ze Zijn lof gaat vertellen. Dat volk heeft zich in God verloren.

De liefde uit God is dus Persoonsgerichte liefde. Zo is het dus ook met de eerste liefde, want deze is geheel uit God en op Christus gericht. Liefde heeft altijd een voorwerp. Je kunt toch niet zeggen: *“Ik heb lief.”* Daar zal altijd de vraag op volgen: *“Wie heb je lief?”*

Liefde laat zich echter niet verklaren, het is alleen maar te beleven. Dat geldt in het bijzonder met de liefde uit God. De eerste liefde, die God uitstort in het hart, geschiedt bij de vergeving der zonden, zeiden we reeds, want liefde zoekt gemeenschap. En waar gemeenschap is, daar is vergeving der zonden. Zonder de vergeving der zonden is er nooit sprake van gemeenschap met God en Christus. Dat kan gewoon niet, omdat God zonder bloedstorting niet met ons van doen kan en wil hebben.

Als er zijn die leren dat Gods volk wel in de liefde kan lopen, maar Christus nog niet kent, bedrijft men overspel met het Woord van God. Want de liefde uit God is een reine liefde. Liefde uit God gaat nooit buiten het recht om. De liefde uit God ligt in het recht verklaard. Het is een juridische liefde die geschonken wordt bij de vrijspraak des Vaders, de tussentreding des Zoons en de inwonende genade des Heiligen Geestes. Daarom getuigen Gods kinderen: *“Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.”*

Dat zeg je niet als je dat niet weet; bij ondervinding, bedoel ik. Een waar kind van God kan door de aanvechting en twijfel de zekerheid des geloofs missen. Maar er is geen sprake van, dat een kind van God de vergeving der zonden mist, want dat is puur rooms.

Er zat eens een GG-ouderling bij mij in huis en die man beweerde dat je toch onbewust een kind van God kan zijn. Hij zei: *“Johannes de Doper zegt van zijn kennis van Christus: “En ik kende Hem niet”,* terwijl Johannes wedergeboren was in de

moederschoot.”

Mijn antwoord aan hem luidde: "Johannes bedoelde met dat 'niet kennen', dat hij Christus voorheen niet kende van áángezicht, nl. in Zijn lichamelijke gedaante. Zo hebben al de oudtestamentische heiligen Christus ook niet gekend in Zijn lichamelijke aanwezigheid, maar ze kenden Hem wel door de Heilige Geest. Wij kennen Christus ook niet in Zijn lichamelijke gedaante en aanwezigheid, maar wel door het geloof.

U ziet dus dat men wel allerlei teksten uit zijn verband ruikt om, ja, om er ook bij te horen. Wat een arme godsdienst is me dat. Het is godslasterlijk en godonterend. Zulke ambtsdragers zullen nimmer vruchtbaar zijn in Gods Koninkrijk. Zulke ambtsdragers weten namelijk ook niets van de tekst: *“Maar dit heb Ik tegen u, dat gij uw eerste liefde hebt verlaten.”*

Gods arm en ellendig volk weet ervan, want de eerste liefde verbindt met de Persoon. Als Gods volk haar eerste liefde verlaten heeft, heeft zij dus ook Christus verlaten. Christus is dan niet meer de Eerste in de liefde. Dan is het Magor-Missabib, schrik van rondom.

“Verbergt Gij Uw aangezicht, zij worden verschrikt; neemt Gij hun adem weg, zij sterven, en zij keren weder tot hun stof”, zegt David in Psalm 104. En Job klaagt het uit in zijn ellende en godverlatenheid: *“Waarom verbergt Gij Uw aangezicht, en houdt mij voor Uw vijand?”* Job 13:24. En bij monde van Jesaja klaagt de Kerk: *“Want Gij verbergt Uw aangezicht voor ons, en Gij doet ons smelten, door middel van onze ongerechtigheden”,* Jes. 64:7.

“Wat klaagt dan een levend mens? Een ieder klage vanwege zijn zonden”, Klaagl. 3:39.

Gods volk is, in de weg van God af, aanvankelijk slachtoffer, vanwege zelfmedelijden. Maar als Christus Zich openbaart als de verhoogde Middelaar, wordt de schuld blootgelegd, dan wordt zij schuldenaar.

“Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde hebt verlaten.”

Dan wordt de schuld aangewezen. Dan gaat de Kerk plat op de

grond, net als Johannes. Als de Kerk haar eerste liefde verlaten heeft, is dat dus haar eigen schuld.

Mag ik u nu eens een vraag stellen? “Hoe wordt dat volk weer hersteld in de eerste liefde?”

Door goede werken.

Mis!

Door veel te bidden.

Ook mis!

Door getrouwe plichtsbetrachting.

Helemaal ernaast!

Hoe dan?

Door een openbaring van Zijn liefde.

Hoe gaat dat in zijn werk?

Dat kunt u lezen in de brieven aan de zeven gemeenten in Klein-Azië. Want in Klein-Azië woont een volk dat in duisternis wandelt. Maar het volk dat in duisternis wandelt, zal een groot Licht zien. Gods volk verkeert dikwijls in de duisternis. Johannes verkeert ook in grote duisternis op het eiland Patmos, als hij als een banneling over het eiland doolt. Wij zouden zeggen: Hij was van God en mensen verlaten. Johannes heeft echt niet in een zonnestoel aan het strand gelegen. Nee, God kwijt is alles kwijt. Hij wenste wel te vluchten, maar kon nergens heen... En dan komt ineens de Heere. Christus openbaart Zich aan bannelingen. Johannes ziet op de dag des Heeren een groot Licht. Het is de Heere, Die snellijk tot Zijn tempel komt. De duisternis moet dan wijken, de eeuwenlange nacht. Een nieuwe dag gaat prijken, met ongekende kracht. Christus de Triomfator verschijnt aan de levende Kerk als deze dreigt te verdrinken in de grondeloze modder van het ongelooft.

Ziet u nu dat het altijd van Christus uitgaat? Hij verschijnt aan Johannes op Patmos, zonder dat Johannes daar enig vermoeden van had. Of dacht u dat Johannes naar Patmos gegaan is met de gedachte daar de Heere te ontmoeten? Als u dat denkt, dan bent u een vreemdeling aan de openbaring van Christus. Christus verschijnt altijd plotseling, onverwacht, te middernacht, in nood en dood. De verhoogde Koning verschijnt aan Zijn onderdanen als zij door droefheid kwijnen. Ze denken dikwijls dat God hen heeft verlaten en heeft vergeten. Maar als Christus gaat verschijnen, dan moet rouw en droefheid verdwijnen. De Kerk staat dan op van haar slaapstede. Als Gods volk in duisternissen wandelt en geen licht heeft, weten de omstanders er geen doen aan, want met de Kerk is niet te handelen, als ze Christus moet missen. Maar als Christus er is, moet de duisternis wijken, dan staat men op, alsof men nooit ziek geweest is. De omstanders begrijpen daar niets van, want gezond ben je natuurlijk niet ineens. Maar de Kerk komt van de dood in het leven. Dat blijft zo in het leven der genade. Johannes viel als dood aan Zijn voeten. Ja, want die man was al dood in zichzelf. En als dan het Leven verschijnt, dan moet het laatste restje dood ook nog de dood in, om door het Leven tot leven geroepen te worden. We hebben toch een heerlijke Zaligmaker. We hebben toch een volkomen Heere Jezus. *“De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen”, 1 Sam. 2:6. - “Want deze God is onze God. Hij is ons Deel ons zalig lot. Door tijd noch eeuwigheid te scheiden. Ter dood toe zal Hij ons geleiden.”*

God verlaat Zijn Kerk nimmermeer. Hij heeft haar eeuwig trouw beloofd. Christus kan Zichzelf niet verloochenen. Wij zijn ontrouw, overal en altijd, maar Hij blijft de Getrouwe. Als wij bedenken wat Christus gedaan heeft, volk van God, moesten wij ons schamen, ja, met het schaamrood op onze kaken verbergend zoeken onder Zijn vleugelen.

“Gedenk dan waar gij uitgevallen zijt, en bekeer u, en doe de eerste werken...”, vs. 5.

Christus maakt Zijn Kerk indachtig waar zij uitgevallen is.

Als de Kerk haar eerste liefde verlaat, verlaat zij ook haar geloofsijver en raakt in grote slapheid. Het geloof is dan niet in de beoefening. Jesaja komt met de vermaning: *“Versterkt de slappe handen, en stelt de struikelende knieën vast”, Jes. 35:3.*

“Daarom richt weder op de trage handen, en de slappe knieën. En maakt rechte paden voor uw voeten, opdat hetgeen kreupel is, niet verdraaid worde, maar dat het veelmeer genezen worde”, Hebr. 12:12-13.

Christus vermaant niet alleen; Hij raakt de Kerk ook aan. Johannes wordt in staat gesteld de opdracht ten uitvoer te brengen, want Christus raakt hem aan. Dan komt de Kerk weer tot leven. Er kunnen veel bewegingen zijn, maar meestal zijn het maar stuiptrekkingen, want een mens vecht tegen de dood. Maar een mens gaat niet dood, hij is dood. Daar weet Gods volk wat van. Zonder Christus is de Kerk aan allerlei ellende, ja, aan de dood en de verdoemenis onderworpen. Dat is inleving, hoor. Want wat moet de Kerk als zij haar eerste liefde verlaten heeft? Dat kan zij nooit meer vlak krijgen. Maar de Heere blijft de Eerste in de liefde. Daar staat Hij Borg voor. Hij zoekt Zijn schapen altijd weer op. Wat een lieve Heere Jezus hebben we toch, volk van God! Want als Die zoete, heerlijke, dierbare, verhoogde Heere Jezus Zich komt te openbaren, dan zou je sterven van de liefde. Dat moet echt niet te lang duren, want dan ben je zo bij de triomferende Kerk.

Christus heeft echter nog werk voor de zeven gemeenten. Ze moeten Zijn Raad op aarde uitdienen. Zij moeten nog wat lijden en getuigen in Zijn Naam. Christus gaat Zijn Kerk heiligen, voordat zij het Heilige der heilige mag binnentreden. Voordat de Kerk ten hemel gaat, komt ze te liggen op het kolenvuur van heiligmaking. Zelf hebben Gods kinderen geen heiligmaking, al vissen zij ook de hele nacht.

Als de Heere met Zijn Kerk gaat pronken, vangt de Kerk niets, dan is zij gevangene van Christus. Alle dingen zijn reeds gereed. De Zaligmaker heeft voor alles gezorgd. Hij heeft voor

reiniging gezorgd, voor heiligmaking. Hij is de Zijnen tot volkomen verlossing. Zij weten niets meer dan Jezus alleen. Zij wenen dikwijls bij een leeg graf om Hem te vinden aan de oever van zeer stille wateren. Laat dan de zeeën bruisen, laat de rivieren haar water geven, laat de hel vrij woeden. Veilig in Jezus' armen, veilig aan Jezus' hart! Mensen, mensen, je zou toch vrij-evangelisch worden. Ja, want dat volk is vrij, ze staat in de vrijheid. De Psalmen bruisen bij tijden door het hart. Als Christus de lofzang gaat zingen, juichen alle hemelingen voor Zijn troon en hier beneden.

Het is dus een volk met een raar geloof en een vreemde gerechtigheid. Dan liggen Gods kinderen in de dood en een uurtje later huppelen ze weer van zielevreugd, omdat zij Hem gezien hebben, Die hun ziel zo uitnemend liefheeft. Dan mogen ze op je schelden, dan mogen ze op je trappen, dan mogen ze je voor duivel en voor een antinomiaan uitmaken. Dat geeft niemandal, want ze slaan niet de Kerk, maar Christus. Christus heeft de Zijnen gekocht naar ziel én lichaam. Het leven der genade is voor het vlees niet aantrekkelijk. Er zit lijden aan verbonden en het is een leven van schuld, zonde en plagen. Het is en blijft hier een tranendal, opdat de Kerk vruchtbaar zou blijven in Hem, Die straks alle tranen van Zijn kinderen drogen zal.

Jakobus wijst er ook nadrukkelijk op dat een geloof zonder de werken een dood geloof is. Het leven des geloofs is dus een leven vol activiteit. Dat is geen wettische activiteit, maar het zijn geloofswerken door de liefde gedreven. Gods ware volk brengt er ook geen cent van in rekening, maar zij zegt: *“Wij zijn onnutte dienstknechten; want wij hebben maar gedaan, hetgeen wij schuldig waren te doen”, Luk. 17:10.*

Abraham is niet alleen uit het geloof gerechtvaardigd, maar ook uit de werken, niet der Wet, maar die van het geloof.

Dat was aanvankelijk voor Luther een struikelblok, vandaar dat hij de Jakobusbrief een strobrieff noemde. Alles dient dus wel in het rechte licht verstaan te worden.

“Bekeer u en doe de eerste werken”, zo beveelt Christus de gemeente te Efeze.

U ziet dat de Kerk dagelijkse bekering nodig heeft. Sommigen kunnen hiermee niet uit de voeten, “want”, zeggen zij, “eens bekeerd is altijd bekeerd.” In zekere zin is dat ook zo, maar het wil niet zeggen dat een kind van God dan maar op zijn lauweren kan rusten. Gods oude volk zei altijd tegen de beginnende Kerk (die net door recht verlost was): *“Welkom in de strijd, want nu je zelf bent uitgestreden, zal de Heere voor je strijden.”*

De Kerk gaat van het werkhuis naar het rechthuis en vandaar naar het armenhuis. Daar zit ze totdat zij geheel is afbekeerd en met haar dagelijkse bekering een verzondigd leven overhoudt. Arm en ellendig denkt God aan haar bestendig. Ja, want dat volk moet van het wonder leven. Zijn inkomst wordt dan haar dagelijkse Bekering. Wie het vatten kan die vatte het. De Kerk kan geen plicht meer oppakken, want Christus is haar Plicht.

De apostel Paulus maakt van de dagelijkse bekering melding in 1 Korinthe 15 vers 31: *“Ik sterf alle dagen, hetwelk ik betuig bij onzen roem, dien ik heb in Christus Jezus, onzen Heere.”*

Dat was wel een vrucht van genade, want Paulus was gestorven, daarom stierf hij elke dag. Paulus leefde niet meer, maar Christus leefde in hem. Daaraan is dus wel een dagelijks sterfpad verbonden om elke dag Christus als je dagelijkse Bekering over te houden.

Jeremia weet er ook wat van, als hij zegt: *“Bekeer mij, zo zal ik bekeerd zijn, want Gij zijt de HEERE, mijn God!” Jer. 31:18.*

En Petrus, die altijd haantje de voorste in de liefde en in de ijver voor zijn Meester was, wordt gewezen op de tweede bekering, als Christus tegen hem zegt: *“Als gij eens bekeerd zult zijn, zo versterkt uw broeders”, Luk. 22:32.*

Toen Petrus Christus verloochende, is hij als een onbekeerd mens over de aarde gegaan. Toen is Petrus zijn bekering verloren en toen is Petrus 'Simon Petrus' verloren, want toen

hield Petrus God over en toen is Christus Zijn Beking geworden. Daarom kon die man zo vrijmoedig preken op de Pinksterdag.

Dus als je predikant wilt worden, zal God je wel tot je fundamente ontbloten, en daar is een tweede beking voor nodig, om bekeerd te worden van het 'bekeerd-zijn'. Daar is Petrus ook achter gekomen.

"Bekeer u en doe de eerste werken!"

Zet Christus de gemeente van Efeze nu niet aan het werk?

Ja, Christus zet Zijn Kerk altijd aan het werk, door Zijn Geest. Christus heeft een hekel aan luie mensen. Want Hij zegt: *"Mijn Vader werkt tot nu toe, en Ik werk ook"*, Joh. 5:17.

Christus wil zeggen dat Hij nooit werkeloos is. Zo wil Hij ook dat Zijn Kerk werkt. Niet slaafs, maar uit liefde tot Hem. Wees dan ijverig in goede werken. Het lijkt allemaal wettisch, maar dan heeft u het niet goed begrepen. Een mens die door de Wet aan de Wet gestorven is, wil alles voor Christus doen. Niet zonder Hem, want Hij zegt Zelf: *"Zonder Mij kunt gij niets doen."* Gods volk is ijverig in goede werken als vrucht van de gemeenschap met Christus. Ziet u nu dat de liefde altijd werkzame liefde is? "Het geloof is een onrustig ding, er gebeurt altijd wat", zegt Luther.

Christus zegt echter: *"Doe de éérste werken."*

Hij roept dus niet op om iets te doen wat ons vreemd zou zijn. Hij wijst slechts op een bekend liefdeswerk. Als de liefde bekoeld is, is Gods volk traag en valt in slaap met de dwaze maagden. Ook als de Heere vertoeft, valt de Kerk in slaap. De drie discipelen vielen in de hof van Gethsémané ook in slaap, terwijl Christus in de hoogste aanvechting verkeerde. Gods volk kan Christus alleen maar dienen met schuld. Er is niet één kind van God die volkomen is in de liefde. Zelfs de verst gevorderden in de genade hebben maar een klein beginseltje van die nieuwe gehoorzaamheid. Daarom moet de Heere Zijn volk gedurig tuchtigen, opdat zij niet traag en lui wordt. Zijn juk is zacht en Zijn geboden zijn in het geheel niet zwaar, maar

voor ons vlees is alles van Christus te zwaar.

Dat luie vlees moet dus elke dag gekruisigd worden. Er zijn in het verleden predikers geweest die jong stierven vanwege de ijver voor de Heere. Alle ijver is nog geen Jehu's ijver. Dat wordt tegenwoordig wel beweerd, maar dat is een vrucht van het vrome vlees. Vroom vlees ijvert ook, maar wel als een Jehu, zonder het kruis, zonder het lijden. Vroom vlees wil gearriveerd zijn, het wil status hebben, macht, eer en aanzien. Maar dat is niet de Koninklijke weg, want een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Christus is de weg gegaan van lijden, smaadheid, verachting en vernedering. Daarvan zal de Kerk ook wat leren kennen. En om die weg vrolijk te gaan, is dadelijke genade voor nodig. Want Gods volk is vaak dwars tegen de weg in. Gods volk kiest niet voor de weg van lijden, smaadheid en verachting. Ik weet ook bijna geen theologen op te noemen die smaadheid willen dragen om Christus' wil, want dan zouden zij hun traktement wel omzetten in gratis lectuur en uitgaan in de heggen en stegen.

Dominee Boogaart uit Sliedrecht van Hervormd Lokaal had huis en haard over voor de dienst van God. Hij spaarde zelfs het brood uit zijn mond om aan de armen te geven. Sommigen willen alleen uitdelen uit de zak van een ander. Ik heb er genoeg van meegemaakt. Geldgierigheid is de wortel van alle kwaad, ook bij Gods volk.

Er was eens een predikant die eens elders preken moest. Hij werd vervangen door een lekenprediker die vijftwintig gulden ontving voor de gedane preek. De predikant zelf preekte elders 'op de zak' en streek de hele collecte op. Het was een behoorlijke gemeente, dus hij ving zo'n drie duizend gulden per keer, terwijl hij zijn broeder, die hem verving, met vijftwintig gulden afschepte. Ik zal maar niet in details treden. De apostel Paulus zegt echter: *"Alle dingen zijn mij geoorloofd, maar alle dingen zijn niet oorbaar; alle dingen zijn mij geoorloofd, maar alle dingen stichten niet"*, 1 Kor. 10:23.

Christus vermaant Zijn Kerk de eerste werken te doen. O, dan

blijft er een schuldig volk over, dat er nog steeds aan moet beginnen. De Kerk op aarde moet nog beginnen om de eerste werken te doen. Want het is een geheim, hoor mensen, om erachter te komen dat Christus niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen. Dat geldt ook in het leven der heiligmaking. Evangelische plichten stelt Gods volk schuldig aan het Evangelie. Augustinus, de kerkvader van het westen, had er (n)iets van begrepen. Hij bad: *"Heere, geef wat Gij beveelt en eis dan wat Gij gegeven hebt."*

Je kunt dat namelijk op twee manieren opvatten, op een evangelische manier en op een wettische manier. Als God ons genade gegeven heeft, en Hij eist het Zijne terug, staan we opnieuw met lege handen. *"En de tollenaar stond van verre!"* Wat maken wij dan klaar? Het is alles uit Hem, door Hem en tot Hem. Er is geen nagelschrap van ons bij. Onze volle agenda's zullen niet in aanmerking komen in de dag der dagen. De beste werken zijn immers met zonden bevuurd. Christus gaat echter nog dieper met Zijn vermaan: *"...en zo niet, Ik zal u haastelijk [bij]komen, en zal uw kandelaar van zijn plaats weren, indien gij u niet bekeert", vs. 5b.*

Christus legt de verantwoordelijkheid bij Zijn volk als zij Hem verlaat en traag wordt in de liefde. Hij weet ook wel wat van Zijn maaksel is te wachten, dat zij zwak van moed en klein van krachten is, ja, dat zij stof van jongsaf is geweest. Maar dat wil niet zeggen dat Christus Zijn Kerk niet vermaant, want daartoe is namelijk alle reden. Christus kan Zijn weldaden alleen kwijt aan een schuldig volk. Hij dreigt zelfs de kandelaar van zijn plaats te weren, indien zij zich niet bekeert.

Wat wil dat zeggen?

Sommigen denken dat er met de kandelaar de bediening der verzoening wordt bedoeld, maar dat is niet het geval. Christus wandelt tussen de zeven gouden kandelaren, om hen van olie des Geestes te voorzien. Als de Kerk weigert zich (dagelijks) te bekeren, zal Christus de kandelaar van zijn plaats weren, dat

wil zeggen, dat Hij het goud uit die gemeente nemen zal. Christus spreekt de gemeenten immers aan naar het beste deel. Dat is Zijn volk. Wij hebben u reeds gezegd dat er pas sprake is van een gemeente van Christus, als Gods volk er in is. Nu, als de Heere de kandelaar van zijn plaats nemen zal, betekent dat, dat Hij Zijn volk eruit nemen zal, dan zal de gemeente ophouden gemeente van Christus te zijn. Hij kan de kandelaar verplaatsen, door op andere plaatsen zielen toe te brengen tot de gemeente die zalig wordt. Christus zegt tegen de Farizeeërs dat het Koninkrijk Gods van hen zal weggenomen worden en een volk zal gegeven worden, dat zijn vruchten voort zal brengen. (Matth. 21:43).

Nu is het niet zo dat de gemeente te Efeze geheel en al van haar geloof vervallen was, want dat wordt ons wel bewezen in de eerste drie verzen en het zesde vers, maar Christus wil onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan Zijn bevelen. Die gehoorzaamheid is geen vrucht van onze akker; dat weet de Heere ook wel, met eerbied gesproken. Maar de Efeziërs waren blijkbaar ook traag in het gebed en dat is een zeer kwalijke zonde. Christus is in de heiligmaking ook een algenoegzame Zaligmaker, Die Zijn volk alles wil mededelen wat zij maar nodig heeft. Maar als de wijzen met de dwazen slapen, moet de Kerk rekenen op kastijdingen. Want Christus ziet gaarne vruchten van geloof en bekering. Daarom oefent Hij Zijn Kerk hier in het geloof, om vruchten voor de Landman voort te brengen. *"Alle rank, die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg; en al wie vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat zij meer vrucht drage", Joh. 15:2.*

Christus is steeds bezig om Zijn Kerk vruchtbaar te maken. Hij heeft hen in het geheel niet nodig, maar het zou een blaam op Zijn Persoon leggen, als Zijn schapen Hem niet volgen en Zijn lof niet vertellen. Als de Kerk niet vruchtbaar is, is zij de oorzaak dat Gods Naam gelasterd wordt. Christus heeft Zichzelf in de dood overgegeven om de eer des Vaders. Zou Hij dan tevreden kunnen zijn als Zijn volk in luiheid terneder zit?

Dat moet u nooit denken. Christus heeft volmaakt de eer Zijns Vaders opgeluisterd door Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid. Dat er een volk zalig wordt, staat op de tweede plaats. God wil altijd eerst verheerlijkt worden, alvorens er sprake kan zijn van genade. Christus eist daarom van Zijn Kerk dat zij teer is omtrent de eer van Zijn Naam. God wordt volkomen verheerlijkt door het werk van Zijn Zoon. Daaraan kan en mag niets toegevoegd worden. Maar Christus eist wel een wederkerende daad van Zijn volk, omdat zij tot Zijn huisgezin behoort. Nu weet Gods volk met de eis geen raad. Daarom maakt zij van het gebod een gebed. Christus wil daartoe troosten, onderhouden, krachten geven, ja, alle dingen schenken, die wij in Zijn Naam begeren. Als de Kerk dicht bij de Heere leeft, is zij vruchtbaar. De Heere kijkt niet of Zijn Kerk grote zaken verzet, maar of zij haar eerste liefde verlaat en daardoor ook haar plaats aan de troon Zijner genade verlaat. Kan Gods volk zelf op die plaats blijven?

Nee, maar Christus stelt Zijn volk wel schuldig om aan Zijn voeten te verkeren, want alleen *nooddriftigen wil Hij verschonen en armen uit genâ Zijn hulpe ter verlossing tonen, Hij slaat hun zielen gâ.*

Bekeren is niets anders dan bedelen aan de troon van Gods genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd”, Hebr. 4:16. *“Want wij hebben geen Hogepriester, Die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, doch zonder zonde”, Hebr. 4:15.* Dat is toch een troost, volk van God. Christus heeft op alles gerekend. Hij vermaant Zijn volk getrouw te blijven aan Hem, het Hoofd. Het hoofd bestuurt het lichaam, zo is het ook met Christus, Die als Hoofd van Zijn uitverkoren Kerk de Zijnen bestuurt en regeert.

Een koning vaardigt wetten uit, om zijn onderdanen tot gehoorzaamheid te dwingen. De Koning der koningen werkt echter geen slaven, want op de dag Zijner heirkraft heeft Hij

een zeer gewillig volk. Het is een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat zij zou verkondigen de deugden Desgenen, Die haar uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht (1 Pet. 2:9).

Christus zorgt Zelf voor de vruchtbaarheid van Zijn duurgekochte Kerk. Hij getuigt het immers bij monde van de profeet Hosea: *“Uw vrucht is uit Mij gevonden”, Hos. 14:9b.*

Maar dan toch de dreiging: *“Indien gij u niet bekeert.”*

Christus maakt Zijn volk vruchtbaar door een weg van schuld. Christus hanteert de Wet in Zijn linkerhand om Zijn volk te tuchtigen en uit te drijven naar de binnenkamer. Want Christus wil zo gaarne het geroep van Zijn tortelduif horen en verhoren. Christus wil Zijn volk door schuld gewillig maken tot liefdedienst, zodat zij Hem van harte gewillig en bereid is. *“Mijn hart, o Hemelmajesteit, is tot Uw dienst en lof bereid.”*

Dat gezang legt de Heilige Geest in het hart van Sion. God werkt geen slaven, zo zeiden we reeds. De rechtvaardige zal immers uit het geloof leven. *“En zo iemand zich onttrekt, Mijn ziel heeft in hem geen behagen”, Hebr. 10:38.* God heeft immers een volk geformeerd, dat Zijn lof zal vertellen. *“k Zal Zijn lof zelfs in de nacht, zingen daar ik Hem verwacht.”*

“Maar dit hebt gij, dat gij de werken der Nikolaïeten haat, welke Ik ook haat”, vs. 6.

Hier prijst Christus Zijn Kerk, omdat zij de zonde haat. Hier gaat het in het bijzonder om de werken der Nikolaïten. Wat leerden die Nikolaïten? Zij leerden dat hoererij geen zonde was en dat afgodenoffer geoorloofd was. De zonden werden door de Nikolaïten openlijk geleerd en gepropagandeerd.

Ook de Synode van de PKN heeft de zonden publiek gelegaliseerd. Met name de zonde van homofilie; een vervloekte zonde. Het is geen ziekte, geen geaardheid, maar een schandelijke zonde en derhalve een schuldkwestie jegens de Schepper van hemel en aarde. Men heeft de

homo-huwelijken ingevoerd en deze kunnen ook kerkelijk ingezegend worden. We leven in een tijd, waarin men met Gods geboden afgerekend heeft. Ik zal u, ten aanzien van dit feit, een gedicht doorgeven, waaraan we de tweede helft (het geloof) zelf hebben toegevoegd.

DE TIEN GEBODEN EN HET GELOOF

- 1. De Tien Geboden van één God komen vandaag niet meer gelegen. God is dood, zo heet het nu, dus zijn er nog maar negen.*
- 2. De mammon en het gouden kalf wordt lof en eer gebracht. In plaats van bidden, vloekt men nu, dus zijn er nog maar acht.*
- 3. Of 't zaterdag of zondag is, 't is voortaan om het even. De dag des Heeren eert men niet, dus zijn er nog maar zeven.*
- 4. De ouders en de overheid lezen niet meer de les. De mens weet alles beter nu, dus zijn er nog maar zes.*
- 5. In oost en west in noord en zuid gaat men elkaar te lijf. Want vrede blijft een vreemd begrip, dus zijn er nog maar vijf.*
- 6. Huwelijkstrouw...? Wat ouderwets! Men leeft gelijk een dier. De mens is enkel speelgoed nog, dus zijn er nog maar vier.*
- 7. Het mijn en dijn is uit de tijd, hoe ik het ook bezie. Stelen vindt men heel gewoon, dus zijn er nog maar drie.*
- 8. Laster gerust voor het gerecht, in kranten en tv. De roddel is al jaren in, dus zijn er nog maar twee.*
- 9. Begeer gerust uw buurmans goed en dat heus niet alleen. Wie bijbels leeft, is achterlijk, dus is er nog maar één.*

*10. Geen afgunst om des buurmans goed? Voltooid verleden tijd!
Er zijn dus geen geboden meer, daar zijn we van bevrijd.*

De stenen tafels eens door God aan Mozes gegeven, zijn in de Ark gelegd en zonder Hem staan wij stuurloos in dit leven.

*'t Is daarom vreselijk arm en zeer te kort te stoppen met dit slot.
We geven nog een woordje na over een regel die schijnbaar 'mot'.*

Want die geloven haasten niet, want Christus heeft 't voldaan. Ze leven uit een waar geloof waarnaast geen regels bestaan.

*Het is Christus of de Wet nietwaar? Het is dus van tweeën Eén.
En als men Christus in tweeën deelt, is dat veel meer dan gemeen.*

De Wet der Tien Geboden is heilig en ook goed, maar 't is geen regel om te leven, dan weet men echt niet wat men doet.

't Geloof in Christus is niet gericht op de overtreding van 't gebod, maar is gericht op het Hoofd alleen en de rest acht zij een vod (Filip. 3:8).

Er zijn er velen die leven uit een wettisch schijnbeginsel, omdat zij d' eigenschappen van de Wet veranderen in een vroom verzinsel.

De Wet die doodt en is geen tuchter tot de Levensvorst. De Wet verwijst niet naar het Lam, Die zei: "Mij dorst."

De Wet stelt schuldig en verdoemt en heeft geen eigenschap, die heenwijst naar het Lamme Gods en naar Zijn Middelaarschap.

Al ligt de Wet in Christus' hand, dán wordt zij aangewend, om

plaats te maken alleen voor Hem, Die de Zijnen eeuwig heeft gekend.

Die eigenschap heeft de Wet niet zelf. Al wordt het wel beweerd. Alléén in de hand des Middelaars tucht zij hem, die is verkeerd.

De wettischen die dit niet verstaan, mengen alles door elkaar, maar weten niet dat niet de Wet, maar Christus is Middelaar.

Het Einde der Wet is Christus, voor een iegelijk die gelooft. Derhalve eist de Wet niet meer, want Christus is mijn Hoofd.

Dat geldt zowel in het gericht als in de heiliging. Dat de Wet in één woord is vervat, verstaat haast geen sterveling.

't Is dus de Wet in Christus, niet ernaast, dat weten Gods beminden. Want de vrijheid die in Christus is, is weggelegd voor Zijn vrinden.

Komt, luistert toe en hoor dit woord: De toegang is nog vrij! Er is een Fontein geopend, tegen de zonden van u en mij.

Ik smeek u nog een laatste maal: Laat vallen al die regels en leef alleen uit Christus en smeek Hem om Zijn zegels.

Dan zult u vrij zijn van de Wet, niet om te zondigen, maar om Zijn lof zelfs in de nacht de wereld te verkondigen."

De zonden tegen het zevende gebod hebben bijna alle religieuze sekten gemeen. Zo ook de sekte van de Nikolaïten. Een zekere Nicolaüs was de oprichter van deze sekte. Hoererij werd niet als zonde gezien. De Kerk dreigde erdoor besmet te raken, want de sekte der Nikolaïten was een religieuze sekte. Nicolaüs was namelijk een diaken uit de tijd van de eerste christengemeente, maar het bleek uiteindelijk een afvallige. Hij

wilde hoererij in de kerk, want daarmee is altijd veel geld te verdienen. Dat wist hij blijkbaar uit het Oude Testament. Hij leerde dat afgodenoffer eten geen zonde was, terwijl het apostelconvent deze afgoderij voor christenen had verboden. De ambtsdragers in Efeze haatten deze zonde. Zij bestreden deze zonden met de kerkelijke tucht, dat lezen we in vers 2 en Nicolaüs (tegenwoordig Sint- Nicolaas of sinterklaas³) was blijkbaar door Gods geofende volk ontmaskerd als een valse apostel.

Tegenwoordig wordt het zogenaamde sinterklaasfeest geheel niet meer als zonde gezien. Maar Sint-Nicolaas en zwarte Piet zijn afbeeldingen van Christus en de duivel. Christus en de duivel gaan met dit van God vervloekte feest hand in hand! In bijna alle reformatorische kerken vindt men dit feest heel normaal. Er zijn zelfs avondmaalgangers die meedoen met sinterklaasfeest en Christus opnieuw kruisigen⁴. Ik weet zeker dat er ook dominees zijn die aan dit gnostische feest meedoen.

Christus prijst Zijn knecht te Efeze voor zijn getrouwe ambtsvervulling in deze zaak. In die dagen was de leer der Nikolaïeten echter veel heidenser. De zonde van hoererij werden door deze afgodendienaars openlijk goedgepraat. Sinterklaasfeest in onze dagen is wat gekerstend. Het seksuele is eruit gehaald. Het is daarom niet minder gruwelijk. Christus -sinterklaas- deelt de pakjes uit en van de duivel -zwarte Piet- kunnen de kinderen een pak slaag krijgen. De zonden hebben

3. Sint-Nicolaas was een afstammeling van Nicolaüs, een afvallige diaken uit de tijd van de eerste christengemeente. Sint Nicolaas was in de 4e eeuw bisschop in Myra, Klein-Azië. Hij kwam dus uit de streek van de zeven gemeenten in Klein-Azië. Al in de 6e eeuw werd hij in het Oosten als heilige vereerd (patroonheilige van Rusland en Amsterdam). Zijn stoffelijk overschot werd in 1087 naar Bari in Italië gebracht. Het feest is mogelijk vermengd met Germaanse vruchtbaarheidscultussen, zoals het hooioffer (hooi in de klomp) en broodoffer (speculaas) of met het Joelfeest, een zonnwendefeest, waarmee Santa Claus in Engelssprekende landente maken heeft. De schimmel waarop hij over de daken rijdt zou -volgende een legende- afstammen van het paard van Wodan.

4. Gemeente van..., ik heb mij vrijgemaakt van uw bloed. GPPB.

een verwoestende uitwerking. Dat geldt niet alleen persoonlijk, maar ook in gezin, kerk en staat. *“Als er geen profetie is, wordt het volk ontbloot”*, Spr. 29:18a. Dan krijgen met name seksuele zonden de overhand. We zien dat bij de Nikolaïeten. We zien het zelfs bij de sekte van Jean de Labadie. Die zocht een volmaakte kerk hier op aarde, maar het eindigde op de dansvloer en in de slaapkamer.

De Efeziërs, hoewel zij hun eerste liefde hadden verlaten, waren trouw in het weren van de zonden. Maar een volk dat de eerste liefde verlaten heeft, staat bloot aan velerlei verzoeken. Want uw genadestaat bewaart u niet voor de zonde, alleen de tere vreze des Heeren bewaart ons voor het kwaad. Als Jozef door Potifera verleid wordt, roept hij uit: *“Zal ik zulk een groot kwaad doen en zondigen tegen God?”* Die jongen wandelde in de tere vreze des Heeren en God bewaarde hem voor het kwaad.

Dan besluit Christus de brief door de gemeente te wijzen op de geschonken gave van het geestelijk gehoororgaan en benadrukt om die gave te gebruiken. *“Die oren heeft die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt”*, vs. 7.

Christus wil tegen Zijn volk zeggen: *“Het is u gegeven, de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen te weten, maar dien is het niet gegeven”*, Matth. 13:11, want het geloof is niet aller. Die oren heeft -ontvangen door vrije genade- die hore. Tegen de anderen sprak Christus door gelijkenissen, opdat zij zich niet te eniger tijd zouden bekeren. Het Evangelie van Christus is niet aller. Dat onderscheid maken wij niet, maar dat maakt Christus. Christus predikte echt niet altijd het Evangelie, Hij kwam dikwijls met de Wet. Altijd als er één tot Hem kwam vanuit een opzettelijk wettisch beginsel, dan ontving die persoon een heenwijzing naar de Wet, omdat men de Wet niet wettig gebruikte. De Wetsvervuller doet de Wet niet teniet. Paulus zegt immers: *“Doen wij dan de Wet te niet door het geloof? Dat zij verre; maar wij bevestigen de Wet”*, Rom. 3:31. Christus heeft persoonlijk, als Mens, de Wet volkomen voor

Zijn volk volbracht. Hij is niet alleen Middelaar, maar Hij is de Zijnen in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonden. Christus verwijst de wettische geesten naar de Wet en spreekt tot hen door gelijkenissen, opdat zij zich niet te enigertijd zouden bekeren. Christus was blijkbaar niet zo ‘evangelisch’ als velen in onze dagen wel doen vermoeden. Christus heeft het goddelijke recht verheerlijkt. Hij is niet in de eerste plaats gekomen om zondaren zalig te maken, maar om de wil van Zijn Vader te doen. Christus heeft uitdrukkelijk gepredikt dat God van Zijn recht geen afstand doet. De prediking van Christus was geen radioboodschap op EO-niveau. Hij preekte echt geen aanneming zonder verlossing. Christus heeft Zichzelf gepredikt met de nadruk op het onkreukbare recht van God de Vader. *“En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt”*, Joh. 17:3. Hij predikte God als de Waarachtige, zowel in Zijn beloften als Zijn bedreigingen.

Christus eindigt in de brief aan Efeze met een belofte. Gods volk te Efeze was door recht verlost. De beloften Gods zijn dus alleen in Christus ja en amen.

“Die overwint, Ik zal hem geven te eten van den boom des levens, die in het midden van het paradijs Gods is”, vs. 7b.

Dat is een belofte met een eeuwigdurende uitkomst. Gods volk overwint in het verlies van alle eigengerechtigheid die uit de Wet is. In het verlies ligt de winst, want wij zijn meer dan overwinnaars in Hem. Die overwint, moet het vaak in het oog van de wereld verliezen, want Gods volk krijgt geen twee hemels. Aan deze zijde van het graf is het leven slechts een tranendal. *“Veel wederwaardigheen, veel rampen zijn des vromen lot. Maar uit die allen redt hem God, Hij is zijn heil alleen.”* *“Die overwint...”* Wie zijn dat? Gods kinderen alleen!

Die de kastijdingen verdraagt, overwint. Die zwijgt als hij belasterd wordt, overwint. Die niet voor zichzelf strijdt, maar God laat strijden, overwint. Die God de eer geeft en geen vlees tot zijn arm stelt, overwint. Die volhardt door een geschonken

geloof, overwint. Die zichzelf veroordeelt en God rechtvaardigt, overwint. Die zichzelf niet acht en God de eer geeft, overwint. Die de dwaalleer op grond van Gods Woord en zonder aanzien des persoons publiek bestrijdt, omdat de ere Gods in het geding is, overwint.

Het geloof overwint God, want het geloof ziet niet op de omstandigheden, maar op God. Degenen die dat mogen beoefenen, zullen mogen eten van de boom des levens die in het midden van het paradijs Gods is.

Hier gebruikt Christus een beeld van het aardse paradijs, waarin de boom des levens stond. Deze kan echter nooit meer dienen tot het verkrijgen van het eeuwige leven. Het aardse paradijs is voor de mens afgegrensd met het wraakoefenende zwaard van Gods gerechtigheid. Christus heeft die grendels verbroken. Hij heeft het werkverbond met de Vader hersteld door Zijn volkomen gehoorzaamheid aan de Wet. Hij heeft de verzoeking van de duivel wederstaan, als Mens. Christus heeft de losprijs niet betaald als God, maar als Mens. Hij was niet alleen Middelaar, maar ook schuldenaar in de toerekening. *“In Zijn vernedering is Zijn oordeel weggenomen”, Hand. 8:33.* Christus is de mens in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonden. Hij is van God gezegend geworden vanwege de werken der Wet die Hij volmaakt heeft gedaan. De eerste Adam heeft het werkverbond verbroken en is in de zonde gevallen. De tweede Adam is in het zondegraf van Adams dochter (Maria) geboren. Hij heeft het werkverbond hersteld, is uit het graf opgestaan en triomfeert over dood, hel en graf. *“Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven allen naam is”, Filip. 2:9.*

Christus heeft overwonnen tot heerlijkheid Gods des Vaders. Hij heeft overwonnen om verliezers te eten te geven van de Boom des Levens, Die in het midden van het Paradijs Gods is. Christus geeft Zichzelf te eten. Christus Zelf is de Boom des Levens in het hemelse Paradijs. Hij getuigt van Zichzelf: *“Die*

Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage”, Joh. 6:54.

Het Lam zal in het midden staan van het nieuwe Jeruzalem. Hij zal allen verlichten die Hij vrijkocht met Zijn bloed. Daar zal het licht dat van Zijn aangezicht straalt ten hoogste toppunt stijgen. *“En de stad behoeft de zon en de maan niet, dat zij in dezelve zouden schijnen; want de heerlijkheid Gods heeft haar verlicht, en het Lam is haar Kaars”, Openb.21:23.* Daar zal de regenboog van Gods genadeverbond niet meer als een halve boog gezien worden, zoals hier op deze gebroken aarde, maar in het hemelse Paradijs zal de boog van Gods genadeverbond geheel rond de troon schitteren, want het is een verbond van eeuwigheid, van de God der eeuwen, in Wie geen schaduw of omkering is en wezen zal. Dan zullen degenen die in mogen gaan door de paarlen poort, zeggen: *“De helft is mij niet aangezegd, want ik heb op aarde altijd maar een halve boog gezien, maar nu zie ik van aangezicht tot aangezicht de Koning in Zijn schoonheid, staande als geslacht, in het midden van de troon.”* Op aarde is Gods volk wel eens verlicht geweest, maar het Licht dat ze in de hemel ontvangen, zal alles overstijgen. Het Lam heeft Zijn Bruid een Bruiloft bereid, namelijk de Bruiloft des Lams. Daar mag zij zich verlustigen in haar Liefste. Daar zal de Bruidegom zeggen: *“Eet, vrienden! drinkt, en wordt dronken, o liefsten!” Hoogl. 5:1.* Daar zal de Kerk eeuwig dronken zijn van de liefde des Vaders, de liefde des Zoons en de liefde des Heiligen Geestes.

Hier op aarde heeft de Bruid van Christus maar een verdrukking van tien dagen, maar in de hemel heeft zij een eeuwige rust, zonder noden, angst en pijn. Daar vinden de vermoeiden rust. Daar houdt de drijver op. Daar zal er geen kerkscheuring meer zijn. Aldaar zal geen nacht meer zijn, de schaduwen zullen voor altijd wegvlieden. Daar zullen Gods beminden eeuwig zingen van Gods trouw en goedheid die duurt tot in alle eeuwigheid. *“Daar zullen zij Gods knechten met hun zaad, Zij die Zijn Naam beminnen, erfelijk wonen.”*

2. EEN VERDRUKKING VAN TIEN DAGEN

Brief aan de gemeente van Smyrna

Openbaring 2:8-11

Deze brief is gericht aan de engel der gemeente van Smyrna. Smyrna was een voornamelijk havenstad in Jonië, gelegen aan de zee en lag wat noordelijker dan Efeze, waaruit Smyrna als een kolonie was ontsproten. In de Romeinse tijd was Smyrna een van de meest bloeiende steden van Klein-Azië, gelegen aan een schitterende baai en gebouwd op de hellingen van Pagos. Het was een belangrijke metropool. Evenals in Efeze was er een afgodische keizercultus. Er stond een tempel van Roma, waarin keizer Augustus als God werd vereerd. De Joden die in deze stad woonden, hadden verschillende privilèges en hadden grote invloed in het heidense stadsbestuur. Zij wendden hun invloed aan om de christenen aldaar te vervolgen. Christus noemt hen de synagoge des satans. Bekend uit die tijd is Polycarpus, de bisschop van Smyrna. Christus richt zich tot de engel der gemeente van Smyrna. Het is bijna zeker dat Polycarpus dit is geweest. Polycarpus was een leerling van de apostel Johannes. Hij leefde ca. 69-155 na Chr. Hij is vooral bekend om zijn martelaarschap, beschreven in het 'Martyrium Polycarpi', een geschrift dat waarschijnlijk niet lang na zijn dood is geschreven.

Polycarpus krijgt dus een persoonlijke brief van de verheerlijkte en verhoogde Middelaar. Christus laat direct weten Wie de Afzender is van de brief, namelijk de Eerste en de Laatste.

Dat kan geen sterveling zeggen, want wij zijn maar mensen van de dag en lopen altijd achter de feiten aan. Maar dat is met Christus niet het geval. Hij was van eeuwigheid en tot eeuwigheid. De Eeuwige, de Eerste en de Laatste. Het eerste Woord is van Christus en het laatste Woord is aan Christus. Hij sluit en niemand opent, Hij opent en niemand sluit. Christus kondigt aan dat Hij dood geweest is en weder levend is geworden. Christus heeft de dood gedood en het graf begraven. De dood kon Hem niet houden, want Hij zegt: *"Ik ben dood geweest."* Het staat in de verleden tijd. Christus wil Zich aan de zeven gemeenten openbaren als de ópgestane Levensvorst. Zo heeft Hij Zich niet aan de wereld geopenbaard. De wereld kon Hem alleen aanschouwen in de staat van Zijn vernedering. Maar in de staat van Zijn verhoging openbaart Hij Zich alleen aan Zijn Kerk.

Christus als de Alwetende laat weten dat Hij van de gemeente van Smyrna af weet. Het is voor Gods volk altijd de worsteling of God van haar af weet, of haar zaak bij God bekend is. Sommigen noemen dat ongeloof, "want", zeggen die mensen, "het staat toch in de Bijbel dat Christus alles weet. Daar mag je niet aan twijfelen." Die mensen zeggen: "Je moet je bij het Woord houden en niet zoveel muizenissen in je hoofd halen, want dat is allemaal ongeloof."

Die mensen hebben Gods Woord, maar het Woord heeft hen niet, want anders zouden ze zo niet spreken. De bijbelheiligen waren voortdurend bezet met de vraag of God wel van hen afgewist. Het ware geloof worstelt namelijk om de gemeenschap met God. Als Gods kinderen de gemeenschap met God lang missen, gaan ze als slachtschapen over de aarde. Daar heeft de godsdienst geen last van, want die is altijd verzekerd van haar geloof. Die mensen hebben zo'n groot geloof, dat het voor hen vanzelfsprekend is, de hemel te zullen aandoen. Maar Gods volk moet het hebben van het wonder en van de dadelijke gemeenschap met Christus. Dat volk leeft van de

Godsontmoetingen. Dat volk gelooft niet in haar geloof, maar in haar Voorwerp des geloofs: God-Drie-Enig.

Mensen die met het Woord kunnen werken, hebben geen behoefte aan een persoonlijke brief van Christus. Die mensen eigenen alle beloften toe, behalve deze belofte: *“De ziel die zondigt, zal sterven.”*

Christus vindt het blijkbaar niet overbodig om een brief te wijden aan Zijn schapen in de verdrukking. Ik zal u wat anders zeggen. Als Christus het nodig vindt, dan is er alle reden voor. De brieven van Christus kunnen niet gemist worden. De zeven brieven aan de zeven gemeenten in Klein- Azië zijn de noodzakelijkste brieven die er ooit geschreven zijn. Ik zeg niet dat de brieven van Paulus gemist kunnen worden, want die zijn ook door de Heilige Geest geïnspireerd, dus van goddelijke afkomst. Maar deze zeven brieven zijn rechtstreeks gedicteerd van de allerhoogste Profeet, Priester en Koning.

De brieven van de koningin bewaar ik zorgvuldig in mijn kast. Zou ik dan de brieven van de Koning der koningen niet in mijn hart bewaren? Geen leed zal dat ooit uit mijn geheugen kunnen wissen. De brief aan Smyrna is dus persoonlijk gericht, zoals alle andere brieven. Christus laat Zijn boodschap aan Zijn volk in Smyrna door Johannes zwart op wit zetten.

Ik was eens in een diep dal van geestelijke verlating. En toen alle hoop mij gans ontviel en niemand zorgde voor mijn ziel, heeft Christus mijn pad gekend. Hij liet het mij zwart op wit weten. Ik kan dat allemaal niet uitklaren, maar ik kreeg zwart op wit, dat Hij mij nimmermeer zou verlaten. Ik Hem wel, maar Hij mij niet! O, dierbare Heere Jezus!

Christus maakt wandelingen tussen de zeven gouden kandelaren. Hij maakt hen bekend dat Hij van hun zeer moeilijke omstandigheden volledig op de hoogte is. Hoeveel kerkelijke gemeenten kunnen dit de gemeente van Smyrna nazeggen? Zijn er in ons land gemeenten zoals Smyrna? Ik meen van niet. In ons land is er geen vervolging, hoewel ik vrees dat de tijd nabij is, dat Gods volk ook in ons land

vervolgd zal worden omwille van het geloof. Alles mag, behalve in Christus geloven. Dat is door de eeuwen heen bewezen.

Nu is een gemeente niet alleen een gemeente van Christus als er vervolging heerst. Ook in ons land zijn er nog vele gemeenten van Christus.

Zijn we echter nog verlegen om een brief, zoals die voor Smyrna? Leven we niet in een tijd, dat vele ambtsdragers de Schriftuurlijke voorschriften voor het gemeentelven negeren en zelf uitmaken wat goed is? Leven we niet in een tijd, dat degenen die de Heere vrezen nauwelijks huisbezoek krijgen, omdat ouderlingen vrezen eerlijk door hen te worden aangesproken? Wee die ouderlingen en dominees die hun geestelijke favorieten uitzoeken en Gods ware volk negeren! Christus heeft echter een nauw toezicht op Zijn verdrukte Kerk. Zijn wetenschap is onbegrensd.

We leven wat dat betreft in een geesteloze tijd. Men buigt niet meer voor het Woord. Wat de Synode voorschrijft, wordt blindelings opgevolgd. Men noemt dat ondergeschiktheden, om zich er vanaf te maken. Maar de Schrift is niet onduidelijk over degenen die met vreemd vuur spelen. Men vergadert zich dood, maar wat Christus schrijft aan de nieuwtestamentische Kerk op aarde, daar bekommert zich bijna geen sterveling om. Het apostelconvent uit Handelingen 15, zou het SoW-proces verbranden, als zijnde een synagoge des satans. De kerk heeft straks de ‘Leuener’ tot haar fundament. Onze leidsliden zijn met blindheid geslagen. Men tracht allerwegen concessies los te peuten bij de vijanden van Christus. Hoe Christus over deze zaak denkt, lijkt wel achterhaald. Het is een schande hoe men zich gedraagt omtrent de kroonrechten van Christus. Polycarpus van Smyrna was blijkbaar van een geheel andere geest. Christus komt Zijn getrouwe getuige een hart onder de riem te steken: *“Ik weet uw werken en verdrukking en armoede (doch gij zijt rijk) en de lastering dergenen die zeggen dat zij Joden zijn en zijn het niet, maar zijn een synagoge des satans”,* vs. 9.

De Kerke Gods te Smyrna werd verdrukt en vervolgd. Hun aardse goederen waren hen ontstolen. Ze leefden in de holen en spelonken der aarde. Maar het was toch het rijkste volk ter wereld. Dat ellendige en arme volk uit Smyrna was namelijk het eigendom van een rijke Christus. Gods volk te Smyrna betrouwde op de Naam van God, maar werden evenwel gelasterd door degenen die zeiden dat zij Joden waren, maar het niet waren.

Weet u waarvan de godsdienst Gods ware volk altijd belastert? Van wetteloosheid. Gods volk, dat mag staan in de vrijheid der kinderen Gods, wordt altijd belastert van antinomianisme. Dat was al zo in de dagen van Christus en dat zal zo blijven tot de jongste dag. Christus is ook beschuldigd van wetteloosheid omdat Hij zieke mensen genas op de sabbat. Het Sanhedrin heeft Christus voor een verleider uitgemaakt en Zijn volk voor vijanden van de Wet.

Men zag de 'sekteleden' van Christus als afvalligen van de Wet van Mozes. En dat is nog niet veranderd. Christus is door het jodendom nog niet postuum in ere hersteld. Het zuurdesem van het judaïsme zal de kerken doorzuren, zowel links als rechts. Want velen zeggen dat zij Joden zijn, maar zijn het niet. Waarom? Omdat men van beide zijden Gods ware volk belastert en daarmee Christus opnieuw kruisigt. In de linkse kerken predikt men een Christus zonder bloed en in de rechtse kerken wordt het bloed van Christus vertreden. Men predikt allerwegen een halve Zaligmaker voor half bekeerde mensen. Maar wist u dat halfverloste christenen de grootste vijanden zijn van het kruis van Christus? De wereld is niet zo vijandig als het halfverloste christendom. De wereld heeft nog een zeker respect voor een waar christen, maar halfverloste christenen zullen de oorzaak zijn van de vervolging in de kerken. Onder de dekmantel van de Wet heeft het halfverloste christendom, de geschiedenis door, Gods ware volk vervolgd. Dat heeft zijn weerslag gehad in de vroege kerk, maar dat zal in onze dagen meer en meer openbaar komen. Halfverloste

christenen zijn geen christenen, maar een synagoge des satans. En dan moet u niet denken dat halfverloste christenen altijd te herkennen zijn aan een geseclariseerde levenshouding, nee, de meesten leven onberispelijk. Van buiten lijken het schapen, maar van binnen zijn het grijpende wolven. Gods volk met een beetje onderscheiden kennis zal een wolf in een schapenvel evenwel gemakkelijk herkennen. Een wolf jaagt altijd achter de schapen aan. Een wolf is een bloeddorstig dier. Een wolf zal zijn ware aard nooit verborgen kunnen houden. Een wolf maakt zichzelf openbaar. IJveraars voor de Wet zijn de meest bloeddorstige wolven. Zij zullen Christus en Zijn volk belasteren en in allerlei kwaad daglicht stellen.

In onze dagen krijgen we ook steeds meer te maken met het opgaande christendom. Dat is haast niet van het echte te onderscheiden. Velen van Gods ware volk heulen met dit soort halfverloste christenen. Er is ook een nieuwe godsdienst in onze dagen die het land doorreist om Gods volk te bezoeken. Ze leren daar de taal van het volk en beginnen hier en daar mee te brabbelen. Zij vergaderen grote gezelschappen om zich heen en staan bekend als zijnde zeer begerig naar de onvervalste melk. Ze voelen zich zeer geveid als zij aangesproken worden en in het gesprek worden meegenomen. Een ander slag kerklieden onderneemt als ware kruisvaarders allerlei kruistochten naar het heilige land en zeggen daar hun vaderland gevonden te hebben.

Onlangs zei een PKN-predikant die veel van zulke kruistochten onderneemt: "Als ik in Israël ben, dan is het alsof ik in mijn vaderland ben."

Het is dan wel te hopen dat die dominee een ander Vaderland leert kennen. Ziet u nu dat al die vakantiereizen gewoon moderne kruistochten zijn? Ik ga er niet boven staan, maar Gods volk heeft er niet zo'n behoefte aan, want de Via Dolorosa staat uitgetekend in haar hart. Christus maakt nog steeds wandelingen tussen de gouden kandelaren. Daarom heeft Gods volk er geen behoefte aan om wandelingen te maken in het

huidige Jeruzalem, want zij verwacht een stad die fundamenteen heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is. Al die vakantie-reizen naar Israël, ik geef er niets voor. Of het moet wezen om onder de Joden te evangeliseren, dan ligt het anders. Maar daar hoor ik nooit van. Men gaat naar Israël om gezellig met elkaar te redeneren over de plaats waar Christus grote droppelen bloed zweette! Als men dat doet, weet ik zeker dat men niets verstaat van Zijn uniek lijden tijdens Zijn rondwandeling op aarde. Christus heeft zulke reisgezelschappen nergens aanbevolen. Goed, als men dan zo'n liefde tot het volk der Joden heeft, laat men dan een vliegtuig vol Hebreeuwse Bijbels bij de GBS bestellen, om die vervolgens zelf in Israël te gaan uitdelen. Ik denk dat Christus u dat niet zou verbieden. Hij heeft het juist bevolen in Handelingen 1:8, namelijk om eerst te Jeruzalem te getuigen, vervolgens in Samaria en ten laatste tot aan het uiterste der aarde. Let er wel op dat Christus dat alleen beveelt en belooft aan Zijn geroepen knechten. Christus is echt niet verlegen om de activiteiten van 'christenen voor Israël'. Welnee, mensen. God heeft geen mens nodig om Zijn volk Israël te bekeren. God zal eerder de vijanden van de Joden aanwenden om Zijn volk op de knieën te brengen, dát lees ik wel in de Bijbel. Maar van 20-ste-eeuwse-kruistochten lees ik niets, nee, hoor. Ik moet er in elk geval niet veel van hebben, van dat vakantie-christendom, bedoel ik. Want zo werkt God niet. Als God een mens gaat bekeren, dan krijgt zo'n mens geen reisgezelschap om zich heen. Als God een mens arresteert, dan wordt zo'n mens door iedereen verlaten. God gaat zo'n mens namelijk afzonderen van de wereld om hem of haar in het gericht te betrekken. Zo'n mens gaat inleven dat er op zijn voorhoofd geschreven staat: "Onrein van de hoofdschedel tot de voetzool toe." Zo'n mens gaat zich wegschamen voor God en de mensen. Dan ga je de verjaardagen mijden. Zo'n mens gaat de gordijnen sluiten. Dan gaat de afgrond roepen tot de afgrond. Het verloren schaap had geen gezelschap meer toen het op de

rand van het ravijn lag. De verloren zoon had geen vrienden meer, toen hij de varkens gelukkiger achtte dan zichzelf. De zondaar achter in de tempel had echt geen behoefte aan een vakantie-reünie, want hij wist maar één ding, dat hij aanstands in de hel zou vallen als God hem geen genade zou bewijzen. Ik moet u zeggen, dat we in onze dagen weinig of niets weten van het werk der bekering. God bekeert een mens in de hel van zijn bestaan. Als het op dat punt aankomt, weet u waar zo'n mens zich dan ophoudt? In de hooiberg, in de varkensschuur, of ergens in een droge sloot. Echt niet op een of andere gezellige vereniging. Weet u wie God bekeert? Mensen die in de kerk onbekend zijn. Mannen en vrouwen, jongens en meisjes die in de eenzaamheid leven en door anderen worden genegeerd en veracht. Vervreemd van broeders, van elk onteerd. Zulke mensen zijn bij de tegenwoordige ambtsdragers niet meer bekend. Het gros predikanten kent het aangezicht van hun schapen niet eens. Ja, ze kennen natuurlijk wel die negenenegentig schapen in de stal, waar ze alle dagen druk mee zijn, maar dat ene verloren schaap? Nog nooit van gehoord. Maar dezulken zijn bij God bekend. En als God dezulken in de ruimte zet, weet u wat de ouderlingen en de Schriftgeleerden dan zeggen? "Ik ken die mens niet. Die man woont niet in mijn wijk."

Maar dat zei de barmhartige Samaritaan niet tegen die man onderaan de dijk. Dat zegt Christus ook niet tegen een verloren schaap. Wee die predikanten en ouderlingen die hun hart niet op de kudde zetten en de verloren schapen niet opzoeken.

U moest eens weten hoeveel mensen ik ken die ermee worstelen. Mensen die ermee worstelen, geven zich niet te kennen. Degenen die zeggen ermee te worstelen, worstelen met opgeklopte godsdienst. Als God het oordeel in je ziel legt, gaat de mond op slot! Ik geloof niet in mensen die zeggen ermee te worstelen. Ik ken er enkelen, bij God vandaan, die ermee worstelen. Die houden hun lippen stijf op elkaar. Die zielen

hebben namelijk niets te zeggen, want ze zijn verloren. God kennen ze niet en Christus? "Ach, het zal voor mij wel niet kunnen. God kan Zich met zo'n monster toch niet inlaten?" Ja, dat leven ze in. Die zielen wenen wat af in de stilte, maar de ellende wordt gaande groter. Dat duurt meestal jaren. Soms horen ze een preek, dat Christus in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken. Maar de toepassing is altijd voor een ander. Die zielen kunnen maar één ding: zich erbuiten luisteren! Christus kennen zij niet. Ze kunnen niet eens geloven dat Christus er is. Totdat...! Totdat Christus Zich aan zo'n verloren ziel OPENBAART.

Wie zijn dat dan?

Christus openbaart Zich gewoonlijk aan hellewichten in een spijkerbroek of in een overal. Aan Bas in de varkensschuur, aan Adrie in de spuitcabine, aan Piet onder de heftruck. Weet u wat Christus tegen dezulken zegt? "*Mijn genade is u genoeg.*" Weet u wat er dan gebeurt? Dan laat de varkensboer zijn voeremmer vallen, de timmerman zijn hamer en de schilder zijn plamuurmes. Dan worden harten gebroken en zielen gered. U hoeft niet van die grote ogen op te zetten, want zo gaat het, hoor! Weet u waaraan zulke zielen in beginsel zijn gestorven? Hoe mensen denken, wat mensen zeggen, wat mensen doen, tot predikanten toe.

"Onze hulp is van de HEERE, Die hemel en aarde gemaakt heeft."

Zulke zielen wensen met iedereen recht door zee te gaan. Dat zijn de radicalen. Dat mag je tegenwoordig niet meer zijn. De Bijbel is echter het meest radicale Boek ter wereld. Christus is de meest radicale Persoon en Zijn kinderen zijn soms idem dito. Ze stellen vaak vragen uit pure liefde recht op de man af: "Zeg, predikant, zeg ouderling, zeg diaken: bent u ook door recht verlost?"

"Zeg, ambtsdrager, hoe is het in Gods Naam mogelijk, dat u nooit aan het Heilig Avondmaal deelneemt?"

Dat niemand hieromheen kan is duidelijk. Je krijgt nog gelijk

ook, maar dan deugt ineens je toon niet. De manier waarop je het zegt, of schrijft, is dan ineens niet in orde. Maar die voorstelling is vals. Vroeger boog het oude volk onvoorwaardelijk voor het Woord, wie het ook zei. Al was het de caféhouder. Gods Woord is waar, niet omdat ik het citeer of geloof, maar omdat het Góds Woord is. Dat is echt zoek in onze dagen. Men negeert het Woord op de cruciale punten. Toen God in mijn leven kwam heeft Hij zelfs de wereld gebruikt om mij op Zijn plaats te krijgen. Dacht u dat ik toen tegen de wereld gezegd heb: "Uw toon deugt niet?" Helemaal niet, want dat was op zijn plaats. Dan is alles op zijn plaats. Dus al die commentaar zoals: 'je toon deugt niet', daarmee is men met God niet klaar. Dacht u dat God ledig toeschouwer is, als een van Zijn kinderen getuigenis geeft omtrent de ere Gods en door 'broeders' doodgezwegen wordt? God laat Zijn eer echt niet bezoedelen, ook niet door Zijn volk en knechten.

Het gonst van de godsdienst in onze dagen, maar we hebben gebrek aan de radicalen. De Aquilla's en de Priscilla's worden niet meer verdragen. Wel in de wereld, want daar hoeft je echt niet aan te komen met een halve godsdienst. De nood der zielen weegt in onze kringen zogenaamd zwaar, maar het gaat veelal ten koste van Gods eer. De apostelen waren echt geen diplomaten, zoals er tegenwoordig duizenden in de kerkenraad zitten. Het ging hen om de werken Gods en om de eer van Christus. Daar hebben de reformatoren voor gestreden en geleden, want ze wisten: "*Die Mij eren, zal Ik eren, maar die Mij versmaden, zullen licht geacht worden*", 1 Sam. 2:30.

Ach, lezers, laat dit toch een ernstige waarschuwing zijn. Meent niet dat het wel mee zal vallen, omdat u altijd zo begerig geweest bent naar de dingen van Gods Koninkrijk. Meent niet dat God uw zonden door de vingers zal zien op grond van uw godsdienstig leven. Meent niet dat Christus u op de jongste dag genade zal schenken, omdat u altijd zo fijn met uw predikant kon praten over uw toestandjes. Meent niet dat uw uitwendige belijdenis u zal redden van de eeuwige rampzaligheid. Gods

ware volk is een ellendig en arm volk. Dat volk heeft niets buiten God. Dat volk is alleen maar in God verblijd. Dat volk kan hier op aarde niet zo ruim ademen als ze wel wenst, want ze heeft gedurig last van geestelijke bronchitis. Daarbij wordt zij soms elke dag in de dood overgegeven om Jezus' wil. Ook wordt dat volk weleens benauwd van alle zijden, niet in het minst van degenen die zeggen dat zij Joden zijn, maar het niet zijn. De synagoge des satans is altijd te vinden op de plaats waar God Zijn volk vergadert. De duivel weet haarfijn waar God werkt. Op zulke plaatsen bouwt hij zijn kapel om Gods werk te verstoren en in een kwaad daglicht te stellen. De duivel gaat rond als een briesende leeuw, zoekende wie hij zal kunnen verslinden.

Christus steekt Zijn volk een hart onder de riem. Hij zegt: *"Vrees geen der dingen die gij lijden zult", vs. 10.*

Men spreekt wel eens over beloften, maar hier hebben we een belofte die niemand wil hebben. Lijden is voor het vlees een hel. Daarom kiest niemand voor het lijden. Hoe iemand ooit een roman over het lijden van de vroege Kerk heeft kunnen schrijven, is me een raadsel. Dan geeft men er toch wel blijk van er totaal geen besef van te hebben wat het lijden om Christus' wil inhoudt. Ik geloof wel dat God zulke banale zonden niet ongestraft laat. Het lijden van de Kerk is een heiligdom. Hoe zou men dat durven te romantiseren? Hoe zou men zonder de aanporring des duivels tot zulke ontzettende zonden kunnen komen om het bloed der martelaren met liefdesaffaires te illustreren? Het wordt gedaan, zelfs door predikanten!

De Kerk staat dus lijden te wachten, maar ze heeft niet te vrezen. Christus is Zijn volk voorgegaan. Niet als voorbeeld, maar als Hoofd Zijner gemeente. Waar het Hoofd is, daar zal het Lichaam volgen. Niet ter navolging, maar als eigendom. Het lijden van Christus geldt het hele Lichaam van Christus. Het lijden komt onherroepelijk. *"Vrees het niet",* zegt Christus, *"want Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude."*

"Ziet, de duivel zal [enigen] van ulieden in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt; en gij zult een verdrukking hebben van tien dagen", vs. 10.

De vroege Kerk is hevig vervolgd omwille van het geloof. Duizenden martelaren zijn op het schavot omgebracht. Ook in Schotland en in ons land is de Kerk hevig vervolgd. Het bloed der martelaren is wel het zaad der Kerk genoemd. Wie de kerkgeschiedenis niet kent, is volgens mij geen christen. De ware Kerk heeft altijd met het lijden van de Kerk te doen, omdat zij wil medelijden. Dat is niet medelijden hebben, maar mee-lijden. *"Hetzij dat een lid lijdt, zo lijden al de leden mede", 1 Kor. 12:26.*

Christus wil dat de Zijnen elkanders lasten dragen. *"Draagt elkanders lasten, en vervult alzo de Wet van Christus", Gal. 6:2.* En ook: *"Gedenkt der gevangenen, alsof gij mede gevangen waart; en dergenen, die kwalijk gehandeld worden, alsof gij ook zelve in het lichaam kwalijk gehandeld waart", Hebr. 13:3.*

Als er iets van zijn plaats is in onze dagen, dan is het wel de grove nalatigheid van deze teksten. Gods volk wandelt niet meer in de liefde. Het zijn de enkelingen. De enkelingen moeten lijden, omdat zij haar Hoofd wensen te verheerlijken en daarom uitgeworpen worden.

Maar weet u waarvan ik zeker ben? Dat als Gods volk lekkerlijk leeft op de aarde, zij een benauwd sterfbed te wachten staat. Ik weet niet of u mij verstaat, maar we leven in een tijd, waarin het kruis van Christus een ergernis geworden is voor Gods volk. Men roemt in de gaven van een mens, maar van Christus hoor je bijna niets.

De ware Kerk zal verzocht worden. Haar geloof zal beproefd worden. Ze zal als goud uitkomen. Haar lijden is slechts van korte duur: een verdrukking van tien dagen. John Bunyan heeft een lange tijd in de gevangenis gezeten, maar het was maar een verdrukking van tien dagen. Dominee Peden, de profeet van het covenant, heeft bijna zijn ganse leven over de bergen en de dalen van de Schotse Hooglanden moeten vluchten om

zijn achtervolgers uit handen te blijven, maar het was maar een verdrukking van tien dagen. Polycarpus is op hoge leeftijd op de brandstapel verbrand, maar het was maar een verdrukking van tien dagen.

Christus steekt Zijn volk niet alleen een hart onder de riem, maar Hij blijft Zijn volk nabij in het lijden. Hij is in al haar benauwdheid benauwd geweest. Als Hogepriester is Hij gedurig in gebed voor degenen die lijden in Zijn Naam (Joh. 17). Hij was getrouw tot in de dood. Daarom verwaardigt Hij Zijn volk dat zij getrouw zal zijn tot de dood. Weet u wat ik geloof? Dat Christus totaal bezit neemt van Zijn Kerk als zij in de dood is, omdat Hij de Getrouwe is. Want de dood heeft Hij verslonden tot overwinning. *“Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning?”* 1 Kor. 15:55. Dat is geloofstaal, hoor. Want wie zal in eigen kracht staande kunnen blijven? Gods volk wordt menigmaal omver geblazen door een zuchtje tegenwind. Hoe zal zij in de orkaan van het lijden staande kunnen blijven? Alleen door haar Hoofd. Het Hoofd is een verheerlijkt Hoofd. Het Hoofd is al ten hemel gevaren. De triomferende Kerk is reeds daar, waar haar Hoofd is. De strijdende Kerk moet haar vlees nog afleggen door het lijden en heiligmaking. Heiligmaking is lijden. Heiligmaking is sterven. De Kerk wordt gezuiverd op het kolenvuur van heiligmaking. *“Vrees geen der dingen die gij lijden zult.”*

Gods volk hoeft niet te vrezen, want het lijden wordt niet zozeer haar, maar Christus aangedaan. Als je het eigendom van Christus bent, kunnen ze je wel een slag op je hoofd geven, maar dan slaan ze tegen hét Hoofd.

Zal Christus niet toornen op degenen die Zijn Bruid benauwen? De toorn van het Lam zal evenredig sterk zijn aan de zachtmoedigheid van het Lam. De toorn van het Lam zal helvernietigend zijn. De toorn van het Lam staat niet in verhouding met de gevolgen van de tien plagen in Egypte. De toorn van het Lam zal de hel in de hel uitmaken.

Degenen die getrouw bevonden worden in Zijn liefde, zullen

de kroon der heerlijkheid wachten. *“Zijt getrouw tot den dood en Ik zal u geven de kroon des levens”, vs. 10b.*

Vele martelaren zijn getrouw geweest tot de dood. Denk maar aan Polycarpus, aan Pepertua, Felecitas, Ignatius en vele anderen. Zijn waren getrouw tot de dood, omdat Christus getrouw was tot in de dood. Getrouw zijn tot de dood, geldt niet alleen martelaren, het geldt alle ware christenen. Getrouw zijn tot de dood betekent getrouw zijn aan de zaak van Christus. Luther en Calvijn waren getrouw tot de dood, maar zij zijn niet de marteldood gestorven. Zij hadden zich er wel voor over. Luther was zeer onverschrokken, als het ging om de ere Gods. Toen hij gedagvaard werd om voor de keizer in Worms te verschijnen, drongen zijn vrienden er bij hem op aan, om niet te gaan. Luther antwoordde: *“Al zijn er net zoveel duivels als pannen op de daken, ik ga naar Worms.”* Luther ging zijn vijanden niet uit de weg en had zijn leven over voor de zaak van Christus. En de Heere was als een vurige Muur rondom hem.

Er waren mensen in de vroeg-christelijke-kerk die het martelaarschap zochten. Dat waren de Donatisten⁵. Augustinus⁶ heeft hen fel bestreden. Gods ware volk zoekt de dood niet, maar ze wenst wel getrouw te zijn.

“...en Ik zal u geven, de kroon des levens.”

5. Groep christenen in Noord-Afrika, in de 4e eeuw geleid door Donatus (270-360). Zij weigerden te accepteren dat priesters die tijdens de christenvervolging afvallig waren, weer in de Kerk werkzaam mochten zijn. Zij achtten de door hun toegediende sacramenten niet geldig, hetgeen door Augustinus werd bestreden. De beweging werd na 400 onderdrukt.

6. Augustinus, Aurelius (354-430). Grootste kerkvader van het Westen, bisschop van Hippo in Noord-Afrika vanaf 395. Zijn leven beschreef hij in zijn 'Confessiones' (Belijdenissen; 396). Voor zijn bekering (ca. 385) volgde hij een opleiding in de retorica en leidde een ongeregeld leven. Vervolgens propageerde hij het manicheïsme (een Perzische leer van licht en duisternis), dat hij later zou bestrijden. Als leraar in de retorica in Milaan werd hij onder invloed van de preken van bisschop Ambrosius bekeerd. Als onderdeel van zijn bisschoppelijke werk bestreed hij de Donatisten, Pelagianen en Arianen. Zijn boek over de Drieëenheid heeft de westerse theologie sterk beïnvloed. In 'De civitate Dei' (De stad Gods; 413-427) gaf hij zijn visie op de geschiedenis en de staat.

De helm der zaligheid zal verwisseld worden met de kroon des levens. Gods volk zal slechts tien dagen strijden in de wapenrusting Gods. Dan zullen zij de kroon des levens ontvangen. Sommigen zijn verzekerd dat zij strijden met de wapenrusting Gods, maar hebben er geen erg in dat zij strijden in het harnas van goede werken. De wapenrusting waarmee de Kerk strijdt op deze aarde, zijn wonderlijke wapens. Gebroken zwaarden en houten schilden. Het zijn platte stenen en botte bijlen. Gods volk is slechts wapendrager in het leger van Christus. Het wapengekletter van de Kerk stelt niet veel voor. Ze houwen zo nu en dan maar een oortje af en meestentijds nog met haar eigen zwaard. Maar als Christus gaat strijden met het zwaard Zijnsmonds, dan zullen al Zijn vijanden onder Zijn voeten verpletterd worden. *“Hij werpt de eilanden henen als dun stof!” Jes. 40:15. Vers 10c “...en Ik zal u geven, de kroon des levens”,* moeten we verstaan in het algemeen voor al Gods volk, krachtens het ambt aller gelovigen. In het bijzonder heeft het betekenis voor de van God geroepen ambtsdragers.

Getrouwe plichtsvervulling in Christus zal bekroond worden met de kroon des levens, want God zegt: *“Er is loon naar uw arbeid.”* Dat is genadeloon. De kroon des levens is een genadekroon die geworpen zal worden aan de voeten van de getrouwe Getuige. Ik ben ervan overtuigd dat getrouwe ambtsdragers (in Gods oog) in de hemel onderscheiden zullen zijn van het ambt aller gelovigen. Er wordt op verschillende plaatsen in Openbaring gesproken over de vierentwintig ouderlingen. Zij zullen zitten voor God op hun tronen (Openb. 11:16). Zij hebben dus een ereplaats in de hemel.

“De leraars nu zullen blinken, als de glans des uitspansels, en die er velen rechtvaardigen, gelijk de sterren, altoos en eeuwiglijk”, Dan. 12:3. Er is onderscheid in de hemel, waar God niet aan te kort komt en waar Gods volk eeuwig genoeg aan heeft. *“Want de ene ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster”, 1 Kor. 15:41.*

“Die oren heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeente zegt”, vs. 11.

Christus spreekt hier tot de gemeente als geheel. Want het geloof is niet aller. Sommigen hebben oren om te horen, anderen niet, naar Zijn soeverein welbehagen. Voor sommigen zijn deze brieven een reuke des levens ten leven, voor anderen een reuke des doods ten dode. Het is een ernstig woord wat Christus hier zegt. Christus trekt met deze woorden de rode draad door de gemeente. Op een andere plaats zegt Hij: *“Een iegelijk dan, die het van den Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij”, Joh. 6:45.*

Dat is dus uitverkiezing. Alleen Gods volk heeft oren om te horen. De rest hoort het wel, maar verstaat het niet, omdat het met het geloof niet gemengd is. Christus zegt: *“Die oren heeft, die hore wat de Géést tot de gemeente zegt.”*

Er is dus geen sprake van in- of uitwendige roeping, zoals velen leren. De Geest spreekt tot héél de gemeente. Er is dus sprake van één roeping. Sommigen horen en verstaan door vrije genade, anderen verstaan het niet door eigen schuld. Het is dus horen en verstaan.

De HEERE zei tot Jesaja: *“Ga henen, en zeg tot dit volk: Horende hoort, maar verstaat niet, en ziende ziet, maar merkt niet”, Jes. 6:9.* Ze hoorden wel met hun natuurlijke oren, ze hoorden wel de woorden, maar ze verstonden de zaken van de woorden niet, omdat zij die niet wilden verstaan. De mens is honderd procent verantwoordelijk voor hetgeen hij hoort. Christus zegt in Mattheüs 13:19: *“Als iemand dat Woord des Koninkrijks hoort, en niet verstaat, zo komt de boze, en rukt weg, hetgeen in zijn hart gezaaid was; deze is degene, die bij den weg bezaaid is.”* Iemand kan dus het Evangelie horen, en toch verloren gaan. Ontzaglijk! Een mens die verloren gaat onder de prediking van het Evangelie, loopt over de ingewanden van Gods barmhartigheid naar de hel en Hij vertreedt het dierbare bloed van Christus.

“Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de gemeente zegt.”

Christus heeft bijzondere nadruk op het verstaan gelegd. Menigmaal zegt Hij: *“Hoort én verstaat.”*

We kunnen de woorden lezen of horen, maar de geestelijk zin ervan niet verstaan. De bede: *“Zendt Heer’ Uw licht en waarheid neder...”*, mag dan wel gedurig in de beoefening zijn.

“Met het gehoor des oors heb ik U gehoord, maar nu ziet U mijn oog”, zegt Job. Job wil zeggen: ‘Eerst hoorde ik God spreken, maar nu versta ik pas de zin ervan.’ Dat verstaan is dus geen automatisme. Het is alles van de Heere. Want wij ontvangen genade voor genade.

Wat zegt de Geest tot slot tot de gemeente?

“Die overwint zal van de tweede dood niet beschadigd worden”, vs. 11b.

Wat wordt hier bedoeld met overwinnen? Overwinnen moet worden verstaan in de zin van geloofsvolharding, de standvastigheid des geloofs.

In het boek Openbaring zegt Christus op acht verschillende plaatsen: *“Die overwint...”*

De apostel Johannes haalt het drie keer aan in zijn brieven. *“Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof. Wie is het, die de wereld overwint, dan die gelooft, dat Jezus is de Zoon van God?” 1 Joh. 5:4-5.*

De kantttekenaren zeggen hiervan: ‘De geestelijke strijd tussen de Geest der wedergeboorte en de wereldse begeerlijkheden en verleidingen, waardoor wij tot afwijking van het geloof en tot overtreding der geboden Gods worden verzocht, houdt de overhand.’

“Die overwint zal van de tweede dood niet beschadigd worden”, vs. 11b.

De tweede dood, dat is de eeuwige dood en een gevolg van de zondeval. De eerste dood is tijdelijk, maar de tweede dood is eeuwig. De eerste dood is de lichamelijke dood die is voor heel het mensdom van tijdelijke aard. Op de jongste dag zullen alle

graven geopend worden. Dan zullen alle doden opstaan. Eerst zullen degenen die in Christus ontslapen zijn uit de dood verrijzen en met een verheerlijkt lichaam de Koning zien in Zijn schoonheid en met Hem verenigd worden in de lucht. Dan zullen degenen die Christus niet kennen uit de dood ontwaken met een afgrijselijk lichaam. Dan zullen de boeken geopend worden. Dan zal Christus, als Rechter van hemel en aarde, oordelen over de levenden en de doden. Dan zullen de schapen aan Zijn rechterhand gesteld worden en de bokken aan Zijn linkerhand. Dan zullen de bokken aan Zijn voeten onderworpen worden. Zij zullen zien Wie zij doorstoken hebben en alle geslachten der aarde zullen over Hem rouw bedrijven. Maar dan is het te laat. Degenen die Hem doorstoken hebben en in hun zonden gestorven zijn, zullen geworpen worden in de poel die brandt van vuur en sulfer. Een eeuwige verschrikking zal hun deel zijn en de tweede dood zal hen beschadigen zonder dat zij ooit zullen sterven.

“Die overwint zal van de tweede dood niet beschadigd worden”, vs. 11b.

Degenen die van Christus zijn, zullen van de tweede dood niet beschadigd worden. Zij zullen eeuwig leven. De tijdelijke dood zal hun lichaam slechts voor een tijd van de ziel scheiden, maar op de dag van Christus zullen ziel en lichaam verenigd worden. Dan zullen Gods kinderen altijd bij de Heere zijn. Dan zullen ze vrolijk zingen, door lucht en wolken dringen, om eeuwig in God te ademen.

3. IK WEET WAAR GIJ WOONT

Brief aan de gemeente van Pergamum

Openbaring 2:12-17

Pergamum (of Pergamus) was de hoofdstad van een deel van Klein-Azië en was gelegen in Mysië, ongeveer 135 km ten noorden van Efeze. Hier hadden de Attalische koningen hun hof gehad en dit was de plaats waar in de apostolische tijd de Romeinse stadhouders hun residentie hadden. Een stad vol wereldse pracht, ongerechtigheid, hoererij en afgoderij. In Pergamum stond een tempel van de satan, onder de naam Esculapius, waarin allerlei satanische afgoderij bedreven werd. De gemeente van Christus werd hier het meest vervolgd. De vroeg-christelijke-kerk werd met grove ketterijen bestreden. Esculapius was niet zomaar een satanskerk, zoals er één in Amsterdam staat. Nee, het was een soort hoofdkwartier van de duivel, een bolwerk van het beest met de zeven hoofden en tien hoornen. De draak, de duivel, zat hier op een troon. Hij had het hier voor het zeggen. Hij had het vooral gemunt op de kudde van Christus en probeerde haar tot zonde te verleiden.

Johannes krijgt van Christus de opdracht om ook de gemeente in Pergamum een brief te schrijven.

Christus denkt aan Zijn verdrukke Kerk altijd het meest. Hij kent haar zitten en haar opstaan. Als Overwinnaar van dood, hel en duivel kondigt Hij aan dat Hij de Afzender is van de brief. *“Dit zegt Hij, Die het tweesnijdend scherp zwaard heeft”, vs. 12.* Christus toont Zich hier als de Almachtige.

Weet u waaraan Christus altijd is te herkennen? Aan Zijn

zwaard. Het is het zwaard des Geestes, hetwelk is het Woord Gods. Petrus had een zwaard waarmee hij Malchus zijn rechteroor afhieuw, maar dat was niet het zwaard van Christus. Het zwaard van Christus is een tweesnijdend scherp zwaard. *“Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherp snijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten”, Hebr. 4:12.*

Christus spreekt echter niet alleen door Woord en Geest, maar Hij laat ook Zijn almacht gelden in Zijn oordelen. Als Christus Zijn zwaard uitstrekt over een stad of land, dan blijft er geen slachtoffer over, behalve degenen die in Zijn schaduw zitten. Het zwaard van Christus gaat overal doorheen. Het is niet alleen scherp, het is ook aan twee kanten geslepen door de Heilige Geest. Het is een tweesnijdend scherp zwaard. Christus zegt dat Hij dat zwaard heeft. En als Christus dat aankondigt, mogen de vervolgers van de Kerk wel sidderen. Want als Christus ten strijde trekt, dan maakt Hij een slagveld, zoals er nog nooit geweest is. Als God komt met Zijn oordelen, dan kijkt God niet op een paar duizend doden, met eerbied gesproken. *“God is Rechter, Die ‘t beslist. Die als aller Oppervoogd, deez’ vernedert, dien verhoogt.”*

Het zwaard van Christus werd over ons land uitgestrekt in de jaren '40-'45. Duizenden mensen zijn omgekomen door de verschrikkingen van het Nazi-regime. Het zwaard van Christus werd in 1953 opnieuw over Zeeland uitgestrekt. De dijken braken door het geweld van de Noordzee en een groot gedeelte van ons land kwam onder water te staan. Velen, ook van Gods kinderen (denk aan Potappel) zijn toen verdronken. Zelfs de dieren werden in het oordeel meegesleurd. In 1995 werd ons land opgeschrikt door het hoge water in de rivieren. Een voorbode van een zwaar oordeel? We hebben de varkenspest gehad, de koeienziekte, de schapenziekte, en noem maar op. Refo-Nederland schreeuwt om de oordelen.

Abortus, euthanasie, homofilie, enzovoorts, het is allemaal demoncratisch gelegaliseerd en de SGP speelt een lafhartig gedoogspelletje met dit soort nazi-praktijken. Nederland is het Sodom en Gomorra van het Westen geworden. Dat is de schuld van de gemeenten van Christus. Dat zien we duidelijk in deze zeven brieven. De gemeente van Christus heeft een dure roeping in de wereld, niet alleen binnen haar muren, maar ook in de wereld. De gemeente van Christus moet een zoutend zout en een lichtend licht zijn in een krom en een verdraaid geslacht. De gemeente van Christus heeft dus ook staatkundig een dure roeping. Als getuige van Christus dient zij de overheden, plaatselijk, provinciaal en landelijk te wijzen op haar roeping als Gods dienares. De overheid draagt het zwaard niet tevergeefs.

Gods knechten zijn gemachtigd van Christus' wege om de twee sleutels van het hemelrijk te hanteren, ook ten aanzien van de overheid. Er is geen terrein op aarde waarvan Christus niet zal zeggen: *"Dat is Mijn."* We zien dat duidelijk in Psalm 2:8-9: *"Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting. Gij zult hen verpletteren met een ijzeren scepter; Gij zult hen in stukken slaan als een pottenbakkersvat."*

Christus zal Zijn almacht tonen voor de ogen der heidenen, als Zijn volk door de oordelen geheiligd zal zijn. *"En uit Zijn mond ging een scherp zwaard, opdat Hij daarmee de heidenen slaan zou. En Hij zal hen hoeden met een ijzeren roede; en Hij treedt den wijnpersbak van den wijn des toorns en der gramschap des almachtigen Gods", Openb. 19:15.*

De oordelen die kort voor de jongste dag losbreken, zullen vreselijk zijn. *"En zo die dagen niet verkort werden, geen vlees zou behouden worden; maar om der uitverkorenen wil zullen die dagen verkort worden", Matth. 24:22.*

Christus kondigt aan dat Hij ten strijde zal trekken tegen het beest met de zeven hoofden en de tien hoornen. En degenen die het teken van het beest dragen, zullen geworpen worden

in de poel des eeuwigen vuurs.

Christus weet wat Zijn volk doet, wat zij nalaat, waar zij woont, hoe zij heet, wie zij is. Hij weet wat van Zijn maaksel zij te wachten.

"Dit zegt Hij, Die het tweesnijdend scherp zwaard heeft." Christus toont hier Zijn alleenheerschappij. Christus is de Held, Die verlossen zal. Een leger met tienduizend vliegdekschepen is als niets voor deze Held. Christus zal de koninkrijken omkeren en verdelgen, want de wolken en de volkeren zijn het stof Zijner voeten.

De gemeente van Pergamum is waarschijnlijk ontstaan door Joden uit de diaspora⁷ die door de prediking van Johannes tot bekering gekomen zijn en in deze stad een gemeente gesticht hebben. Dat blijkt uit vers 14.

Christus heeft een nauw toezicht op Zijn volk te Pergamum. Hij weet dat zij in een gevaarlijke plaats woont. *"Ik weet waar gij woont, [namelijk] daar de troon des satans is", vs. 13.*

Je zou maar wonen daar waar de troon des satans is. Dat is een benauwde plaats. De vroege kerk had haast geen plaats op aarde waar zij in vrede wonen kon. De duivel heeft

7. Met de Diaspora (Gr: verstrooiing) wordt bedoeld de verspreiding van de Joden over de landen buiten Palestina. In de Oudheid verspreidden de Joden zich over het gehele Middellandse-Zeegebied. Dit gebeurde na de Assyrische en Babylonische expansie. In 721 v. C. veroverde Assyrië het koninkrijk Israël en in 587 v. C. versloegen de Babyloniërs het koninkrijk Juda en namen zij Jeruzalem in. De Joden werden in ballingschap naar Mesopotamië gevoerd, maar mochten in 538 v. C. met toestemming van koning Cyrus terugkeren. De meeste Joden bleven, sommigen vestigden zich weer in Israël, anderen in steden langs de Middellandse Zee. Het joodse leven in de diaspora kwam in de daaropvolgende eeuwen tot grote bloei. Een welvarende joodse kolonie was bijvoorbeeld Elefantine, een eilandje in de Nijl tegenover Assoean. In de jaren van het Romeinse bestuur vestigden de Joden zich tot in Spanje, Frankrijk, het Rijnland en langs de gehele kust van Noord-Afrika, daarna in heel Europa. Daarbij lag het centrum van de joodse gemeenschap telkens in een ander land, afhankelijk van de mate van tolerantie of vervolgingen. Ondanks het feit dat de Joden aan het eind van de 19e eeuw in veel Europese landen formeel gelijkgesteld werden, bleven vervolgingen en antisemitisme de kop opsteken. Het nazi-regime in Duitsland zorgde voor een systematische vernietiging van Joden in Europa, waarbij ruim 6 miljoen Joden omkwamen. Doelstelling van de in 1948 uitgeroepen staat Israël is alle Joden te laten terugkeren naar Israël en zo de diaspora te beëindigen. Dit is echter nog geenszins verwezenlijkt. Sinds de massale immigratie van Joden naar de VS in de 19e en 20-ste eeuw is daar de grootste groep Joden in diaspora: ca. 5,5 miljoen.

verschrikkelijk huis gehouden na de uitstorting van de Heilige Geest. Hij kon het niet verdragen dat er vele zielen tot bekering kwamen. Waar Christus mensen bekeert, heeft satan zijn troon. Christus troost Zijn volk met Zijn alwetendheid.

Gods volk put troost uit de wetenschap dat Christus van haar af weet. Als Christus niet van je af weet, begint de hel al op aarde. Christus prijst Zijn volk in Pergamum dat zij Zijn Naam gehouden hebben en Zijn geloof niet verloochend hebben.

Wat betekent: Zijn Naam houden?

De christenen in Pergamum hielden Zijn Naam, dat betekent dat zij Zijn Naam openlijk beleden, zowel in de gemeente, als buiten de gemeente. Er stond blijkbaar een prediker die het Evangelie niet alleen in de synagoge, maar ook in de heggen en stegen verkondigde. Het waren onverschrokken christenen in Pergamum. Maar laten we eens letten op het eerste: Zijn Naam houden in de gemeente. De ambtsdragers in de gemeente van Pergamum namen allemaal deel aan het Heilig Avondmaal, niet één uitgezonderd.

Dat is toch bijbels?

Dat is zeker bijbels. In onze dagen ziet men echter het tegendeel. Er zijn ambtsdragers in onze dagen die niet aan het Heilig Avondmaal gaan, omdat zij zich schamen voor Christus. Het is ten hemel schreiend hoevelen wel het ambt durven aanvaarden, maar zich voor Christus schamen en Hem niet belijden en dus Zijn Naam niet houden. Ik zou zulke ambtsdragers onder de tucht zetten en hun herbevestiging weigeren. Ambtsdragers die Christus niet kunnen en durven belijden, horen niet in de kerkenraad thuis, tenminste, volgens Gods geopenbaarde wil. Met Gods verborgen raad kunnen wij niet werken. Christus heeft zelfs Judas tot ambtsdrager verkozen, maar wee de mens, doorwelke de Zoon des mensen verraden wordt. Wat zullen ambtsdragers die Christus niet kennen in de gemeente van Christus moeten doen? Andere

mensen tot Christus leiden? Hoe kan de blinde de blinde leiden? Zullen ze niet samen in de gracht vallen? Ik sta er verbaasd van hoeveel ambtsdragers Christus niet belijden en toch ambtsdrager durven zijn. Hun bloed zal bevrozen van ontzetting, als zij er achter komen hoe lichtvaardig zij het ambt hebben aanvaard. Ambtelijke zonden kunnen niet vergeven worden, tenzij men Christus kent als persoonlijke Borg en Zaligmaker.

Nu zegt de Heere Jezus iets wonderlijks. Hij zegt: *“...en hebt Mijn geloof niet verloochend”*, vs. 13.

Heeft Christus dan geloof gehad?

Ja, want Hij is de Voleinder des geloofs. Christus had als Mens een volkomen geloof in Zijn Vader. Christus wist niet wat ongeloof was bij Zichzelf. Hij heeft geen enkel moment aan God getwijfeld en toch was Hij enkel Vlees. Dit is een heiligdom, want Christus' lichaam was geadopteerd vlees. Hij heeft het vlees van Zijn kerk aangenomen. Het vleesgeworden Woord. Ik weet niet of u mij verstaat, maar Christus' vlees is mijn vlees. Nu heeft Christus in mijn vlees de Wet volbracht, niet door het geloof, maar door de werken, tot rechtvaardigheid die uit de Wet is. Adam had in het paradijs geen geloof in God. Hij had een reine wil om God te kennen. De tweede Adam heeft door Zijn wil de Wet volbracht. Daarmee nam Hij de plaats in van de eerste Adam en zijn zaad. De zaligheid is door Christus als Mens verworven door de werken der Wet. De belofte der Wet, *“Doe dat en gij zult leven”*, daarvan komt alleen Christus de vervulling toe en Zijn volk in Hem! Als God had Hij geen geloof nodig, maar als Mens heeft Hij door het geloof gewandeld, niet om zalig te worden, want Hij is de Zaligmaker. Ook niet om de Wet te doen, want dat heeft Hij gedaan door de werken der Wet. Christus is ook niet tót het geloof gekomen, want Hij is van de Heilige Geest ontvangen. Door Zijn Godheid was Hij als Mens volmaakter dan Adam voor de val, want Adam kon vallen, maar de tweede Adam niet. Christus had ook geen

wedergeboorte nodig. Door het geloof zag Hij op en bad Hij tot Zijn hemelse Vader. Daar zat niets tussen. Dat is niet zo met het geloof van de Kerk. Het geloof van de levende Kerk is altijd op Christus en op de Vader dóór Christus gericht. Ziet u nu dat zelfs het geloof door Christus verworven is? Daarom is het geloof ook een gave Gods.

Ja, maar Abraham geloofde in Gód.

Al Gods kinderen geloven in God, alleen de Inhoud van dat geloof is Jezus Christus en Dien gekruisigd. *“Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk”, Kol. 2:9.*

Abraham is niet buiten Christus zalig geworden, want God zou Zichzelf een Lam ten brandoffer voorzien. Christus werd al afgebeeld door het rammetje in de struiken. Aan Izak hing dus de zaligheid van Abraham en zijn zaad, want Christus zat verborgen in de lendenen van Izak. Maar Abraham geloofde al dat Christus uit het graf zou opstaan, daarom geloofde hij ook dat God Izak uit de dood zou wedergeven. Dat moest, anders zou God geen God meer zijn. Christus was immers beloofd. Abraham heeft Christus omhelsd in de belofte. Ik denk dat Abraham Izak wel eens in zijn armen genomen heeft, zoals Simeon met het Kind Jezus deed. Ik weet niet of u dat verstaat, maar zalig worden is niets doen en aanbidden wat God doet. Goed, we gaan verder.

Christus verwijst naar Antipas, en eert hem als Zijn getrouwe getuige. Antipas was een van de eerste martelaren uit de vroege kerk. Hij was blijkbaar ook voorganger geweest in de gemeente van Pergamum. Het was een geloofsheld die door handlangers van de duivel is omgebracht. Nu wordt deze Antipas door Christus postuum in ere hersteld. *“Want die Mij eren, zal Ik eren, maar die Mij versmaden, zullen licht geacht worden”, 1 Sam. 2:30.*

Maar dan gaat Christus de gemeente van Pergamum vermanen. Zij waren niet zo getrouw in het handhaven van de kerkelijke tucht. Er waren namelijk lieden in de gemeente, *“die de lering*

van Balaäm houden, die Balak leerde den kinderen Israëls een aanstoot voor te werpen, opdat zij zouden afgodenoffer eten en hoereren”, vs. 14.

De leer van Baälam, wat was dat voor een leer?

Dat was de leer van Bileam, de zoon van Beor die Balak leerde, dat hij het volk Israël moest verleiden tot het eten van afgodenoffer en dat hij het volk Israël zou doen hoereren met de Moabietische vrouwen, opdat het volk Israël in Gods ongenade zou vallen.

Er waren dus lieden in Pergamum die deze leer leerde en niet door de ambtsdragers onder de tucht waren gezet. Christus dreigt hen te zullen kastijden, als zij zich niet bekeren. We hopen daar straks nog op terug te komen.

We kunnen ten aanzien van de leer van Bileam de lijn ook naar onze tijd doortrekken.

Het volk Israël mocht zich niet verzwageren met heidense vrouwen, laat staan om hoererij te bedrijven met deze vrouwen. Nieuwtestamentisch gezien blijft dit gebod staan. Een gelovige mag geen juk aangaan met de ongelovige. Hoe moeten we dat verstaan? Moeten we het zo verstaan dat een gelovige man niet mag trouwen met een onbekeerde vrouw? Ik denk niet dat het zo bedoeld wordt. In de eerste plaats wordt het merendeel van Gods kinderen rond hun dertigste levensjaar tot God bekeerd en dan zijn de meesten van hen al getrouwd. In de tweede plaats wordt met ongelovigen bedoeld: die buiten het verbond staan, dus niet gedoopt zijn. Nu geeft de doop geen garantie, maar God wil het genadeverbond collectief openbaren om het particulier toe te passen, naar Zijn vrij soeverein welbehagen.

Bileam had wel degelijk wat anders voor ogen. Hij wist, als Israël met de heidenen hoereerde, dat zij dan in ongenade bij God zouden vallen. Ziet u dat ‘Samen op Weg’ praktisch precies hetzelfde leert als wat Bileam aan Balak leerde? Als predikanten zich laten verleiden met deze vereniging mee te

gaan, zullen ze in Gods ongenade vallen, omdat het reglement van 'Samen op Weg' sodomitische zonden legaliseert. Dat die zonden ook in de Hervormde kerk getolereerd werden, wil nog niet zeggen dat de Nederlandse Hervormde Kerk een valse kerk was, want zij stond nog op het fundament van de apostelen en profeten, waarvan Christus de uiterste Hoeksteen is. Die Kerk is nu uitgerukt door de komst van de PKN. *"Wat Ik gepland heb, ruk Ik uit, zelfs dit ganse land."* De kerkelijke hoogmoed kent geen grenzen, maar God heeft grenzen gesteld en de maat der zonde is volgezondigd.

We zien in de brieven aan de zeven gemeenten van Klein-Azië dat er in sommige gemeenten behoorlijke misstanden zijn, maar dat wil niet zeggen, dat zij geen gemeenten van Christus zijn. Zij waren immers gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten. Christus, als uiterste Hoeksteen, stelt deze misstanden aan de kaak. Als er predikers zijn die de brieven van Christus niet lezen, zijn dat geen predikers door God gezonden. De predikers hebben de opdracht om de brieven van Christus de gemeente voor te houden en de nodige tucht daadwerkelijk toe te passen.

Dan is de kerk van vandaag behoorlijk van haar plaats. Als de tucht niet meer wordt toegepast, zal de kandelaar uit die gemeente geweerd worden. Dan zal zo'n gemeente ophouden gemeente van Christus te zijn.

De gemeente van Pergamum wordt dan ook ernstig gewaarschuwd en aangespoord om de tucht in de praktijk toe te passen. De leer van Bileam werd niet uitgebannen en ook de leer der Nikolaïeten werd toegelaten. *"Alzo hebt ook gij die de lering der Nikolaïeten houden; hetwelk Ik haat", vs. 15.*

We hebben in de brief aan de gemeente van Efeze gezien wat deze leer inhield. Christus geeft te kennen dat Hij deze leer haat. Hij zegt niet dat Hij degenen die deze leer leren haat, maar Hij haat hun leer. Christus is de Zaligmaker der zondaren, maar Hij haat de zonde. Christus is geen dienaar der zonde, Hij is de Zondevernieler.

Hoe moeten we de leer der Nikolaïeten in onze begrippen verstaan?

In de eerste plaats: het sinterklaasfeest, wat wij reeds besproken hebben in de brief aan de gemeente van Efeze. In de tweede plaats leerden de Nikolaïeten een wetteloos leven.

Wij zouden zeggen: Het waren Antinomianen. Antinomianen leren dat de zonde er eigenlijk niet toe doet. Zij doen de Wet teniet. "Christus is voor zondaren gestorven, dus doet het er niet toe hoe we leven", zegt een Antinomiaan.

Maar dat is een zeer gevaarlijke en verderfelijke leer. Hoewel Gods ware volk door de Wet aan de Wet gestorven is en vrij is van de eis en de vloek der Wet en staat in de vrijheid der kinderen Gods, betekent dat nog geen vrijheid voor het vlees. De vrijheid in Christus staat haaks op de vrijheid van het antinomianisme. Een kind van God is vrij van de Wet, niet met het vlees, maar met zijn vernieuwd gemoed. Het geloof is op Christus gericht en niet op de Wet, want het geloof heeft maar één Voorwerp en dat is Christus. De Wet is in Christus en is derhalve geen regel des levens.⁸

Christus legt de eis der bekering op de gemeente van Pergamum vanwege hun tolerante houding jegens de valse leer van Bileam en de leer der Nikolaïeten. Christus dreigt tegen hen te zullen optreden als zij zich niet bekeren.

Hij zegt in vers 16: *"Bekeer u; en zo niet; Ik zal u haastelijk [bij]komen."*

De zonde van nalatigheid is altijd groter dan van bedrijf. Dat zien we hier duidelijk. Een godsdienstig mens is van mening dat hij alleen zonde doet. Maar Gods volk weet dat zij zonde is. Dagelijkse bekering is dus nodig. Dat kan alleen als we met God verzoend zijn.

Christus treedt scherp op tegen de grove nalatigheden van de ambtsdragers in Pergamum. Door hun slappe houding werd

8. Men leze het boek van W. Huntington: *"De wettische heiligmaking ontmaskerd, door het merg van het Evangelie"*. Uitgeverij "De rokende Vlaswiek".

Gods Naam blijkbaar gelasterd. Verachtering in de genade is tot oneer van God en zeer schadelijk voor de ziel.

Het medicijn voor de verachtering in de genade is, zoals Job het mocht beoefenen: *“Mijn Rechter zal ik om genade bidden”*, Job 9:15.

Als dat de vrucht niet is op de bestraffing van Christus, zal Christus richterlijk optreden. Daar maakt Hij haast mee. Christus zal niet tolereren dat Gods Naam gelasterd wordt vanwege openbare zonden in Zijn gemeenten.

Hij zal haastelijk tegen de ontrouwe ambtsdragers optreden. Ambtsdragers met een Eli-geest zullen gestraft worden. Ik zeg niet dat ambtelijke zonden niet vergeven kunnen worden, hoewel je daarvoor wel een kind van God moet zijn. We zien dat duidelijk in Zacharia, bij Jozua met zijn vuile klederen en bij Petrus toen hij zijn Meester verloochende. Beiden ontvingen vergeving van hun ambtelijke zonden, omdat ze het eigendom van Christus waren.

Christus dreigt verder te zullen krijg voeren met het zwaard Zijns monds. Als de ambtsdragers weigeren op te treden tegen openbare zonden en valse leringen, dan zal Christus het Zelf doen met het zwaard Zijns monds.

Ik ben bevreesd dat we in zo'n tijd leven. Ik ben bevreesd als Christus Zijn zwaard gaat hanteren dat vele ambtsdragers een vroegtijdige dood zullen sterven. We zien dat bij Eli. Hij zag zijn goddeloze zonen nog niet eens zuur aan. En hoewel Eli een kind van God was, werd hij toch gestraft door een onnatuurlijke dood. De ark werd weggevoerd. De kandelaar werd van zijn plaats geweerd. De oude Eli viel achterover en brak zijn nek. Nu was dat voor Eli niet zo erg, want hij viel met een schrik in de hemel. Maar als Gods Naam gelasterd wordt, omdat Gods volk en knechten de zonde tolereren, gaat Christus Zelf optreden tot verheerlijking van Gods Naam.

Als de ark door de Filistijnen wordt weggevoerd, breekt Dagon aan stukken en de Filistijnen worden met kanker geslagen. God laat niet met Zich spotten.

Als Christus tegen de Nikolaïeten van onze dagen gaat optreden, dan ben ik bevreesd dat het zal gaan zoals de Filistijnen het is vergaan. Daaraan gaat altijd wat vooraf, namelijk dat het oordeel beginne bij het huis Gods en niet als eerste bij de Filistijnen. Als God de kandelaar van zijn plaats gaat weren, is dat vanwege de nalatigheid van ontrouwe ambtsdragers. We leven in een tijd dat ambtsdragers niet in de bressen staan en de zonden in de gemeente toelaten, omdat men, volgens zeggen, niet beter is. Ik zal u zeggen dat dié nederigheid van God vervloekt is. De liefde uit God is scherp jegens de zonden in de gemeente. Dat is wat Christus hier leert. Ik moet niets hebben van die zogenaamde christelijke verdraagzaamheid in onze dagen, want het gaat ten koste van Gods eer en de heerlijkheid van Christus. Christus heeft niet gezwegen als het de eer van Zijn Vader betrof en Zijn volk kan het evenmin, als ze op haar plaats is. In de preek wordt er in het algemeen nog wel tegen de zonden gewaarschuwd, maar de zonden worden niet met de vinger aangewezen, laat staan dat men er persoonlijk op aangesproken wordt. Ik wil niet zeggen dat het helemaal niet meer gebeurt, want dat kunnen we lezen in de brieven van Christus aan de zeven gemeenten. Christus wil Zijn Kerk evenwel ambtelijk regeren en niet door allerlei pauselijke en anti-christelijke afgoderij. Dat geldt dus ook voor de PKN die de in het bloed gedrenkte confessies verloochent en de beproefde belijdenissen vervangt door een stel pamfletten uit de hel, een valse kerk dus. De gemeenten en predikanten die met deze kerk meegaan, verloochenen de uitdrukkelijke wilsbeschikking van Christus en zullen onderworpen zijn aan de plagen en oordelen die over deze valse eenwording besloten zijn. In o.a. Openbaring 18 vers 4, komt de Heere Zijn volk nadrukkelijk te waarschuwen: *“Gaat uit van haar, Mijn volk, opdat gij aan haar zonden geen gemeenschap hebt, en opdat gij van haar plagen niet ontvangt.”* In Openbaring 15 worden er zeven plagen genoemd die ook in dit boek aan de orde komen.

“En ik zag een ander groot en wonderlijk teken in den hemel; namelijk zeven engelen, hebbende de zeven laatste plagen; want in deze is de toorn Gods geëindigd”, Openb. 15:1. U kunt deze zeven plagen vergelijken met de tien plagen van Egypte, alleen vertienvoudigd.

Christus zal de verbondswraak uitvoeren door het zwaards Zijns monds. Dat zijn altijd vreselijke straffen. De algemene oordelen vallen hierbij in het niet. De verbondszegen zal veranderen in verbondswraak, als de tucht niet meer in praktijk wordt gebracht.

Gedoopte leden met televisie moeten onder de tucht geplaatst worden. Hetzelfde geldt voor het bezit van allerlei vuile lectuur en boeken. Ik moet hierbij tegelijk waarschuwen tegen wettiscisme, dat alleen het gebod centraal stelt. Christus moet centraal staan, ook op huisbezoek, zoals Hij Zich openbaart in de brieven aan de zeven gemeenten. Huisbezoek is zielenonderzoek. Dat moet dus wel gebeuren door ouderlingen die Christus kennen en Zijn dood gedenken aan het Heilig Avondmaal, op grond van HC. Zondag 1.

In vers 17 voorzegt Christus de uitkomst voor de overwinnaars. De betekenis van het ‘overwinnen’ hebben we reeds behandeld in de brief aan de gemeente van Efeze. Christus belooft ook in deze brief, dat Hij de overwinnaars te eten zal geven. In de brief aan de engel der gemeente te Efeze belooft Christus de overwinnaars te eten te geven van de Boom des levens die in het midden van het Paradijs Gods is. In deze brief belooft Christus de overwinnaars te eten te geven van het Manna dat verborgen is.

We weten dat het volk Israël in de woestijn gevoed werd door het manna dat uit de hemel viel. *“Onze vaders hebben het Manna gegeten in de woestijn; gelijk geschreven is: Hij gaf hun het brood uit den hemel te eten”, Joh. 6:31.*

Het Manna waarover Christus hier spreekt, ziet op de geestelijke betekenis van het Manna waarmee het volk in de woestijn werd gevoed. Christus zegt van dat geestelijke Manna:

“Mozes heeft u niet gegeven het brood uit den hemel; maar Mijn Vader geeft u dat ware Brood uit den hemel. Want het Brood Gods is Hij, Die uit den hemel nederdaalt, en Die der wereld het leven geeft”, Joh. 6:32-33.

Christus Zelf wordt met het geestelijke Brood bedoeld, dat uit de hemel is nedergedaald. Dat vinden we terug in het sacrament van het Heilig Avondmaal. Het Lichaam van Christus wordt afgebeeld in het brood dat gebroken wordt. Het bloed van Christus wordt afgebeeld in de wijn die uitgegoten wordt in de beker der dankzegging.

Hier spreekt Christus echter over het Manna dat verborgen is. Christus had Zich evenwel geopenbaard en bekend gemaakt als de Zaligmaker der wereld. Hoe moeten wij dit nu verstaan? Het Manna dat verborgen is. Waar was het Manna verborgen? In de ark. Daarin lag de bloeiende staf van Aäron, de twee stenen tafelen der Wet én het kruikje gevuld met Manna. De ark stond in het Heilige der heilige aan ieders oog onttrokken. Behalve voor de hogepriester die eenmaal per jaar het Heilige der heilige binnenging om verzoening te doen voor de zonde van het ganse volk.

Het Manna dat verborgen is, ziet dus op de gemeenschap met Christus, let wel, op de eeuwigdurende gemeenschap met Christus. Dat is verborgen, want het moet voor de strijdende Kerk nog geopenbaard worden. Hoewel de strijdende Kerk aan deze zijde van het graf weet van de gemeenschap met Christus, is de volheid ervan nog verborgen. De apostel Johannes geeft hiervan een nadere verklaring in zijn eerste zendbrief: *“Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is”, 1 Joh. 3:2.*

Gods volk heeft een verheerlijkt lichaam nodig om de volle gemeenschap met Christus te kunnen verdragen, want de liefde is zwaar en voor het stoffelijk lichaam niet te dragen. Volk van God, het beste komt nog. Het is nog niet geopenbaard

wat wij zijn zullen. Paulus heeft er in zijn leven veel van gesmaakt, toen hij opgetrokken is geweest in de derde hemel: *“Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben”, 1 Kor. 2:9.*

Het is met geen woorden uit te drukken welke heerlijkheid te wachten staat voor degenen die God vrezen. Paulus vond het niet geoorloofd erover te spreken. Hij was bang dat hij dan in de mens Paulus zou roemen en niet in God. Het is de Kerk wel geoorloofd om te roemen in haar zwakheden, want dan is zij machtig in God. Doch wie roemt, roeme in den Heere!

“Ik zal hem geven een witte keursteen en op de keursteen een nieuwe naam geschreven, welke niemand kent dan die hem ontvangt”, Openb. 2:17.

Een witte keursteen is een teken en zegel van de vergeving der zonden, waarvan de Heilige Geest in ons hart getuigenis geeft dat wij om Christus' wil vrijgesproken zijn van de vloek der Wet. Christus gebruikt hier een beeld uit de Griekse en Romeinse rechtspraak waarin misdadigers werden veroordeeld door een zwarte keursteen. Een witte keursteen diende om iemand vrij te spreken.

Gods volk kent beide stenen. Elk onwedergeboren mens wordt met de zwarte keursteen geboren. Ik denk dat de kraambezoeken niet meer zo in trek waren als tegenwoordig het geval is, als vader en moeder die zwarte keursteen in de wieg van hun pasgeboren kind zouden zien liggen. Ze zouden niet meer zo scheutig met geboortekaartjes zijn. Vroeger kreeg een misdadiger een schandbord om zijn nek of werd hij aan een schandpaal gebonden en publiek te schande gezet.

Als God in ons leven komt, gaan we pas recht verstaan hoe verdoemelijk we zijn voor een heilig God. Dan zien we geen deur wijd open staan, ja, naar de hel.

Velen menen dat God bij de doop begint met de witte keursteen. Dat leerde Abraham Kuyper. Als ik geen genade had, zou ik in zijn reïncarnatie geloven, want Abraham Kuyper

met zijn onbewuste wedergeboorte is weer springlevend. Hij staat weer op honderden gereformeerde kansels en predikt een onbewust geloof, een onbewuste Christus, enzovoorts. Zijn leer komt nog wel aan de orde in dit boek.

Een mens zonder ontdekking weet echt geen raad met een witte keursteen. Daarom laat God eerst het licht vallen op die zwarte keursteen die wij allen van nature omdragen. Weet u waarom een natuurlijk mens er geen besef van heeft, dat hij gebrandmerkt is door een zwarte keursteen? Omdat wij van nature net zoveel licht hebben als de Egyptische duisternis. Zwart is in de duisternis niet te onderscheiden, daar is licht voor nodig. Het Licht der wereld. Daarom staat er ook: *“Het volk dat in duisternis wandelt zal een groot Licht zien.”* Als de Zonne der gerechtigheid gaat schijnen, moet de duisternis verdwijnen.

Weet u wat Christus gedaan heeft met al die zwarte keurstenen van Zijn volk? Die heeft Hij allemaal op Zijn schouders gelegd en naar Golgotha gedragen. Daar heeft Hij Zich als misdadiger laten kruisigen. Voor elke zwarte keursteen kreeg Hij een doorn in Zijn hoofd en een nagel in Zijn lichaam. Christus ruilt zwarte stenen in en deelt gratis witte stenen uit met het keurmerk van Zijn volbrachte Middelaarswerk.

Er staat ook nog wat op zo'n witte keursteen geschreven, namelijk een nieuwe naam, welke niemand kent, dan die hem ontvangt. Dat is ook wonderlijk. Op alle zwarte keurstenen staat geschreven: “kind des doods - veroordeeld tot de tijdelijke, geestelijke en eeuwige dood.” Maar op de witte keursteen staat geschreven: “kind van God - vrijgesproken van schuld en straf.”

Weet ieder kind van God van de witte keursteen?

Christus zegt: *“...welke niemand kent, dan die hem ontvangt.”*

Dus iemand die een nieuwe naam ontvangt, weet het. Dat zegt Christus Zelf. Nu, iemand die geen weet heeft van een witte keursteen, kan geen kind van God zijn. Dat is heel eenvoudig.

Christus zegt: *“Niemand heeft er kennis aan, behalve degenen die zo’n nieuwe naam ontvangen.”*

Het zijn niet mijn woorden, maar de woorden van de Eeuwige, op Wiens dijen geschreven staat: Koning der koningen en Heere der heren! Een witte keursteen met een nieuwe naam daarop geschreven.

Weet u wie een nieuwe naam ontving? Jakob. Jakob had ook een zwarte steen, daar stond op geschreven: Bedrieger. Maar toen de bedrieger over de Jabbok ging, kwam er een Man aan, Die met de bedrieger ging worstelen. Weet u wat die Man toen aan Jakob vroeg? “Geef Mij die slechte naam van u, dan ontvangt gij van Mij een nieuwe naam. Geef Mij die zwarte steen van u, dan ontvangt u van Mij een witte keursteen met een nieuw naam daarop geschreven. Uw naam zal voortaan niet meer bedrieger heten, maar Israël, dat is vorst Gods, kind van God.”

Wist Jakob dat bij Bethel nog niet?

Jazeker, want de HEERE had Jakob bij Bethel al voor Zijn rekening genomen. Jakob ontvangt in Bethel het Evangelie van boven naar beneden, door die ladder, Christus, weet u wel. Op grond van de Schrift kunnen we zeggen dat Jakob te Bethel een kind was in de genade, dat zal niemand durven ontkennen. Nu, de apostel Johannes zegt van die kinderkens in de genade: *“Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil”, 1 Joh. 2:12.* Ik zeg niet dat alles op één dag geleerd wordt van hetgeen Gods kinderen in Christus hebben, maar we moeten het kinschap zuiver stellen.

Velen leren het anders, namelijk, dat je een kind van God kunt zijn met een open schuld. Zulk een geloof hebben de duivelen ook, want zij geloven in God en zij sidderen, omdat zij een open schuld hebben. Het ware geloof weet van de vergeving der zonden en van een schuldovernemende Borg. Ik spreek niet over de mate des geloofs, maar over een waar geloof. Al is het geloof zo klein als een mosterdzaadje, dan is dat kleinste geloof

in Christus tot de grootste dingen in staat. Gods volk heeft meestal maar een klein geloof, maar een grote God. Ik hoef gelukkig geen geloof op te hoesten, want het is en blijft een gave Gods.

Men schrijft tegenwoordig nogal veel over de standen in het geestelijke leven. Er worden echter meestentijds oudtestamentische bekeringen en die van de discipelen voor Pasen exemplarisch aangewend om een zogenaamde bekommerde Kerk te legaliseren die wel wedergeboren is, maar Christus nog niet kent.

Volgens deze leer zijn er dus drie soort mensen: Bekeerde mensen, onbekeerde mensen en bekommerde mensen. De laatsten zijn zogenaamd levendgemaakt en worden dan op grond van enige kenmerken zalig gesproken. Ik zeg niet dat er geen waarachtige kenmerken zijn, zéker! In de leer van de Reformatie staat de vergeving der zonden echter aan het begin. Ik heb dit meer dan eens genoemd, maar het nog een keer te zeggen is mij niet verdrietig. Want het ware geestelijk leven begint met het geloof in Christus. God is een God, Die de goddelozen rechtvaardigt. Er worden dus geen bekommerde mensen gerechtvaardigd, maar goddelozen. Vijanden worden met God verzoend. Sommigen noemen dit drijven. Dat is wartaal! Christus is niet te drijven, want Hij is het Begin.

Ik zal u een nieuwtestamentisch voorbeeld geven: De bekering van de Moorman. Die man was in Jeruzalem, maar hij mocht als onbesnedene de tempel niet in. Toch wist hij een rol van de profeet Jesaja te bemachtigen en las daarin zijn eigen oordeel. Tegenwoordig ben je al een kind van God als je de Bijbel met meer dan gewone belangstelling leest of als je het eens bent met de dominee. Dat heet tegenwoordig levendmaking in linkse én rechtse kringen. Maar deze Moorman had een huid die schreeuwde om wraak van de hemel. Zomin een luipaard zijn vlekken kan veranderen, zo kon de Moorman zijn huid niet veranderen. En dan leest hij in Jesaja 53 zijn verloren toestand,

niet wetende dat het over Jezus ging. En in die toestand vond Filippus hem. De Heilige Geest vond het blijkbaar toen de tijd, om het welbehagen des Vaders te openbaren in de levendmakende bediening door Woord en Geest aan deze verloren Moorman.

“Verstaat gij ook hetgeen gij leest?” vroeg Filippus hem.

De Moorman ontkende dit en vroeg Filippus een vraag op leven of dood: *“Van wien zegt de profeet dit, van zichzelf of van een ander?”* Die Moorman las zijn eigen oordeel in het oordeel van Christus, maar hij wist niet dat het Jezus was. En terstond verkondigde Filippus hem Jezus en op de prediking van Filippus is de Moorman van dood levend geworden en als een goddeloze met God verzoend. Velen zeggen dat Christus het eindpunt is, maar Hij getuigt van Zichzelf: *“Ik ben het Begin en het Einde, de Alpha en de Omega, de Eerste en de Laatste.”* Dat zien we bevestigd in de prediking van Filippus. Filippus heeft het in het geheel niet over een toeleidende weg tot Christus. Die Moorman reisde ter helle en die man had geen weg, geen toeleidende weg, alleen een zijn bestaan: *“welke woest was.”*⁹ Zo vindt God Zijn volk, op het vlakke des velds, vertreden in hun geboortebloed.

Waarom klaagt men tegenwoordig allerwegen dat er zo weinig doorbrekend werk is? Omdat men niet predikt zoals Filippus en Paulus. Filippus predikte terstond Jezus en Paulus predikte direct na zijn bekering terstond Christus, let wel: voor verloren zondaren en in het kader van de schrik des Heeren.

Ik denk dat vele predikers Christus niet kennen, want anders zouden zij het niet kunnen laten om terstond Christus te prediken. Let wel: Christus en Dien gekruisigd.

Op de Pinksterdag stelde Petrus zijn toehoorders direct voor Gods rechterstoel: *“Dien gij gekruisigd hebt...”* En de Heere wrocht mede. Dat zijn we kwijt en goed kwijt ook! Zelfs

bevindelijk gereformeerde predikers laten zich inpakken door de godsdienst. Maar weet u wat mensengunst uitwerkt? Geen bediening meer in het preken. Weet u wat een preek dan wordt? Een goedkoop zendingsverhaaltje met een goede afloop voor iedereen.

De Moorman kwam dus tot het geloof onder de prediking van Filippus, niet in een verbondssituatie, maar in een zendingssituatie. Even daarna zegt hij: *“Ziedaar water, wat verhindert mij gedoopt te worden?”* Dan moeten we eens goed opletten wat Filippus zegt: *“Indien gij van ganser harte gelooft, zo is het geoorloofd. En hij, antwoordende, zeide: Ik geloof, dat Jezus Christus de Zoon van God is”, Hand. 8:36-37.*

Die man kon vertellen, hoor, hoe hij tot het geloof gekomen was, namelijk onder de prediking, waarin niet Bethel of Pniël, maar Christus gepredikt werd. Daar was wel het een en ander aan voorafgegaan, namelijk de kennis van zijn doemstaat voor God. De uitbrandende werking des Heiligen Geestes, welke aan het geloof voorafgaat, is nodig om een ziel door de Wet aan de Wet te laten sterven. *“Want het einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft”, Rom. 10:4.*

De Heilige Geest zal de wereld immers overtuigen van zonde, gerechtigheid en van oordeel. Dat is geen levendmaking, dat is nog geen waar geloof, want dat gaat op de hel aan. Overtuiging gaat aan overbuiging vooraf. De Wet gaat aan het Evangelie vooraf. Velen prediken Christus als een overspeler, ja, het is vreselijk om het zo te zeggen, maar velen mengen Wet en Evangelie door elkaar en men kweekt een halfverlost christendom. Dat is het Coöperatie-systeem van de 20-ste eeuw: *“Ik doe mijn best en God doet de rest.”*

Lap het maar onder mijn zolen. Een kind kan verstaan dat er door dit systeem geen zielen tot bekering komen, laat staan tot ruimte komen. Vandaar dat men deze leer met standen wil verdedigen om toch maar geen gezichtsverlies te lijden. Ik moet hier zeer scherp tegen waarschuwen, want het is namelijk een zeer gevaarlijke leer. Door deze leer wordt

9. "De weg welke woest is", is iets totaal anders dan "de woeste weg", want op die "woeste weg" lopen geen verloren zondaren, maar papegaaien, betweters en plagiaatschenners.

Christus uiteen gerukt. Dat kan ik niet verdragen. Als Christus niet verheerlijkt wordt als een volkomen Zaligmaker en als Sion niet meer door recht verlost hoeft te worden, dan heeft men niet alleen Gods Woord tegen, maar kruisigt men Christus opnieuw.

Zijn er dan geen standen in het genadeleven?

Niet in de zin zoals men nu allerwegen beweert. De apostel Johannes geeft ons een zuiver beeld van de trappen des geestelijke levens: *“Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil. Ik schrijf u, vaders! want gij hebt Hem gekend, Die van den beginne is. Ik schrijf u, jongelingen, want gij hebt den boze overwonnen. Ik schrijf u, kinderen, want gij hebt den Vader gekend”, 1 Joh. 2:12-13.*

Duidelijk, nietwaar? Ik hoef er feitelijk niets aan toe te voegen. Er bestaat dus geen geestelijk leven met een open schuld. Zolang de bevinding is dat de schuld nog open staat, is er dan sprake van geloof in Christus? U kunt een boek vol bevindingen schrijven, maar als het Christus en Die gekruisigd niet is, zal dat boek eeuwig in uw aangezicht slaan, als u Christus niet leert kennen als uw persoonlijk Borg en Zaligmaker.

Nu weet ik ook dat er door de “open-schuld-leer” sommigen van Gods ware volk opnieuw onder de Wet geblazen worden en hun weg in het donker gaan, omdat de bediening der Wet een bediening des doods is. Derhalve denken zij dat het waar is, wat hun gepredikt wordt, namelijk dat hun schuld nog open staat, terwijl ik sommigen van hen heb horen getuigen van het *“Abba Vader”*. Ik weet ook dat er weinig kan zijn dat alles is, en dat er veel kan zijn dat niets is. Derhalve bestaat het begin van het genadeleven, hoe bestreden ook, uit een bewust, waar zaligmakend geloof en is verenigd met Christus.

U zegt: Maar Comrie leert het anders.

Kunt u dan met Comrie voor God verschijnen?

Comrie leert meestal niet, wat sommigen beweren dat hij leert. Men laat wat dat betreft vele oudvaders in eigen straatje buikspreken. Comrie heeft het begin der genade onbewust gesteld, met de bedoeling (goed bedoeld, maar niet bijbels) om de genade veilig te stellen. Comrie had de strijd tegen het remonstrantisme en hij wilde de genade veilig stellen tegenover de vrije-wils-leer van de remonstranten, alleen heeft hij dat op een onbijbelse en filosofische manier gedaan. Op die comriaanse dwaling borduurt de Afscheiding voort.

Remonstranten leren dat een mens zelf kan besluiten om te geloven. Als theoloog staat Comrie op gelijke voet met de leer der Reformatie, namelijk de rechtvaardiging van de goddeloze, maar als filosoof heeft hij met zijn filosofische embryoleer fundamenteel afbreuk gedaan aan de leer der Reformatie.

Velen leren dit wel op grond van HC Zondag 23, maar zij menen dat Zondag 23 pas gekend wordt ‘door gelovigen die al een eind op de weg zijn.’ “Er zijn maar enkelingen die dat kennen”, beweert men in de meest rechtse kringen. Het zijn deformatorensche dwaallichten die dat leren.

God leeft en daarom komen er nog steeds zielen tot waarachtige bekering en ontvangen vrede met God, door onze Heere Jezus Christus. De allerkleinsten in de genade kennen de vrede met God en weten van een liefhebbend Vader in Christus, hoe bestreden dat ook moge zijn.

Ik nodig u uit om het getuigenis van kinderen Gods te horen die in de wonderlijke vrijheid staan der kinderen Gods, met de daaraan verbonden stervensweg. Ik hoef mijn staat in Christus gelukkig niet met oudvadercitaten te bewijzen en overeind te houden, zoals velen doen. God houdt Zélf Zijn werk in stand door de toepassing des Heiligen Geestes. Ik moet het hebben van de Godsontmoetingen. Predikers die leren dat je een kind van God kan zijn zonder Christus-kennis, nodig ik uit, om met me mee te gaan naar de havens van Rotterdam om daar die leer aan de hoeren en tollenaars op Katendrecht te verkondigen. Weet u wat ik geloof wat de Rotterdamse hoeren

en tollenaars als antwoord op deze leer zullen zeggen? "Dwaallichten van predikers, wij gaan u voor in het Koninkrijk der hemelen, want Christus is niet gekomen voor halfbekeerde mensen, zoals u beweert en leert, maar voor hellelingen en verdoemelingen, voor hoeren en tollenaars, voor goddeloze monsters." Mijn slotwoord zou dan zijn: "Amen, ja, amen!"

Waar begint het geestelijke leven?

Bij het Einde van de Wet, en dat is Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft. Buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. Predikanten die deze leer verduisteren met een valse wedergeboorte waarin Christus niet gekend wordt, weten zelfs niets van de zaak af, hoewel er ook ware kinderen Gods zijn die door deze dwaalleer betoverd zijn. Maar dat is geen excuus om deze ketterij te relativiseren. Vaders en moeders, jongens en meisjes, laat je nooit wijsmaken, dat je wel levendgemaakt kan zijn, terwijl je Christus nog niet kent. Het is een leer uit de hel. De duivel knijpt zijn neus dicht van het lachen, als deze leer geleerd wordt. Hiermee heeft hij zijn duizenden al verslagen. Maar de grote Davids Zoon, Jezus, zal Zijn tienduizenden verslaan, want Hij is Ruiter op het witte paard. Wat dat betekent, kunt u in de eerste plaats in het boek Openbaring vinden, door openbaring. Wat dat inhoudt, kunt u vinden in dit boek.

De leer van de Reformatie is de leer van de Heilige Schrift, namelijk: de rechtvaardiging van de goddeloze. Laat je niets wijsmaken door letterknechten die van een (exemplarische) bekering een nieuwe Christus maken. Dat noem ik theologie van Jan Klaassen, want het niet de leer van Christus. Rust niet, totdat je zeggen mag: "En het heeft Gode behaagd, Zijn Zoon in mij te openbaren." Christus is Verzoener. De zonden moeten er tussenuit, die moeten vergeven worden. Vergeving der zonden is vrede met God, door onze Heere Jezus Christus.

Daarmee worstel ik juist, schrijver.

Is je arme onsterfelijke ziel het niet waard? Worstel maar, hoor kind. God wacht, met eerbied gesproken, toch wel tot je het opgeeft. Christus kan alleen met dode zondaren handelen. Het Leven spreekt enkel tegen doden en goddelozen. Dat je zoveel bewegingen maakt, is alleen maar een bewijs van je doodstaat. Ik hoop dat het de laatste stuiptrekkingen zijn van je vrome vlees. Christus is een volkomen Zaligmaker, voor een volkomen verloren zondaar. Dat hoef je niet te worden, je bent het. Je weet het, als Christus Zich aan je arme ziel openbaart. Weet je wat je dan gaat zeggen? "Ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord, wat sterv'ling zou mij schenden!"

U bent wel wat afgedwaald, schrijver.

Wat geeft dat? Ik kan me nu eenmaal niet verenigen met die zogenaamde leer der wedergeboorte, waardoor zielen met enige kenmerken zaliggesproken worden. Buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. Ik begrijp in der eeuwigheid niet dat een ziel buiten Christus zich tot Gods volk durft te rekenen. En ik begrijp helemaal niet dat er predikers zijn die zich gereformeerd noemen, terwijl hun prediking haaks staat op die van Filippus, Petrus en Paulus en onze reformatoren. Heel die aristoteliaanse embryo-leer staat haaks op de leer en het ware leven der genade en het ergert bovendien de kleinen die daadwerkelijk in Christus geloven. Christus zegt immers: "Mijn schapen horen Mijn stem, en Ik ken dezelve, en zij volgen Mij", Joh. 10:27. Van de kleinen zegt Hij: "De kleinen, die in Mij geloven...", Matth. 18:6.

Ik zeg niet dat alles op één dag geleerd wordt van hetgeen Gods volk in Christus heeft. Maar de meubels van geloof, hoop en liefde moeten er zijn, al staan ze bij de beginnende Kerk nog dwars door elkaar en op zijn kop. Ieder kind van God kent Christus naar de mate des geloofs en daarin raakt men nooit gearriveerd. Er blijft dus altijd een nadere opwas in de kennis van Christus. Maar we moeten de genade zuiver stellen: geen levendmaking en wedergeboorte voor het daadwerkelijke

geloof in Christus. Men ontvangt een witte keursteen op grond van: *“Het is volbracht.”* Dat is de vergeving der zonden.

Ik moet u wel zeggen dat een kind van God die uit de wereld gehaald is, doorgaans veel helderder is in de kennis van Christus als degenen die opgegroeid zijn onder de bevindelijke waarheid en tot God bekeerd worden. Met eerbied gesproken heeft God meer werk aan een godsdienstig mens, dan iemand die zich in de zonde wentelt. Menig prediker heeft derhalve bijna geen boodschap meer voor wereldlingen, maar de kerken zitten er vol van. Werden de predikanten zelf maar eens wereld in de inleving, dan zou de prediking wel veranderen. Dan zou de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze weer gaan schitteren. Men zit allerwegen verzakt in een kenmerkenleer. Er zijn er die altijd maar zitten te graven waar God wel of niet begint, terwijl zij Christus en Dien gekruisigd hebben te prediken, zoals Petrus op de Pinksterdag en zoals Paulus direct deed na zijn bekering. Paulus wenste niets anders te weten dan Hem alléén. Men is doorgaans alleen maar druk met de (onschriftuurlijke) bekering, maar wat hoor je nu van het ware leven der heiligmaking met de daaraan verbonden stervensweg? Waar hoor je nu nog over de geestelijke zegeningen in Christus, zoals er staat opgetekend in Efeze 1:3: *“Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus?”*

De schapen worden welhaast niet meer gevoed. Vaste spijs ontbreekt. Maar als de schapen niet meer gevoed worden, dan sterven ook de lammetjes. De Heere staat evenwel in voor Zijn eigen werk. Hij weet Zijn volk wel te onderhouden met alle geestelijke zegeningen in de hemel in Christus. Ik weet dat er nog getuigenis is, alleen is het verdacht geworden in onze dagen. Maar dat hindert niet, God gaat door. Het is echter niet onverschillig hoe er gepreekt wordt. God zal van iedere prediker rekenschap afeisen van zijn rentmeesterschap. Gods volk heeft heel haar leven nodig om op te wassen in de kennis

van Christus. Daarin raakt zij nooit gearriveerd. Gods volk kent Christus niet alleen in Zijn Profetische bediening. Zeker niet, want onder Zijn Profetische bediening heeft de schare Hem verlaten. Elk kerkmens zit onder de Profetische bediening van Christus. Gods volk kent echter een volkómen Zaligmaker, zowel in Zijn Profetische, Priesterlijke en Koninklijke bediening. Het kan wel zo zijn dat de een meer kent van Zijn Koninklijke bediening, terwijl de ander meer ingeleid is in Zijn Priesterlijke bediening. Gods kinderen hebben echter één ding gemeen, namelijk dat zij Christus kennen, zoals er verwoord staat in Romeinen 5:6: *“Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven.”* *“Waarvan ik de voornaamste ben”*, ja, dat zeggen ze er allemaal achteraan. Romeinen 5:6 is een witte keursteen die bestemd is voor de uitverkoren goddelozen. Uitverkoren goddelozen weten pas dat zij uitverkoren zijn als God het hen openbaart in de vrije rechtvaardigmaking, dus als zij met God verzoend zijn. De witte keursteen wordt gegeven op grond van de verzoening. De keursteen is wit, vanwege de gerechtigheid van Christus. *“Mijn Liefste is blank en rood, Hij draagt de Banier boven tienduizend”*, Hoogl. 5:10.

Ach, geliefde lezers, kon ik u eens recht jaloers maken op de Schoonste van alle mensenkinderen, Die uit pure eenzijdige liefde tot de Zijnen het werk der zaligheid op Zich genomen heeft. Ik zou u gaarne eens horen roemen in Hem, in Wiens lippen genade is uitgestort.

Volk van God, uit Zijn volheid ontvangen wij genade voor genade. Hij wordt niet armer van het geven en niet rijker van het inhouden. Het is een gewillige Zaligmaker en een dienende Zaligmaker. Hij leeft tot in alle eeuwigheid en de Kerk met Hem en in Hem, want Hij heeft gezegd: *“Ik leef en gij zult leven.”*

4. HETGEEN GIJ HEBT, HOUDT DAT

Brief aan de gemeente van Thyatira

Openbaring 2:18-29

Thyatira was de laatste stad in Mysië en lag tegen Macedonië ten zuiden van Pergamum. Bekend uit deze stad is Lydia, de purperverkoopster die door de prediking van Paulus tot bekering kwam. Lydia was een Joodse proseliet. Hoewel ze geboren was in Thyatira, had ze zich in Filippi gevestigd als purperverkoopster. Ze had eigen personeel in haar huishouding en was waarschijnlijk een welgestelde weduwe. Zij verwelkomde Paulus, Silas en Lukas in haar eigen huis. Zij was een christinne die zich gaarne door Gods geofende volk liet onderzoeken, of haar wegen wel recht waren voor God. Tegenwoordig zijn er velen bang dat hun bekering afgenomen wordt, maar zo was het met Lydia niet. Als een mens je nog wat af kan nemen, dan heb je nooit wat gehad. Lydia handelde dus in purper. Purperkleurstof was zeer duur en kwam voornamelijk uit de kuststreken rondom Tyrus. Het werd gewonnen uit schaaldieren (purperslakken) die murex genoemd werden. De schelpen werden gebroken en de dieren werden in vaten gedaan. Als ze tot ontbinding overgingen, kwam er een geelachtig vocht uit, dat in verschillende graden verdund werd, om de vereiste kleur te krijgen, van roze tot donker violet. Door het vocht in de zon te zetten, werden de kleuren donkerder.

Het is interessant dat Kanaän zijn naam kreeg van een Mesopotamisch-semitisch woord kinahhu, dat purper betekent, en dus: Land van het purper betekent. Fenicië wordt

afgeleid van het Griekse woord phoinix, dat ook purper betekent. De krijgsknechten deden Christus een purperen mantel om. Het was een koninklijk kleed. Zij spotten evenwel met het Koninklijk ambt van Christus. Christus liet Zich vernederen, opdat Hij Zijn volk zou kunnen verhogen. Voor Lydia zal het purper wel een bijzondere betekenis gekregen hebben, toen zij door de prediking van Paulus vernam in welk kleed Christus bespot en vernederd was. Zijn spotkleed werd voor Lydia een kleed van vreugde en verootmoediging. Ook voor haar had Christus Zijn rijkdom ontzegd.

Sommigen denken dat Lydia niet bedoeld is als eigen-naam, maar dat Lukas haar 'een Lydische vrouw' noemt omdat ze uit het grensgebied van het koninkrijk van Lydië kwam waar Thyatira lag. Dan zouden we kunnen veronderstellen dat ze òf Euodia òf Syntyche geweest is van Filippenzen 4:2. Maar Lukas noemt haar letterlijk: *"Een zekere vrouw, met name Lydia..."* Het is zeer waarschijnlijk dat Lydia tot de gemeente behoorde, aan welke deze brief geschreven is. De engel der gemeente heeft deze brief voorgelezen en Lydia heeft er kennis van genomen. Het was wellicht een nadere openbaring aan haar ziel toen zij deze boodschap hoorde.

Christus openbaart Zich in deze brief in Zijn goddelijke natuur. *"Dit zegt de Zoon van God, Die Zijn ogen heeft als een vlam vuurs en Zijn voeten zijn als blinkend koper gelijk", vs. 18.* Christus openbaart Zich aan de zeven gemeenten zowel in Zijn menselijke als in Zijn goddelijke natuur. Dat is in de bevinding ook zo. Als wij Christus alleen maar kennen als Mens, dan kennen wij niet de Christus der Schriften. Christus heeft twee naturen: God en Mens. Twee naturen in één Persoon, niet vermengd, maar onderscheiden. De Mens Christus is geboren, heeft geleden, is gestorven, is opgestaan, is ten hemel gevaren. Dat geldt niet voor Zijn Godheid. Als Mens is Christus niet meer op aarde, maar naar Zijn Godheid is Hij al de dagen bij Zijn Kerk, ja, tot de voleinding der wereld (Matth. 28:20).

Als God is Hij eenswezens met de Vader, want Hij zegt: *"Ik en*

de Vader zijn Eén.”

Velen spreken over Jezus, als een goed voorbeeld voor de zedelijke mens. Anderen spreken over Jezus om Hem na te doen om op die wijze op Hem te gaan lijken. Nog weer anderen spreken over Jezus, Die voor de zondaren gestorven is en zich daar bij aansluiten.

Er zijn wat karikaturen over Christus in omloop en velen hebben zich door allerlei dwaalleren omtrent Christus verrijkt en hun portemonnee gevuld. Velen hebben ontdekt dat er aan Christus nogal wat te verdienen valt. Al zou men de CLK-beurs bezoeken, dan zou men daar een indruk van krijgen. Ik heb er al het één en ander over gezegd.

Maar als Christus Zich als God gaat openbaren, dan moet zelfs de hel zwijgen. Dat zien we duidelijk tijdens Zijn rondwandeling op aarde, waar Hij als de Zoon van God vele duivelen uitwierp. Als de Zoon van God heeft Hij doden opgewekt. *“De doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven”, Joh. 5:25.*

Als het Leven spreekt Hij tegen de dood, dan moet de dood wijken, dan komt een dode tot leven, zoals Lazarus.

Christus Zelf zegt dat Hij ogen heeft als een vlam vuurs. Dat wil zeggen, dat Hij overal dwars doorheen kijkt. Zijn ogen doorlopen de ganse aarde.

Johannes beschrijft de gestalte van Christus, zoals Hij de Zoon van God ziet wandelen tussen de zeven gouden kandelaren. *“Een Zoon des mensen gelijk zijnde, bekleed met een lang kleed tot de voeten...” Openb. 1:13.*

Daniël zag een dergelijk gezicht van Christus. Hij zegt: *“Ik zag een Man met linnen bekleed”, Dan. 10:5.*

Christus openbaart Zich in deze verschijning niet zozeer als Persoon, maar in Zijn werkingen en eigenschappen. Hij was bekleed met een lang kleed, een linnen kleed.

Dat is het Hoge priesterlijke kleed van Christus. Het kleed van Zijn gerechtigheid hing tot aan Zijn voeten. Christus bedekt de Zijnen geheel met Zijn gerechtigheid, want Hij weet dat Zijn

Kerk melaats is van de hoofdschedel tot de voetzool toe. We kunnen daar zeer over uitweiden, want er is veel te zeggen over dat kleed. Ik wil slechts wijzen op het kleed van Aäron, de hogepriester. U vindt dat beschreven in Exodus 28. Elke christen zou deze stof moeten bestuderen, want er ligt ontzaggelijk veel in. Het ziet op Christus in Zijn ambten en staten. Christus was omgord aan de borsten met een gouden gordel. Daniël zegt: *“Zijn lendenen waren omgord met fijn goud van Ufaz.”*

Hiermee wordt Zijn ambtelijke vaardigheid bedoeld, welke Hij niet met mate had ontvangen, alsook Zijn waardigheid die Hij heeft als Koning der koningen en als Heere der heren. *“Zijn hoofd en haar was wit gelijk als witte wol, gelijk sneeuw en Zijn ogen gelijk een vlam vuurs”, Openb. 1:14.* Daniël zegt: *“Zijn aangezicht was gelijk de gedaante des bliksems en Zijn ogen gelijk vurige fakkelen”, Dan. 10:6.*

Het hoofd van Christus was wit. Dat ziet op Zijn wijsheid, eeuwigheid en alomtegenwoordigheid. Zo wordt er ook van God de Vader gesproken, Die wordt voorgesteld als de *“Oude van dagen, Wiens kleed wit was als sneeuw en het haar Zijns hoofds als zuivere wol”, Dan. 7:9.*

Het ziet ook op de heiligheid en de reinheid van God, maar ook op Zijn majesteit. Hadden we daar een levend besef van, dan zouden we met Jesaja uitroepen: *“Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben den Koning, den HEERE der heirscharen gezien”, Jes. 6:5.* Christus is dus bekleed met Koninklijke klederen. Hij heeft alle macht in hemel en op aarde. Zijn Koningschap is eeuwigdurend. Hij beschermt de Zijnen tegen de listige omleidingen des duivels en verbergt hen onder de slip van Zijn mantel. *“Zijn voeten waren blinkend koper gelijk en gloeiden als een oven”, Openb. 1:15.*

Daniël zegt dat Zijn voeten gelijk waren als de kleur van gepolijst koper. De blinkende voeten van Christus zien op Zijn

macht en overwinning, waarmee Hij alle volkeren der aarde zal onderwerpen en Zijn vijanden zal verpletteren. Christus, als de Koning der koningen kan niet aangevallen worden, zonder dat men verpletterd wordt onder Zijn voeten. De duivel is daar achter gekomen. Zijn kop is reeds vermorzeld en zijn harige schedel geveld. Christus is de Overwinnaar der wereld. Alle groten der aarde zijn Hem onderworpen. Dat vinden we zo kostelijk verwoord in Psalm 72:6: *"Ja, elk der vorsten zal zich buigen en vallen voor Hem neer. Al 't heidendom Zijn lof getuigen, Dienstvaardig tot Zijn eer."*

Zijn voeten gloeien als een oven. Dat ziet op de vernietigende kracht, waarmee Hij Zijn vijanden zal verpletteren. In de dag van het grote gericht zullen Christus' voeten de volkeren der aarde vermorzelen. De aarde en de werken die daarin zijn zullen verbranden. Ontzaglijke dag voor degenen die Christus niet kennen als hun Redder, want dan zal het Lam een Leeuw zijn en als Rechter oordelen de levenden en de doden.

"Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting. Gij zult hen verpletteren met een ijzeren scepter; Gij zult hen in stukken slaan als een pottenbakkersvat", Ps. 2:8-9.

In het eerste hoofdstuk vermeldt Johannes dat de stem van Christus is als vele wateren. De stem van Christus gaat door alles heen. Zijn stem gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten (Hebr. 4:12), want de stem van Christus is het Woord Gods en het getuigenis der profetie.

De stem van Christus is door niets tegen te houden. Zijn spreken gaat dwars door een atoombunker. Zijn stem gaat tot de bodem der zee en tot de verste uithoeken van het heelal. Christus spreekt door Woord en Geest. De stem van Christus is te herkennen aan het goddelijk gezag. Hij spreekt als Machthebbende. Zijn woorden vallen niet ter aarde, maar hebben terstond uitwerking. Als Christus spreekt, dan gaat

alles van zijn plaats of alles komt op zijn plaats. Hij spreekt en het is er, Hij gebiedt en het staat er. Zijn spreken gaat gepaard met kracht. Zijn spreken wordt ontvangen met geloof, tenminste, bij degenen die God vrezen. Zijn stem doet doden leven, laat lammen lopen, doet kreupelen wandelen, doet blinden zien en stommen spreken. Zijn stem doet de hel zwijgen. Door Zijn spreken vaart de duivel uit. Hij spreekt *"naar het hart van Jeruzalem en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des HEEREN dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden", Jes. 40:2.*

De stem van Christus is de stem mijns Liefste: *"Doe Mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin, Mijn duive, Mijn volmaakte! want Mijn hoofd is vervuld met dauw, Mijn haarlokken met nachtdruppen", Hoogl. 5:2.*

Als wij niet weten van de stem van Christus, dan kennen we Christus niet. Want Christus zegt: *"Mijn schapen horen Mijn stem, en Ik ken dezelve, en zij volgen Mij", Joh. 10:27.*

De stem van Christus bereikt ook de gemeente van Thyatira. *"Ik weet uw werken en liefde en dienst en geloof en uw lijdzaamheid en uw werken en [dat] de laatste meer [zijn] dan de eerste", vs. 19.*

Tweemaal noemt Christus hier de werken. Zou de Opperste Wijsheid toevallig hier in herhaling vallen? Toeval bestaat niet. Dat te denken, zou in dit verband Majesteitsschennis betekenen.

Christus wijst de gemeente van Thyatira op twee werken. Hun eerste werken die als vrucht van het geloof, dat door de eerste liefde werkende was, gedaan waren en hun laatste geloofswerken. Christus wijst hier dus op eerste werken en laatste werken. Er staat dat de laatsten meer zijn dan de eersten.

Gods ware volk wast op in de genade en kennis van Christus. Aanvankelijk hebben Gods kinderen meer vuur dan licht, maar allengskens krijgen zij meer licht over en verstand van God en

goddelijke zaken. De eerste werken zijn meestal meer in aantal als de laatste werken. De eerste werken zijn kwantitatief, maar de laatsten zijn kwalitatief, om het zo eens uit te drukken.

De eerste werken geschieden meer door de liefde, maar de laatste werken geschieden meer door het geloof. Dat is onderscheiden. Het geloof moet de liefde matigen in haar werking, want de liefde is geneigd tot dwalen. De liefde moet het geloof aanwakkeren tot oefening. Beiden kunnen dus niet gemist worden. De liefde is de bestendigste metgezel in het leven van de Kerk. Straks zal het geloof overgaan in aanschouwen, maar de liefde blijft tot in eeuwigheid.

Christus noemt met name de liefde, de liefdedienst en het geloof. Hij prijst de gemeente dat zij de ontvangen genadegaven niet voor zichzelf houden en begraven, maar dat zij daarmee woekeren. Het gaat er niet zozeer om hoeveel genadegaven we ontvangen, maar of we ermee woekeren, al was het maar met één talent. Gods kinderen worden vruchtbaar gemaakt, ze zullen altemaal tweelingen voortbrengen. De Kerk is vruchtbaar om kinderen voor Christus te winnen.

Dan prijst Christus hen voor hun lijdzaamheid. Het was blijkbaar een gemeente waar het bevindelijke leven floreerde. Want de lijdzaamheid werkt immers bevinding en de bevinding hoop en de hoop beschaamt niet omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, Die ons gegeven is (Rom. 5:4-5).

Wat is lijdzaamheid feitelijk?

Het woord lijdzaamheid komt niet zoveel voor in de Bijbel. Lijdzaamheid is een metgezel van de verdrukking, niet als vrucht van de verdrukking, maar omdat Christus Zijn volk sterkt in de verdrukking. Lijdzaamheid is een stil berusten in Zijn beleid, dus een vrucht van genade. Daar moet de levende Kerk steeds weer bij bepaald en in geoefend worden. Als mijn voeten dreigden uit te glijden op gladde plaatsen, is het

menigmaal gebeurd dat de Heere me kwam te versterken met Psalm 131:4:

*“Dat Isrel op den HEER’ vertrouwt’;
Zijn hoop op Gods ontferming bouw’
En stil berust’ in Zijn beleid,
Van nu, tot in all’ eeuwigheid.”*

Als dat in je ziel bevestigd wordt, volk van God, betekent dat, dat je gesterkt wordt door de kracht van Christus in de verdrukking en op God geworpen wordt. Dan laat de Heere blijken dat de weg die je gaat Zijn weg is en dat je voor Zijn rekening ligt.

Ik kan niet verstaan dat er mensen zijn die alleen van het Woord kunnen leven. Gods volk leeft door Woord én Geest. Niet alleen het Woord, ja, maar met kracht! De letter doodt, maar de Geest maakt levend.

Toch heeft Christus enige dingen tégen de gemeente van Thyatira. Hoewel Gods kinderen in deze gemeente ijverig zijn in goede werken, laten zij toch een zekere profetes Jezebel toe om een valse leer te leren. Wat was Jezebel eigenlijk voor een mens?

Jezebel was een vrouw met een waarzeggende geest en een occulte leer. Saul ging op het laatst van zijn leven naar een vrouw met een waarzeggende geest, naar de waarzegster in Endor. Dat mens liet allerlei geesten opkomen, maar het was allemaal van de duivel. Er zijn ook nu nog mensen met een waarzeggende geest die zich uitgeven voor een kind van God en velen van Gods volk en knechten proberen te verleiden. Niet zozeer met seksuele zonden, alswel met profetie van eigen uitlegging. Die mensen hebben altijd teksten voor een ander en menig kind van God die erin trapt.

Ik heb een vriend die eens een beroep kreeg van een bepaalde gemeente. In die gemeente was een vrouw die onze vriend opbelde en hem zei: “Ik weet van de Heere dat u komen moet.”

Hij antwoordde: “Nu, als ik het ook van de Heere weet, dan kom ik.” De Heere liet echter niets weten, dus hij bedankte. Ziet u, er zijn zoveel leugenprofeten die brood eten.

Izebel was echter een publieke vrouw. Zij verleidde het volk tot de inzettingen van Omri, namelijk hoererij met een religieus sausje. Baäl werd in een speciaal bos vereerd en vele priesters verleidden het volk tot hoererij. Daarbij legaliseerde Jezebel het eten van afgodenoffer, terwijl de apostelen dat op het apostelconvent uitdrukkelijk verboden hadden.

De tijd is wat dat betreft niet veranderd. Velen zitten verstrikt in de strikken van het occultisme en in die van de New-Age religie. Maar er zijn ook andere vormen die afgeleid zijn van deze afgoderij. Ik denk aan de voorbehoedsmiddelen. Dat is gemeengoed geworden, ook in de kerken. Maar het is een godtergende zonde. Men wil als God zijn en zelf regeren. De meeste vrouwen lijken wel onvruchtbaarder dan twintig jaar geleden. Is het soms om de lusten van het vlees de vrije teugel te geven? Ik ga met mijn rug tegen de muur staan, want wie kan bestaan? Ik niet, u niet en niemand niet. Maar dat belet mij niet om deze kwestie open te leggen. Er zijn zelfs predikantsvrouwen die redevoeringen houden en boeken vol schrijven om de voorbehoedsmiddelen onder allerlei voorwendsels te legaliseren, maar het zijn de Izebels van de 20-ste eeuw! Geloof ze niet, want het is van God niet, maar van de duivel. Er is echter een weg terug. Christus geeft zelfs zulke profetessen en haar volgelingen nog een tijd om zich te bekeren.

Ik hoorde eens een verhaal over een ouderling. Hij had het in zijn hart gekregen om bij een waarzegster op bezoek te gaan. Hij ging echter niet zoals Saul, maar als een knecht van God. Hij zei tegen dat mens: “Vrouw, jij zegt alles te weten en je zegt alles te kunnen voorspellen, maar vertel jij mij nu eens hoe God Zijn volk bekeert.”

Ja, daar zat ze met een gesloten mond. Daar had ze niet op gerekend. Voor het eerst van haar leven wist ze geen antwoord

te geven. In de dadelijkheid kreeg zij de slag naar binnen. De vraag van die ouderling werd het middel tot haar bekering. Sindsdien ging ze naar de gezelschappen om te vertellen wat God aan haar ziel gedaan had.

Maar de profetes Jezebel uit Thyatira bekeerde zich niet. Zij ging door met haar bordeel, want daar scheen zij goed aan te verdienen. Denk niet dat we in een tijd leven dat we van de Izebels verlost zijn. In menige kerk gaan zij aan het Heilig Avondmaal. Met geverfde gezichten en opgeschoren koppen durven zij het Heilig Avondmaal te betreden.

“Zie, Ik werp haar te bed (ziekbed) en die met haar overspel bedrijven”, vs. 22.

Velen eten en drinken zich een oordeel, vanwege de ontheiliging van des Heeren Avondmaal.

We moeten altijd maar om vernederende genade vragen, om ons niet boven Jezebel en haar aanhang te verheffen. Want als God ons niet vasthoudt, vallen we in alle kuilen die er zijn, tenminste, ik wel. Het is geen wonder als we de zonden uitleven, maar het is een wonder als we de zonden niét uitleven, maar krijgen in te leven.

Christus zal echter de aanhang van Jezebel bezoeken met ziekten en oordelen als deze volgelingen zich weigeren te bekeren. Dat zijn kwellende ziekten. Het bed dat eerst tot wellust diende, zal een bed worden van kwelling en verdriet. Als de tucht achterwege blijft, dan zal Christus Zelf zulke afgodendienaars en dienaressen straffen. Al haar kinderen zullen door de dood worden omgebracht.

Hoe moeten we dat nieuwtestamentisch verstaan?

In het Oude Testament zien we dat het geslacht van Achab en Izebel door Jehu zijn omgebracht. Dat was het rechtvaardige oordeel Gods over het overspelig geslacht van Izebel. Maar nieuwtestamentisch is het nog niet zo eenvoudig om daaraan een toepassing te geven. Het valt echter niet te ontkennen dat met de kinderen van Jezebel het figuurlijk nageslacht van

Izebel bedoeld wordt. Dat zijn degenen die dezelfde afgoderij bedrijven als Izebel gedaan heeft. Ze zullen gedood worden, als zij zich weigeren te bekeren. Als het Heilige Avondmaal opzettelijk ontheiligd wordt en er geen tucht geoefend wordt, vallen er doden, tenminste, als het de gemeente van Christus betreft.

De zonden, zoals Jezebel en haar kinderen bedrijven, zullen met de dood gestraft worden. Het zal openbaar worden in de gemeente als die straf wordt uitgevoerd. *“...en al de gemeenten zullen weten, dat Ik het ben, Die nieren en harten onderzoekt”, vs. 23b.*

In verband hiermee wil ik u een ingrijpende gebeurtenis niet onthouden. Deze vond plaats tijdens een Avondmaal bediening door Robert Bruce (1554 - 1631), een Schots predikant te Larbert. Toen de avondmaalgangers aan de tafel hadden plaats genomen, wilde Bruce gaan spreken. Er kwam echter niets over zijn lippen. Hij keek zwijgend in het rond.

Tenslotte zei hij: *“Er zit iemand aan de dis des verbonds -een kind van God!- die schuldig is aan een onbeleden en onbeweende zonde. Mijn Meester heeft mijn mond gesloten en ik kan niets zeggen, eer hij zich verwijdert. Ik gebied hem in de Naam des Heeren zich te verwijderen van de tafel des Heeren.”*

Onder ademloze stilte stond een avondmaalganger op en verliet het kerkgebouw. Daarna bediende dominee Bruce met veel kracht en opening het Heilig Avondmaal.

Zo zou er meer te noemen zijn.

Die zonden kunnen verborgen bedreven worden, maar God zal al het heimelijke openbaren. Als God Zijn gerichten gaat oefenen, zal iedereen weten dat het Gods gerichten zijn. God heeft namelijk alle consciënties mee, zowel van Gods volk, als van de godsdienst, alsook van de wereld. Dat zien we hier in dit hoofdstuk bevestigd en het is de bevinding der heiligen. Als Christus zegt dat al de gemeenten zullen weten dat Hij het is, Die nieren en harten onderzoekt, betekent dat in deze context dat gedoopte leden en/of avondmaalgangers die opzettelijk en

na herhaalde waarschuwingen zich blijvend schuldig maken aan hoererij, gedood zullen worden door het zwaard van Christus.

We leven in een tijd van de zogenaamde lange-rokken cultuur. Ik heb niets tegen lange rokken, maar ik vrees weleens dat er achter die lange rokken meer zonden in het verborgen bedreven worden dan openbaar. Incest viert in onze kringen hoogtij. Ja, er huist wat achter onze reformatorische geveltjes. Maar als God eens met ons in het gericht zou treden, wie zou dan bestaan? Ik niet en u ook niet! Ach, alles en iedereen lijkt wel van zijn plaats. Gods kinderen zijn als aarden flessen gelijk geworden en er is bijna niemand die het opmerkt.

Christus is het, Die nieren en harten onderzoekt. Jeremia had daaraan ook enige kennis: *“Gij dan, o HEERE der heirscharen, Die den rechtvaardige proeft, Die de nieren en het hart ziet, laat mij Uw wraak van hen zien, want ik heb U mijn twistzaak ontdekt”, Jer. 20:12.*

De meeste ongerechtigheid gaat schuil achter religieuze dekmantels. De wereld komt er openlijk voor uit. Dat feit wordt welhaast elke dag in de brievenbus bevestigd. En wat dacht u van de Sodomietische reclame op de bushokjes en de openbare reclameborden die het straatbeeld in vele steden en dorpen ontluisteren? De zonden worden openbaar uitgesteld. Maar ik moet u zeggen, dat is mijn schuld en ook uw schuld, want wij hebben niet in de bressen gestaan.

Maar daarover gaat het hier in dit gedeelte niet. Christus wijst op de verborgen gruwelen die onder een religieuze dekmantel bedreven worden onder de schijn van de christelijke vrijheid.

Hoe moeten we dat verstaan in onze tijd?

In die tijd was er sprake van Libertijnse sekten die onder religieuze dekmantels hun gruwelpraktijken aan de man brachten. In onze tijd heet dat antinomianisme of het verwereldlijkt christendom. De Wet is van zijn verdoemende kracht ontdaan en wordt hoogstens nog beschouwd als een

legendarisch museumstuk. Ik heb er al het een en ander over gezegd.

Christus dreigt een iegelijk te geven naar zijn werken. Ieder mens krijgt loon naar arbeid. Gods volk krijgt genadeloon. Christus heeft het volbracht en Zijn volk krijgt het loon van die arbeid. Daar heeft zij zelf niets aan gedaan. Het overige deel krijgt loon op grond van eigen werken. Alle arbeid buiten de arbeid van Christus en als vrucht van de arbeid van Christus, is hel- en doemwaardig. Dan zullen de 'wettischen', de 'keurigen' en de refo's die niet in Christus zijn, op één hoop gegooid worden met de Antinomianen, de Libertijnen en de inwoners van Sodom en Gomorra.

Toch moeten wij dit nog genuanceerder verstaan. De nalatigheid van Gods knechten en kinderen zal ook uitbetaald worden. Dat geschiedt evenwel aan deze zijde van het graf. Ziekte kan dus een Vaderlijke kastijding zijn, vanwege wereldgelijkvormigheid of eigengerechtigheid. Om die reden bidden al Gods kinderen: *"Treedt niet met mij in het gericht, want wie zal er voor Uw aangezicht bestaan?"*

Alles wat men overkomt, heeft echter een oorzaak, ook bij Gods volk. De Heere kastijdt een iegelijk zoon die Hij aanneemt.

Het wil echter niet zeggen dat elke ziekte of zwaarigheid een kastijding betreft vanwege bepaalde zonden. Nee, kijk maar bij Job. Hij werd bezocht vanwege de beproeving van zijn geloof. Hij werd niet gestraft om een bepaalde zonde, zoals zijn drie vrienden suggereerden. De beproeving van Job was het gevolg van de strijd tussen het slangenzaad en het Vrouwenzaad. Jobs geloof werd erdoor gelouterd.

Ik hoorde eens een verhaal van een man die de Heere vreesde. Tijdens een lange reis moest hij één van de wereldzeeën oversteken. Hij had zijn reis geboekt en het schip zou op een bepaalde tijd vertrekken. Toen hij bijna bij het schip was aangekomen, kreeg hij een ongeluk en brak een been. Met spoed werd hij naar het ziekenhuis afgevoerd. Die man tobde

over een mogelijke oorzaak, maar kon die niet vinden. Zijn reis was legitiem en zeer noodzakelijk. Maar de Heere had het toch verhinderd. De Heere was, met eerbied gesproken, niet in de war met hem. Het doel van de reis was figuurlijk in het water gevallen. Toen hij op zekere dag weer over deze zaak lag te piekeren, vernam hij het vreselijke bericht dat het schip, waarmee hij de overtocht zou maken, in een vliegende storm met man en muis was vergaan.

De man was hevig ontroerd door het bericht. Nu zag hij pas hoe wonderlijk God met hem gehandeld had en hem bewaard had voor een onverwachte dood. Die man zal de Heere wel in tranen gedankt hebben voor Zijn Vaderlijke zorg en voorzienigheid, dat gelooft u toch zeker wel? We zien dus dat al hetgeen Gods volk overkomt, niet perse een kastijding vanwege een bepaalde zonde hoeft te betekenen.

Christus zegt in vers 24 dat degenen die deze leer niet hebben en die de diepten des satans niet gekend hebben, geen andere last opgelegd krijgen dan in Hem te blijven, want zo dragen ze veel vrucht.

De diepten des satans. Wat wordt hiermee bedoeld?

Het is de afgrond van boze werken, de duistere verborgenheden van de satanische leer die de profetes Jezebel en haar volgelingen leren en voorwenden dat deze leer van de Heiligen Geest afkomstig is. De diepten des satans zijn diepten waarin een mens de duivel gelijk wordt. We denken aan de wrede christenvervolging onder keizer Nero. Dat zijn openbare diepten. Maar de diepten des satans zijn menigmaal verborgen achter een religieuze dekmantel. De duivel is er altijd op uit om het werk Gods te imiteren, want hij weet dat hij daardoor meer verwoesting zaait dan dat hij in een briesende-leeuw-gedaante bewerken kan.

Je hebt soms van die mensen die altijd maar over God en goddelijke zaken praten, maar de kracht derzelve verloochend hebben. Dat ziet niet ieder kind van God. De diepten des satans

zijn subtiel en verborgen. Het is daarom noodzakelijk dat de geoefenden in de genade onderwijs geven aan degenen die als een riet heen en weder geslingerd worden door allerlei wind van leer.

De gemeente van Christus mag niet langs elkaar heen leven. Men moet elkaar opscherpen in de liefde en het geloof, gelijk de apostel Paulus zegt in Hebrëeën 10:24: *“En laat ons op elkander acht nemen, tot opscherping der liefde en der goede werken.”*

Het is dus zeer gevaarlijk de diepten des satans te kennen. Occulte praktijken zijn van God vervloekt. Ze slepen een mens naar het onherroepelijke verderf. Daar zijn de houseparty's een duidelijk voorbeeld van. Wéé het gemeentebestuur dat haar fiat geeft om haar onderdanen met dit soort satanische diepten te verwoesten. Wéé die burgermeester die dit soort party's had kunnen verhinderen en het niet heeft gedaan. De toorn van God hierover zal vreselijk zijn. En dan denk ik aan andere diepten des satans, namelijk de zogenaamde porno-rock-bands. Onlangs trad er zo'n groep op in Lelystad. Sommige plaatsen verleenden geen toestemming, anderen wel. De Nederlandse regering is verplicht om hiertegen op te treden, maar zij doet het niet. Zij komt haar dure roeping niet na. Maar we zien het rechtvaardig oordeel over het geslacht van Achab voltrokken. Dat oordeel zal zich ook over hen voltrekken die al deze dingen door de vingers zien en oogluikend toelaten. En wat dacht u van de magnetiseurs die hun duizenden verslaan in de openbare afgehuurde vergaderzalen? Zelfs gemeenten die geen toestemming geven, verliezen niet zelden hun gelijk bij de rechter. Het recht struikelt op de straten en er is geen opmerken.

Dus degenen die de diepten des satans niet gekend hebben, hoeven niet te vrezen voor de oordelen des Heeren. 'Niet gekend', betekent: Niet erkend, niet voor goed gehouden.

Er zijn altijd wel momenten in het leven van de levende Kerk, dat zij geconfronteerd wordt met de diepten des satans. Maar

al wat ten monde ingaat, verontreinigt de mens niet. Christus zegt in Mattheüs 15:17-20: *“Verstaat gij nog niet, dat al wat ten monde ingaat, in de buik komt, en in de heimelijkheid wordt uitgeworpen? Maar die dingen, die ten monde uitgaan, komen voort uit het hart, en dezelve ontreinigen den mens. Want uit het hart komen voort boze bedenkingen, doodslagen, overspelen, hoererijen, dieverijen, valse getuigenissen, lasteringen. Deze dingen zijn het, die den mens ontreinigen; maar het eten met ongewassen handen ontreinigt den mens niet.”*

Dan heb ik nieuwelings het bloed van Christus nodig, want ik kan niet bestaan (Rom. 7:14). Zijn bloed reinigt van alle zonden.

In de weg van de plicht kan een kind van God dus met de diepten des satans te maken krijgen. Maar hij zal nimmer eraan mee kunnen werken of eraan mee kunnen doen. Ik weet dat ik een gevoelig terrein betreed. Want er zijn vele christenen die op plaatsen werken waar de diepten des satans worden gekend. Ik denk aan verpleegsters die voor de keus gesteld kunnen worden: of meewerken aan abortus en euthanasie of ontslag. Die keuze kan voor een Christen niet moeilijk zijn.

Denk eens aan gemeentewerklieden die de dranghekken moeten plaatsen omdat er één of ander goddeloos feest georganiseerd wordt. En wat denkt u van de politiemensen die de orde moeten handhaven onder de supporters op de tribunes van de voetbalvelden? Of als je voor serviceverlening op bedrijven moet werken die onzedelijke en pornografische producten fabriceren?

Ik weet zeker dat je dat als Christen niet kunt doen. Je kunt immers niet God dienen en de mammon. Velen zeggen het niet eens te zijn met bepaalde praktijken, maar kunnen er toch hun medewerking aan verlenen. Dat is nu zo'n Libertijnse dekmantel. Ik geloof niet dat je de Heere vreest als je meewerkt aan abortus en euthanasie en alles wat genoemd

werd. Dan ben je uiteindelijk een handlanger van de satan. Gods Woord is hierin duidelijk. Er is echter een weg terug, namelijk bekering tot God en geloof in Christus. Maar dezulken krijgen een korte tijd. De genadetijd kan in dit leven zelfs al toegesloten worden.

“Maar hetgeen gij hebt, houdt dat totdat Ik zal komen”, zegt Christus in vers 25.

Wat heeft Gods volk? Ze heeft Christus en Zijn leer. Ze heeft niets van zichzelf, maar ze heeft alles in Christus.

Er staat: *“...totdat Ik zal komen.”*

Welke komst wordt hier bedoeld?

Hier wordt de wederkomst van Christus bedoeld. Velen zeggen dat Christus hier doelt op het duizendjarig rijk, maar Christus zegt duidelijk dat HIJ zal komen. Het ziet dus niet op een heilstijd op aarde, maar op Zijn tweede komst als laatste trap van Zijn verhoging. Het duizendjarig rijk is wel bijbels, daarin zal Christus echter niet lichamelijk aanwezig zijn, maar met Zijn Geest. Maar op de laatste dag zal Hij wederkomen op de wolken des hemels. *“Want Hij komt, om de aarde te richten; Hij zal de wereld richten in gerechtigheid, en de volken in alle rechtmatigheid”,* Ps. 98:9.

De gemeente van Thyatira wordt gewezen op de wederkomst van Christus. Zij moet houden hetgeen zij heeft. Dat lijkt overbodig, maar de woorden van Christus zijn altijd met zout besprengd. Hij spreekt niet als Schriftgeleerde, maar als Machthebbende. Zijn woorden zijn geadresseerd. Zijn boodschap is nooit overbodig. De gemeente van Christus moet wakende zijn. Christus weet dat Hij Zijn Bruid slapende zal vinden, want Hij komt te middernacht. De wijze maagden zullen slapen met de dwazen als de Bruidegom komt. Als niemand er meer op rekenen zal, komt Hij. Velen maken hele berekeningen wanneer die dag zal zijn. Christus zegt: *“Het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft”,* Hand. 1:7.

Niemand zal weten wanneer die dag zijn zal. Maar het moet

ons genoeg zijn, dat die dag komen zál. Het zal een heerlijke dag zijn voor degenen die Hem vrezen. Op die dag zullen ze zingen: *“Dit is de dag de roem der dagen, die Israels God geheiligd heeft.”*

Dat slaat op de zondag, jawel, maar ik wil maar zeggen, dat de jongste dag nog heerlijker en vreselijker zal zijn als de opstandingsdag van Christus.

Christus zegt wel dat degene die overwint en Zijn werken tot het einde toe bewaart, hem macht gegeven zal worden over de heidenen. Wist u dat God Zijn volk met Koninklijke macht bekleden zal in Christus? Christus zegt tegen Zijn jongeren: *“Gij zult zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls”,* Matth. 19:28.

Paulus zegt in dit verband: *“En de God des vredes zal den satan haast onder uw voeten verpletteren”,* Rom. 16:20. - *“Weet gij niet, dat de heiligen de wereld oordelen zullen?”* 1 Kor. 6:2. *“Weet gij niet, dat wij de engelen oordelen zullen?”* 1 Kor. 6:3.

Dan zullen er vaders staan aan de linkerkant en hun zonen aan de rechterkant. Dan zullen er kinderen zijn die hun ouders zullen verdoemen of andersom. Degenen die van Christus zijn, zullen het met God eens wezen met het eeuwig oordeel over de goddelozen, ongeacht welke familiebetrekking er geweest is. Dat is ontzaglijk! Haast u om uw levenswil. Gedenkt aan de vrouw van Lot. Héden, indien gij Zijn stem hoort, verhardt u niet, maar laat u met God verzoenen!

In vers 27 staat er opgetekend wat de vijanden van de levende Kerk te wachten staat. *“Hij zal ze hoeden met een ijzeren staf...”* Hij zal ze te pletter slaan, zoals een herder de roofdieren die zijn kudde belagen, neerslaat met zijn knots. De Goede Herder stelt Zijn leven voor de schapen. Hij staat in de bressen en is een vurige Muur rondom degenen die Hem vrezen. Hij heeft in de bres gestaan van het oordeel Gods over de zonde. *“In Zijn vernedering is Zijn oordeel weggenomen.”* Christus heeft Zichzelf laten veroordelen als zijnde de grootste der zondaren, in de toerekening. Hij heeft als zodanig de straf ondergaan en

God was tevreden met Zijn Offer. De toorn is gestild het oordeel weggenomen, want de prijs is betaald. *“Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, Welke boven allen naam is”, Filip. 2:9.*

De macht van Christus is onbeperkt. Hij werkt gadeloze wonderen. Hij zal Zijn vijanden zetten tot een voetbank Zijner heilige voeten. Hij zal hen hoeden met een ijzeren roede. Hij zal hen als pottenbakkersvaten vermorzelen.

Dit wordt echter in dit gedeelte niet in de eerste plaats van Christus gezegd. Christus schrijft dit toe aan Zijn kinderen. Zij zullen in Zijn Naam de aarde regeren, want zij zijn een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom. Zij zullen met Christus zitten in Zijn troon en als koningen heersen. Gelijk Christus alle macht van Zijn Vader ontvangen heeft, zo zal Christus de Zijnen met macht en heerlijkheid bekleden. Het is niet met woorden uit te drukken welke heerlijkheid Gods volk te wachten staat. Zij die overwinnen door het geloof, zullen de morgenster ontvangen (vs. 28). De morgenster is een krachtige ster die veel licht verspreidt. Als Christus de Zijnen de morgenster belooft, dan bedoelt Hij dat zij groter licht en kennis van Hem zullen ontvangen. Christus is gelijk de morgenster, Die de dag voorgaat.

“Er zal een Ster voortkomen uit Jakob”, zo heeft Bileam geprofeteerd. Daarmee wordt Christus bedoeld. Christus zal de Zijnen verlichten als de Zonne der gerechtigheid. Een ster heeft het licht niet van zichzelf, maar van de zon. Zo is het geestelijk ook. De morgenster blinkt door de opkomende zon. Als Ster is Christus het afschijnsel van de heerlijkheid Zijns Vaders. Al degenen die overwinnen, zullen de morgenster ontvangen. Christus Zelf is de Zonne der gerechtigheid. Ze zullen allemaal blinken van het licht dat van Zijn aangezicht straalt. Als het Koninkrijk der hemelen gekomen zal zijn, zullen de rechtvaardigen blinken, gelijk de zon, in het Koninkrijk huns Vaders. Die oren heeft om te horen, die hore (Matth. 13:43).

In Openbaring 13:9 zegt Christus voor de zestiende en laatste

keer: *“Die oren heeft om te horen, die hore.”*

De Kerk maakt hier menigmaal haar gebed van, want zij wordt haar doofheid zo gewaar. Gods volk is het hardhorendste volk op aarde. De brieven van Christus zullen echter niet ter aarde vallen. Hij laat ze optekenen in een Boek, zodat ze bij herhaling gelezen kunnen worden. Dan nog is het nodig om te horen wat de Geest tot de gemeenten zegt. Het Woord zonder de Geest doet een mens niet horen. Zonder de inspraak van de Heilige Geest verstaan we niets van het Woord. De psalmist van de 49e Psalm had daar kennelijk iets van leren kennen:

*“Gij, volken, hoort; waar g' in de wereld woont,
't Zij laag van staat, of hoog, met eer bekroond,
't Zij rijk of arm, komt, luistert naar dit Woord.
Mijn mond brengt niets dan lout're wijsheid voort,
Bij mij in 't hart opmerkzaam overdacht.
Ik neig het oor, daar 'k op Gods inspraak wacht,
Naar 's Heeren spreuk, en zal u, op de snaren
Der blijde harp, geheimen openbaren.”*

5. GIJ HEBT DE NAAM DAT GIJ LEEFT EN GIJ ZIJT DOOD

Brief aan de gemeente van Sardis

Openbaring 3:1-6

De stad Sardis was eens de hoofdstad van Lydië en ligt 75 kilometer ten oosten van Smyrna. Sardis was gelegen aan de Via Egnatia, de Romeinse heerweg die de oost- westverbinding waarborgde. Sardis herbergde de residentie van de Lydische koningen (7e eeuw v. Chr.) en Perzische (6e eeuw v.C.) en Seleucidische satrapen (2e eeuw v. Chr.). Sardis werd verwoest door een aardbeving (17 n. Chr.) en na herstel definitief door Timoer Lenk¹⁰ (1402) verwoest. Eén Artemistempel (3e eeuw v. Chr.) is opgegraven, alsmede graven uit de tijd van de Lydiërs.

Sardis stond voor het naamchristendom. Sardis was een stad van de schijnreligie. De gemeente te Sardis was geen stad op een berg en geen licht op een kandelaar. Het had wat dat betreft een stad in Nederland kunnen zijn. Sardis leeft ook in mijn hart. Die stad moet u echt niet in Klein-Azië zoeken. We leven echter in een tijd van het naamchristendom. Gods ware volk kent nauwelijks meer onderscheid tussen Jakob en Ezau, omdat de inleving gemist wordt. Het fijne goud is verdonkerd

en er is niemand die het opmerkt.

Nee, toch niet! Er is er Eén Die alles ziet en weet. Het is de Alwetende, *"Die is, en Die was, en Die komen zal; en van de zeven geesten, die voor Zijn troon zijn."*

De zeven Geesten, Die voor Zijn troon zijn, daar worden niet de zeven voorgangers mee bedoeld die in de zeven gemeenten stonden. De zeven Geesten Gods vertegenwoordigen de volheid van de Heilige Geest, Die van de Vader en de Zoon uitgaat. In Openbaring 3, het eerste vers, wordt de Heilige Geest met Zijn gaven tussen de Vader en de Zoon gesteld om de eigenschappen en weldaden van Christus voor te stellen. 'Zeven Geesten Gods' wil zeggen, dat de Heilige Geest altijd en overal op verschillende plaatsen en tijden Zijn werk begint, voortzet en voleindigt.

"De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid; maar gij weet niet, van waar hij komt, en waar hij heen gaat", Joh. 3:8.

De Heilige Geest is de derde Persoon in het Goddelijk Heilig Wezen en gaat uit van de Vader en de Zoon. De Heilige Geest werkt op allerlei plaatsen en Hij is het, Die het wereldgebeuren naar het einde stuwt. De Heilige Geest onderzoekt de diepten Gods. Hij is alomtegenwoordig en verheerlijkt de Vader en de Zoon.

Christus zegt hier dat Hij ook de zeven sterren heeft. Ze zijn sterren omdat de Zonne der Gerechtigheid hen beschijnt. Gods ware knechten beschikken niet over zichzelf. Eén is uw Meester, dat is Christus. Hij zegt tot dezen: *"Ga, en hij gaat; en tot den anderen: Kom en hij komt; en tot mijn dienstknecht: Doe dat! en hij doet het", Luk. 7:8.*

"Ik weet uw werken...", vs. 1.

Het is voor Gods volk altijd een troost dat Christus laat blijken dat Hij van haar af weet. Soms verkeren Gods kinderen in uiterst moeilijke omstandigheden en zijn zij benauwd van alle zijden. Zij moeten dikwijls hun plichten vervullen in de meest onmogelijke situaties; nog maar niet gesproken over de

10. Timoer Lenk (Timoer de Lamme; 1336-1405) was een Mongools heerser. Hij drong tot ver in Rusland door, veroverde Perzië, Indië (tot aan de Ganges) en Anatolië. Hij versloeg de Osmaanse sultan Bayezid I en nam deze gevangen (1402). Hij hield residentie in Samarqand. De veroveringstochten waren uitermate bloedig. Timoer Lenk stierf op de veldtocht naar China. Zijn opvolgers, de Timoeriden, heersten over Oost-Perzië en Transoxanië (1387-1506). Dit betekende een bloeiperiode voor de Perzische kunst.

benauwers van binnen.

“Ik weet uw werken, dat gij den naam hebt dat gij leeft, en gij zijt dood.”

Dit is wel een zeer ernstige omschrijving van de toestand waarin de prediker en zijn gemeente verkeert. Uit de context is op te maken dat de gemeente van Sardis voor het merendeel bestond uit Joden uit de diaspora, vanwie sommigen op de prediking van Paulus tot bekering gekomen zijn. Er heerste echter een dode orthodoxie en men hield dat voor het ware. De prediker was wel rechtzinnig, een man die pal stond voor de waarheid en zijn toehoorders de gerechtigheid predikte die uit de Wet is. *“Want het is gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel, hier een weinig, daar een weinig”, Jes. 28:10.*

Veel beweging, maar geen leven. Veel geschreeuw, maar weinig wol. Veel leerstukken, maar geen bevinding. Veel zwarte pakken, maar geen schuldenaars. Zwarte preken, maar een licht leven. Veel hoogmoed, maar geen ootmoed. Hoog bekeerd, maar niet verloren. Veel verstandskennis, maar geen geheiligde kennis. Een groot geloof, maar een piepkleine god. Kerken van goud, maar preken van hout. Uitwendig Gods volk, maar inwendig grijpende wolven. Uitwendig een engel, maar inwendig een duivel. Genoeg gezegd!

“Ik weet uw werken, dat gij den naam hebt dat gij leeft, en gij zijt dood.”

Je begrijpt toch niet hoe die man dat uitgehouden heeft. Geen werken die God behagen en toch maar door preken. Je kunt beter olieballen verkopen dan dode preken houden. Werken die niet vol voor God zijn, zijn dode werken, omdat ze met het geloof niet gemengd zijn.

Dat kan zowel links- als rechtszinnig. Dat kan zowel bij de Hernhutters als bij de vrijzinnigen. Dat kan zowel bij de gekrookte rietstems, als bij de PKN-ers. De PKN heeft geen naam dat het leeft, dat hele SoW-proces was bij voorbaat dood, want het komt voort uit de dood. Alle werken die niet uit het geloof

zijn, zullen uiteindelijk als een stoppel verbranden.

Het komt in de Bijbel meer voor dat er zijn die de naam hebben dat ze leven en toch dood zijn. Dat zien we duidelijk bij de gelijkenis van de wijze en dwaze maagden. De dwazen hadden dezelfde kenmerken als de wijzen, maar zij misten de inwoning des Geestes. De dwaze maagden hadden de naam dat ze leefden, maar zij waren dood. Ontstellende waarheid die Gods ware volk menigmaal krijgt in te leven.

De gemeente van Sardis was een rechtzinnige gemeente, maar het gros was geestelijk dood. *“Hebbende een gedaante van godzaligheid, maar die de kracht derzelve verloochend hebben”, 2 Tim. 3:5. - “Een weinig slapens, een weinig sluimerens, een weinig handvouwens, al nederliggende”, Spr. 6:10.* De gemeente in Sardis lijkt wel een valse kerk. Christus rept hier echter niet over een valse kerk. Er is nog een weg terug: *“Zijt wakende, en versterk het overige dat sterven zou...”, Openb. 3:2.*

Een dode kan toch niet waken?

Dat zou zo zijn als Christus de Opstanding en het Leven niet was. Want Hij maakt doden levend! En als het Leven tegen de dood gaat spreken: *“Ontwaakt, gij, die slaapt, en staat op uit de doden; en Christus zal over u lichten”, Ef. 5:14*, dan moet de dood wijken. Dat zien we bij de jongeling van Naïn. Die jongen was gestorven en wordt tot leven gewekt. Ook Lazarus wordt uit de doden opgewekt. Als het Leven tegen de dood spreekt, dan wordt de dood gedood en het leven geboren. *“De doden zullen horen de stem van de Zoon van God en die ze gehoord hebben zullen leven”, Joh. 5:25.*

Ziet u nu, dat Christus verkondigd moet worden aan dode zondaren. Sommige predikers menen dat zij Christus alleen aan overtuigde en ontdekte zielen mogen prediken. “Een dode weet niet met al”, zeggen zij. Maar het is een dwaalleer, want Christus spreekt tegen dode zondaren en maakt hen levend door Woord en Geest. Als Christus niet gepredikt kan worden aan dode zondaren, wat zou je dan op het zendingsveld

moeten doen? Wat zou je dan in de kerk moeten doen?

Volgens de Heidelberger Catechismus is het toch ellende, verlossing en dankbaarheid?

Jazeker, in die weg gaat het en het zal nooit anders gaan. Maar de Heidelberger leert niet, dat de ellende onze Enige Troost is! Onze Enige Troost, beide in leven en sterven, is, het eigendom van Christus te zijn. En Gods Woord zegt ons in Johannes 17:3: *“En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.”* Gods Woord spreekt dus over ‘kennen’. Dat is bekennen, gemeenschap hebben met. Hoe kan een ziel aan deze zijde van het graf anders gemeenschap hebben met God en Christus, dan door het geloof?

Onze dominee zegt, dat een ziel in de levendmaking Christus nog niet kent!

Dan brengt hij een vervloekte leer. Dan is uw predikant een zielenbedrieger. Christus zegt Zelf, dat ook de kleinen in Hem geloven (Matth. 18:6 - Mark. 9:42). Het geestelijke leven begint met Christus, want Hij is de Alpha en de Omega, het Begin en het Einde, de Eerste en de Laatste!

Alles wat daaraan voorafgaat is ellendekennis. *“En Die (de Heilige Geest) gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel.”*

Het stuk der ellende is nog geen wedergeboorte, want er staat geschreven: *“Van zonde, omdat zij in Mij NIET geloven”, Joh. 16:8-9.*

Daar is Judas ook achter gekomen, want Judas had ook ellendekennis en hij pleegde zelfmoord! Ziet u nu, dat zo'n leer dwars tegen het Woord én de bevinding der heiligen indruist? Ik haal deze zaak in bijna al mijn schrijven herhaaldelijk naar voren, omdat ik geloof, dat je beter in het café kunt zitten, dan onder een prediking te verkeren waarin men leert dat je ook een kind van God kan zijn zonder Christus-kennis.

Zulke predikers -zoals o.a. ds. J.M.D de Heer (GG)- hebben misschien wel een naam, maar tot dezulken zegt Christus: *“Gij hebt de naam dat gij leeft, en gij zijt dood.”*

Ik hoorde onlangs dat een predikant in de preek zei: *“Gemeente, neem vanmorgen eens een proef met Jezus. Baadt het niet, het schaadt ook niet.”*

Vervloekte uitspraak! Godonterend en zielsverwoestend! Dezelfde predikant zei: *“Gemeente, er zijn tegenwoordig mensen die spreken over de leidingen van de Heilige Geest. Ze zeggen dat je stil gezet moet worden, maar dat hoeft echt niet. Je moet geloven! God is liefde, want ik lees nergens in de Bijbel dat God een God van wraak is.”*

Deze predikant gaat voor rechtzinnig door. Maar hij is een grote God-loochenaar. Hij heeft wel de naam dat hij leeft, maar als hij zulke dingen durft te zeggen, dan is hij, volgens het oordeel van Christus, zo dood als een pier. Christus zegt dit soort predikers hard de wacht aan. Christus heeft nimmer de zonden gebagatelliseerd, maar openlijk bestraft en veroordeeld. Christus preekt de Wet tot verdoemenis om het Evangelie van vrije genade te kunnen toepassen. Die prediking is vandaag haast niet meer te beluisteren. Men preekt allerwegen een evangelische Wet en een wettisch Evangelie: Dit doen en dat laten. Maar dat heeft totaal niets met genade te maken. Zalig worden is aanschouwen wat God doet en wat Hij in Christus gedaan heeft! Niets anders. En de mens? Dood in zonden en misdaden. Meer niet en het wordt gelukkig ook nooit wat.

Gods volk leeft dat gedurig in. Ze is in zichzelf dood in zonden en misdaden en heeft geen vruchten van geloof en bekering. Dat volk is als de wachter: *“Wachter! wat is er van den nacht? Wachter! wat is er van den nacht? De wachter zeide: De morgenstond is gekomen, en het is nog nacht”, Jes. 21:11-12.*

Degenen die weten wat de nacht is, hebben ook kennis aan de Zon. Wie het verstaat, weet het. Weet u wat pas ware ontdekking is? Dat de Zonne der Gerechtigheid je vuile,

monsterachtige bestaan aan het licht brengt. Dan zegt de Bruid uit het Hooglied zo treffend: *"Ik ben zwart, doch liefelijk", Hoogl. 1:5.*

De meeste wandelingen van de Kerk voeren door donkere dalen en diepe kloven. Als een duif in de kloof der steenrotsen zit ze vaak verborgen en durft niet openbaar te komen. Waarom? Omdat ze de naam heeft dat ze leeft, maar ze wordt gewaar dat ze dood is in zonden en misdaden. En dan verschijnt ineens die lieve Heere Jezus aan het firmament van haar donkere ziel en fluistert haar toe: *"Zie, gij zijt schoon, Mijn vriendin... Toon Mij uw gedaante, doe Mij uw stem horen; want uw stem is zoet, en uw gedaante is liefelijk..." - "Zijt wakende..."* 'Heere, wilt u nog met zo'n monster van doen hebben?'

"Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin, en er is geen gebrek aan u", Hoogl. 4:7.

Maar bij de leraar van Sardis is er wat anders aan de hand. Hij is zeer verachterd in de genade en heeft een bestraffing nodig. Weet u waarom Christus de Zijnen bestraft? Omdat Hij er meer belang bij heeft dan Zijn Kerk. Christus is niet alleen Borg voor Zijn Kerk, maar Hij staat ook Borg voor de eer van Zijn Vader. God vertoornt Zich schrikkelijk over de aangeboren en dadelijke zonden. En weet u wat Christus dan doet? Hij spreidt Zijn vleugelen over Zijn Kerk uit en gaat haar bestraffen, opdat ze vruchtbaar zou worden in Hem. *"Zijt wakende, en versterk het overige dat sterven zou", vs. 2.*

Er is blijkbaar nog volk van God in de gemeente. Er is nog een overblijfsel naar de verkiezing van Zijn genade. Gods volk kan overblijven als een hutje in de komkommerhof, maar zolang zij er is, is er nog een Kerk, dan is er nog een gemeente van Christus.

De leraar van Sardis wordt evenwel scherp bestraft, omdat hij Gods volk niet meer van vaste spijs voorziet, nog niet eens met onvervalste melk. Letterknechten preken altijd over dode leerstellingen en dorre leerstukken en dogmatische systemen. Maar leerstukken zonder leven zijn stukken leer en niet te

kauwen. Uit het tekstverband is op te maken, dat de leraar van Sardis toch wel enige geestelijke kennis had, maar onder de Wet was terechtgekomen. *"Zijt wakende..."*

De discipelen konden nog niet één uur met Christus waken. Als Gods kinderen en knechten dat moeten inleven en Hem door het geloof in de hof van Gethsémané zien kruipen, komt het schaamrood op hun kaken. Maar daarbij blijft het niet, want dan wordt er wat anders geboren. Weet u waarvan dat volk gaat getuigen? Van haar Heere en Zaligmaker: "Christus, niets dan Christus."

"...en versterk het overige dat sterven zou."

Als Christus in al Zijn graveerselen niet meer gepredikt wordt door de bediening des Geestes, zit er een volk te sterven. De prediking moet doorzuurd zijn met Jezus Christus en Die gekruisigd. Christus heeft immers de woorden des eeuwigen levens. Dan vervolgt Christus te zeggen, dat Hij de werken van de leraar te Sardis in het bijzonder en de werken van de gemeente in het algemeen, niet vol gevonden heeft voor God.

Wat betekent dat? De allerheiligste heeft toch maar een klein beginsel van die nieuwe gehoorzaamheid?

Christus bestraft de gemeente van Sardis niet omdat haar beginsel klein is, maar omdat haar werken niet vol zijn voor God. Dat wil zeggen, dat zij haar geloof verwaarloosd heeft en geen vrucht draagt. Zij kwamen met eigen beweegoffers, maar die zijn vleselijk en onrein. *"Brenge niet meer vergeefs offer, het reukwerk is Mij een gruwel",* zegt God. Gods Offer is Christus. Alles van ons is een gruwel. Als we offeren (bidden) in de Naam van het Offer, is dat Gode welgevallig. Schuldloos bidden is geen bidden, maar een ijdel verhaal van woorden. *"Want ofschoon gij Mij brandofferen offert, mitsgaders uw spijsofferen, Ik heb er toch geen welgevallen aan; en het dankoffer van uw vette beesten mag Ik niet aanzien. Doe het getier uwer liederen van Mij weg; ook mag Ik uwer luiten spel niet horen", Amos 5:22-23.*

“Gods offers zijn een gans verbroken geest. Door schuldbesef getroffen en verslagen.”

Werken die vol voor God zijn, zijn werken van Christus en anders niets. Als het geloof in Christus verachtert, zijn er ook geen geloofswerken. De gemeente van Sardis had wel werken, maar die kwamen voort uit een wettisch beginsel.

Deze gemeente leefde uit een wettische heiligmaking, die Christus hier komt te ontmaskeren.

Een wettische geest is altijd aan het organiseren en aan het activeren, echter zonder enige vrucht uit Christus.

Het reglement van de wettische heiligmaking is deze: “Ga naar Mozes voor een regel des levens en laat Christus de rest doen.”

De wettische heiligmaking is altijd druk om het lek boven water te krijgen. Het gaat allemaal van de mens uit. Maar, mensen, als God gaat werken, dan wordt het lek niet gedicht, maar dan gaat de bodem uit de emmer, want God vervult holle vaten en lekke emmers.

“Gedenk dan hoe gij het ontvangen hebt en gehoord hebt en bewaar het, en bekeer u”, vs. 3.

De gemeente van Sardis was blijkbaar in de Geest begonnen, maar ze eindigt in het vlees. Ze had de leer ontvangen die naar de godzaligheid is. Ze had het Woord gehoord en zich niet bekeerd.

Ja, dat is nu de mens. De mens gaat door. De mens reist naar zijn eeuwig huis. De auto's op de brede weg rijden allemaal plankgas naar de eeuwige rampzaligheid.

Het derde vers is voornamelijk gericht tot de leraar van Sardis. Hij heeft een ambt ontvangen en is tot de evangeliebediening geroepen, maar hij is zonder geloofsoefeningen. Hij is wel rechtzinnig, maar hij mist het leven. Hij is stipt vormelijk, hij heeft de naam dat hij leeft, maar hij is dood. In de grondtaal staat voor het woord ‘dood’ nekros, dat betekent: nutteloos. ‘Dood’ hoeft niet perse geestelijk dood te betekenen. De leraar te Sardis was nutteloos, onvruchtbaar voor de gemeente. Hij was blijkbaar geen heilzoekende leraar voor zijn schapen en

hij waakte niet als een herder.

“Indien gij dan niet waakt, zo zal Ik over u komen als een dief en gij zult niet weten op wat uur Ik over u komen zal”, vs. 3b.

Dit betreft een waarschuwing. Christus voorzegt hier een haastige dood die de voorganger zal overvallen, als hij zich niet bekeert en geen berouw heeft over zijn nalatigheid. Christus zal plotseling komen, als een dief in de nacht, zoals bij de wijze en dwaze maagden. De wijzen waren echter bereid, hoewel ze ook van hun plaats waren. Ze waren immers in slaap gevallen, terwijl ze behoorden te waken. Christus zegt tegen Petrus: *“Kunt gij dan niet één uur met Mij waken?” Matth. 26:40.*

De drie discipelen waren ook in slaap gevallen, terwijl Christus in de hoogste aanvechting verkeerde. Zij hadden moeten waken met hun Meester. De voorganger te Sardis had moeten waken en bidden, om niet in verzoeking te komen. Maar weet u, de Kerk valt in slaap, opdat Christus de eer hebbe. Hij heeft de pers alleen getreden en niemand van de volkeren was met Hem.

Ik ben wel eens vertroost geweest door het feit, dat de discipelen in de hof in slaap gevallen zijn. Anders hadden zij misschien wel gezegd, dat ze er ook nog wat aan gedaan hadden. Nee, de Heere zegt er Zelf van: “Slaap nu maar voort, hoor, discipelen, want Ik zal het alléén doen.”

De apostelen hebben om die reden niet van zichzelf gesproken en geschreven. Ze hebben de gerechtigheid van Christus gepreekt voor verloren zondaren. Ze hebben gewezen op hun Meester, wat Hij gedaan heeft, wie Hij is, hoe Hij was en dat Hij komen zal. Petrus kon Simon Petrus wel uitspuwen en Paulus kon Saulus van Tarsen nooit meer vergeven. Ze hadden tijd tekort om Christus aan te prijzen voor hel- en doemwaardige zondaren. De apostelen hebben Christus verhoogd, gelijk Mozes de slang verhoogd heeft.

Dat is toch een kostelijk werk, nietwaar? Ik hoef gelukkig niet mezelf te proclameren, maar ik mag u wijzen op het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegneemt.

Christus waarschuwt de gemeente van Sardis als zij niet wakende gevonden wordt. Hij voorzegt haar, te zullen komen als een dief in de nacht, wanneer de wijze maagden zullen slapen met de dwazen. Voor de dwazen zal het dan te laat blijken. Christus zal met het oordeel over hen komen: *“Ik ken u niet.”*

De gemeente te Sardis was een gemeente van het naamchristendom, tenminste die naamchristenen hadden de overhand. Waarom zou Christus deze gemeente een brief geschreven hebben? Wel, omdat er nog enkele kinderen Gods tot die gemeente behoorden en er wellicht nog verloren zonen en dochters waren die nog toegebracht moesten worden. Daarom was het nog een gemeente van Christus. Er waren nog enkele leden die hun klederen niet bevestigd hadden. Dat waren leden die uit de heiligmaking en gemeenschap van Christus leefden en openbaar kwamen in leer en leven. Dat waren mensen die de Nieuwe Vertaling met kracht van de hand wezen. Dat waren leden die de Staten Vertaling handhaafden, in onze taal gezegd.

Huidige doctors en professoren in de theologie willen een aangepaste vertaling. De jeugd zou de taal van de Staten Vertaling niet meer begrijpen. Ook onder de ouderen haken er velen af, zo beweert men.

Ik heb wat dat betreft veel respect voor wijlen dr. C.A. Tukker. Hij was een van de weinige hoogleraren die geen behoefte heeft aan het vervangen van de Staten Vertaling door een hedendaagse vertaling. Hij zegt ergens: “Het Hebreeuws en Grieks zijn de talen die de Heilige Geest heeft uitgekozen om Gods openbaring daarin uit te drukken. Het is beter om het Nederlands zo dicht mogelijk te brengen bij de oorspronkelijke talen dan omgekeerd. Zo blijven we luisteren naar het oorspronkelijke: Wat heeft de Heere gezegd en bedoeld?”

Ik wil er kort op ingaan.

1. De Bijbel is het meest eenvoudige boek ter wereld, als de Heilige Geest onze Uitlegger is. Dan kan een kind het verstaan.

De leer van de Schrift is geen begripsleer. Voor de rechtzinnige Jood is het een ergernis en voor de wijsgerige Griek een dwaasheid. Men weet tegenwoordig alles van de computer, inclusief de meest ingewikkelde programma's. Maar volgens velen in onze kringen is Gods Woord te moeilijk! God is dan blijkbaar in de war geweest bij het tot stand laten komen van de Staten Vertaling?

Ik zal u zeggen, waarom het gros de Bijbel niet verstaat.

Christus zegt: *“Ik dank U, Vader! Heere des hemels en der aarde! dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt dezelve den kinderkens geopenbaard”, Matth. 11:25.*

Christus is helemaal niet zo gunnend, zoals velen in onze tijd. Hij sprak in gelijkenissen, opdat zij het niet zouden verstaan. Alleen Gods volk is het gegeven de Schriften te verstaan.

2. Het onbegrip is dus niet de schuld van de toenmalige bijbelvertalers, maar het onbegrip huist bij het moderne christendom. Weet u wat erachter zit? God van de troon en de mens erop. Men wil van Gods Woord een verklaring maken, maar dat is nooit de bedoeling van de Heilige Geest geweest. Weet u wat eraan schort? De ware bekering! Men gelooft in geloof, maar niet in de Voleinder des geloofs.

Wie geloven dat wel?

Gods ware volk.

Wie zijn dat?

De goddelozen uit Romeinen 5:6, die allen gewassen zijn in het bloed des Lams. Zal ik een paar namen noemen? Rachab, de hoer; Levi, de tollenaar; de goddeloze koning Manasse; Ruth, de Moabietische; de moordenaar aan het kruis; de heidense stokbewaarder; de vloekende ketellaper en zijn broeder, GPPB....,

Stop maar!

Nee, ik begin net. Maar goed, ik zal er wel mee ophouden, want je verdraagt het zeker niet? De Farizeeën konden het ook niet uitstaan, dat Christus at met hoeren en tollenaars.

Maar die mensen hadden hun klederen bevekt!

Om die reden zocht Christus hen op. Hij heeft hen gewassen in Zijn bloed en hen met witte klederen van Zijn gerechtigheid bedekt.

Dat waren die onzedelijke lieden toch niet waardig?

Jawel, want er staat: "Overmits zij het waardig zijn."

Nu moet u niet klappen van vijandschap, want het staat zwart-op-wit in de Schrift. Het zijn niet mijn woorden. De goddelozen uit Romeinen 5:6 zijn het waardig om met Christus wandelingen te maken op de berg der verheerlijking. Niet in henzelf, maar om Christus' wil, want Christus is te Zijner tijd voor hen gestorven. Ze leven op Zijn kosten. Alle zonden van verleden, heden en toekomst zijn door Hem betaald.

Gods volk is het derhalve waardig om de verdienste van Christus. (2 Kor. 3:4-5 - 2 Thess. 1:5-11 - Hebr. 13:21).

Overwinnaars zullen bekleed worden met witte klederen. Witte klederen zien dus op de gerechtigheid van Christus. Christus zal Zijn Bruid onbevlekt voorstellen aan Zijn Vader. Het witte kleed ziet op de vergeving der zonden en de vernieuwing door de Heilige Geest.

"Die overwint..."

We hebben de uitleg hiervan in de vorige brieven getekend. Ik wil er nog een ding van zeggen.

Er is een spreuk die luidt: 'Overwinnen of sterven.' Nu, zo is het niet in het geestelijke leven. Daar is de volgorde andersom, namelijk sterven om te overwinnen! Het leven ligt achter de dood. De dood is gedood door het Leven, want Hij is opgestaan, Hij leeft! De namen van de overwinnaars zullen niet uit het Boek des levens geschrapt worden, vs. 5b: *"Ik zal zijn naam geenszins uitdoen uit het Boek des levens."*

Dit is een figuurlijke spreekwijze. De uitverkorenen zullen nooit uit het boek des levens geschrapt worden. Er is namelijk geen afval de heiligen. Vers 5 is een tróóstwoord voor de gelovigen die in twijfel zijn óver hun verkiezing. Daarom is het nodig uw roeping, waarmee u geroepen bent, volk van God, vast te maken. *"Dat doende zult gij nimmermeer struikelen"*, zegt de apostel Petrus.

"Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen", vs. 5c.

Christus staat Borg voor Zijn duur gekochte Kerk. Zijn opstanding en hemelvaart is een garantie voor de levende Kerk, dat Hij haar belijden zal voor de Vader. Zijn voorbeding doet Zijn komst versnellen en het uitzien naar Hem versterken. Zijn Woord dat Hij toepast bij de Zijnen, is het Testament met kracht, zowel het Oude, als het Nieuwe. Met Zijn wederkomst zal Hij de kwitantie innen en de som uitbetalen. Niet met goud en zilver, maar met genade van waarheid blij ontmoet.

Waarom zal Hij de namen van de overwinnaars ook voor de engelen belijden?

Zoveel te meer blijdschap zal er in de hemel zijn. De engelen hebben geen genade nodig. Die weten niet wat het is, om als een goddeloze met God verzoend te worden. Daarom zal Christus hun namen ook voor hen belijden. Er is al blijdschap in de hemel over één zondaar die zich bekeert. Kunt u dan verstaan welke vreugde de engelen zullen hebben bij het horen van al die namen die geschreven staan in het Boek des levens? Het zal een vreugde zijn die geen oor heeft gehoord... *"Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de geméente zegt"*, vs. 6.

Ja, want die lofzang wordt niet alleen in de hemel beoefend, want het is voor Zijn troon en hier beneden.

6. EEN GEOPENDE DEUR

Brief aan de gemeente van Filadelfia

Openbaring 3:7-13

De stad Filadelfia ontving haar naam van Attalus II Philadelphus van Pergamum (159-138 v. Chr.) die deze stad liet bouwen. Filadelfia betekent: broederliefde. Als gevolg van veelvuldig voorkomende aardbevingen was de stad dun bevolkt en telde weinig vooraanstaanden. De economische toestand was daardoor ook weinig florissant. Handel en industrie ontbraken. Thans is het Alasehir, een stad in Lydië, gelegen aan de zuidelijke oever van de Kogamusrivier en aan de noordelijke voet van het Tmolusgebergte aan de weg van Sardes naar Kolosse.

In deze brief spreekt de verhoogde Immanuël over Zijn sleutelmacht. Hij heeft alle macht in hemel en op aarde. Hij heeft de macht om de toegang tot het hemelhof te openen en te sluiten. Ondanks de kleine kracht van deze gemeente, ontvangt zij van Hem een open deur.

Christus kondigt Zich aan als de Heilige, de Waarachtige (vs. 7a). De heilige serafijnen roepen hun driewerf heilig uit voor de troon en het Lam. Christus is verhoogd boven alle naam. Hij is gezeten aan de rechterhand des Vaders in de troon. Alle machten en krachten zijn Hem onderworpen, want Hij regeert en zal Zijn almacht tonen.

Christus is de Heilige. Alles wat Hij zegt is heilig, want Zijn Woord is heilig. Alles wat Hij doet is heilig, want Zijn doen is enkel majesteit, aanbiddelijke heerlijkheid en Zijn gerechtigheid onendig.

Christus is niet alleen in Zichzelf heilig, Hij maakt ook heilig.

“Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing”, 1 Kor. 1:30.

Volk van God, Christus is onze Heiligmaking en zonder DE heiligmaking van Christus zal niemand de Heere zien.

Hij is waarachtig in Zijn beloften en dreigementen. Christus, dat is Zaligmaker. Hij zaligt Zijn volk. Hij is ook Rechter. Hij verdelgt de goddelozen. Daarom is Hij ook de Waarachtige. Christus Zelf is de Weg, de Waarheid en het Leven. Zijn Woord is de waarheid.

De opperzangmeester van Psalm 45 bezingt de heerlijkheid van Christus: *“Gord Uw zwaard aan de heup, o Held! Uw Majesteit en Uw heerlijkheid. En rijd voorspoediglijk in Uw heerlijkheid, op het woord der waarheid en rechtvaardige zachtmoedigheid; en Uw rechterhand zal U vreselijke dingen leren.”*

De eigenschappen van Christus zijn heerlijk. Als Koning zal Hij de aarde richten, de wereld in gerechtigheid en alle volken in rechtmatigheid.

Christus' woorden zijn woorden van heerschappij. De woorden van Christus zijn waarachtig. Hij is de Verhevene, de Gegevene van de Vader, vol van genade en waarheid. De heerlijkheid is daar, waar Christus is. De heiligheid is daar, waar Christus is. De waarachtigheid is daar, waar Christus is. Buiten Christus is alles hel, graf, duivel, leugen, verderf, dood en vernieling. Maar in Christus is alles heilig, verheven, waarachtig, vast, omdat Hij de Rots der eeuwen is. *“Die de sleutel Davids heeft...”*

Christus sluit de hemel voor de hypocrieten en Hij sluit de hel voor Zijn volk. Hij heeft niet alleen de sleutel Davids, maar ook de sleutels van de hel en de dood.

De sleutel Davids is de sleutel van het koningschap. David was koning over Israël, Christus is Koning over het geestelijke Israël. Hij regeert de gemeenten, want Hij is het Hoofd en wij elkanders leden. Het Hoofd is nooit gescheiden van het lichaam en het lichaam niet van het Hoofd. Christus heeft niet alleen de sleutel, Hij doet er wat mee, namelijk openen en sluiten. Hij

opent en niemand sluit, Hij sluit en niemand opent.

Eljakim, de zoon van Hilkia, is hierin een type van Christus: *“En Ik zal den sleutel van het huis van David op zijn schouder leggen; en hij zal opendoen, en niemand zal sluiten, en hij zal sluiten, en niemand zal opendoen”, Jes. 22:22.*

Eljakim was aangesteld als minister van financiën onder koning Hiskia. Hij had de sleutels van de schatkist.

Christus is de enige Autoriteit Die de sleutelmacht heeft over de schatkist des hemels: het Evangelie van Zijn Koninkrijk. De sleutelen van het hemelrijk zijn de kerke evenwel toebetrouwd, onder supervisie van Christus.

Christus zegt tot Zijn discipelen: *“En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn”, Matth. 16:19.*

Christus heeft Zijn knechten twee sleutelen van het hemelrijk gegeven.

1. De geestelijke macht om het Evangelie te verkondigen en om de sacramenten te bedienen, waardoor de gelovigen versterkt worden van hun aandeel in Christus.

2. De kerkelijke tucht te handhaven. De ongelovigen en onboetvaardigen aanzeggen, dat zij geen deel hebben aan de vergeving der zonden, hen daarom van het gebruik van de sacramenten weren en van de gemeenschap der gelovigen uitsluiten.

Deze twee punten spreken voor zich. Over de tucht is al heel wat te doen geweest. Wordt de tucht tegenwoordig nog wel toegepast? Volgens de Heilige Schrift begint de tucht niet bij de kerkenraad, maar bij de gemeenteleden.

“Maar indien uw broeder tegen u gezondigd heeft, ga heen en bestraf hem tussen u en hem alleen; indien hij u hoort, zo hebt gij uw broeder gewonnen. Maar indien hij u niet hoort, zo neem nog een of twee met u; opdat in de mond van twee of drie getuigen alle woord besta. En indien hij denzelven geen gehoor

geeft; zo zeg het der gemeente; en indien hij ook der gemeente geen gehoor geeft, zo zij hij u als de heiden en de tollenaar”, Matth. 18:15-17.

A. Het gaat hier niet alleen over Gods volk. Ook niet alleen over avondmaalgangers. Het geldt alle doopleden, ambtsdragers inclus. Allen die objectief in het verbond zijn, staan onder de kerkelijke tucht.

Als men iets tegen iemand heeft, gaat men meestal direct naar de kerkenraad of men laat de zaak rusten, wat in beide gevallen tegen de Schrift ingaat.

B. Openbare zonden dienen openbaar beleden te worden. Verborgene zonden moeten verborgene beleden en beweend worden. Wanneer is een zonde openbaar? Heel eenvoudig: als iedereen het weet. Een verborgene zonde weet niemand, dan de dader zelf. Openbare zonde is een zaak van de kerkenraad. Er dient door de dader openbaar belijdenis van zonden in het midden der gemeente te worden afgelegd.

Als een postbode met een gedoopt voorhoofd PTT-folders met erotische inhoud in brievenbussen deponeert, dient hij of zij onder de tucht gesteld te worden. Hetzelfde geldt voor een boekhandelaar die de HSV, 'Het Boek', of Popster-cd's in zijn schappen heeft staan.

Ik sprak eens een 'zware broeder' aan over de verkoop van allerlei kranten en wees hem op de godonterende advertenties in bepaalde dagbladen die hij verkocht. Hij zei: *“Het gaat niet om die advertenties, maar om het nieuws.”*

Ziet u! Als het om geld gaat, gaan alle principes overboord.

Maar ik zal u zeggen: Als men op deze wijze principieel denkt te zijn, houdt men een ijdele godsdienst aan de hand. Een godsdienst zonder God.

De aflaathandel van Tetsel is wat dat betreft nog springlevend: *“Als het geld in 't kistje klinkt, 't zieltje in de hemel springt”,* al gaat het ook onder een reformatorische vlag. *“Als het geld in 't laetje glijdt, ben ik m'n principes een poosje kwijt”,* nooit geen principes gehad dus, laat staan godzaligheid.

Tegenwoordig heerst er ook een loterij-cultuur. Men koopt loten bij het postkantoor, of bij een andere instantie en men maakt kans op een grote som geld. Het is een goddeloze praktijk, voor zowel de loketbeambte als voor de koper van het lot. Ook al is het lot gratis, het is goddeloos. Geldgierigheid is een wortel van alle kwaad! Dit behoorde onder ons niet te zijn. Weg met die godonterende rommel. Predikanten, let op uw kudde! *“Braakt ulieden een braakland en zaait niet onder de doornen”*, Jer. 4:3.

C. Een verborgen zonde daarentegen, is een zaak tussen God en de ziel.

D. De zonde tussen twee of meerdere personen, is in eerste instantie een zaak tussen die personen zelf. Luistert de dader niet, dan moet men een getuige erbij halen. Luistert hij of zij nog niet, dan moet men naar de kerkenraad die de zaak dient te behandelen.

Ik ben er zeker van, dat de sacramenten op grove schaal worden ontheiligd, omdat men allerwegen over de zonden heen leeft, ook over die van anderen.

Paulus zegt niet voor niets: *“Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren. Daarom zijn onder u vele zwakken en zieken, en velen slapen”*, 1 Kor. 11:29-30.

Een synode en/of kerkenraad die de tucht niet handhaaft, zal spoedig ontbonden worden.

We hebben het gezien bij de Gereformeerde Synode, dat onlangs in haar geheel is afgetreden. Men spreekt over zonden van pedofilie, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Homofilie wordt een geaardheid genoemd, maar dan is pedofilie het ook. God zal dezulken -als zij zich niet bekeren-verdoemen, die zulke onnatuurlijke zonden een geaardheid durven noemen, terwijl het de meest schandelijke zonden zijn. Afscheiden synodes hebben ook niets om op te roemen, want de zonden van de vaderlandse kerk rusten ook op hen. Adamiëten kunnen wel scheiden van Adam, maar zij blijven

Adamiëten. De zonden van land en volk zijn collectieve zonden en het moeten persoonlijke zonden worden. Geen sterveling is te verontschuldigen, want we hangen allemaal in hetzelfde oordeel.

Is er nog een volk op aarde, dat de schuld van kerk en staat heeft ingeleefd? Dat volk kan zich niet meer afscheiden. Het helpt ook niemand. Schuld is niet te ontlopen. We gaan de zonden niet bagatelliseren, maar als God nu rechtvaardig is in Zijn oordelen, in de inleving, dan praat je niet meer zo goedkoop over de verbreking van Jozef, want dan ben je zelf de oorzaak.

De gemeente van Filadelfia heeft een geopende deur gekregen van de verhoogde Immanuël. Ten eerste is dat een geopende toegang tot de troon der genade. Het betekent ook dat de voorganger van de gemeente te Filadelfia het Evangelie zonder vermindering kon prediken. Dat betekent niet, dat de zuivere prediking van het Woord zonder strijd en tegenstand gepaard gaat. Maar als de Heere de deur opent, wie zal die deur dan sluiten? *“Niemand kan die sluiten”*, zegt Christus.

De duivel kan de verbreiding van het Evangelie niet tegenhouden. Meestentijds moeten de vijanden van het kruis nog meewerken aan de zaak van Christus. Want wat de duivel ten kwade bedenkt, keert God, ten aanzien van het koninkrijk Gods, vaak ten goede.

Een geopende deur betekent ook dat er vrucht op de prediking was. In Filadelfia kwamen er zielen tot waarachtige bekering. Dat is nog niet veranderd. God gaat door met het toebrengen van de Zijnen, tot de voleinding der wereld. Al gelooft het merendeel van de kerkgangers daarvan niets; het hangt gelukkig niet aan hen. Ik zeg het nog een keer: God gaat door. Al is de kracht van een kleingelovige klein, dat is niet erg, want hij heeft een grote God.

De predikant van Filadelfia had een kleine kracht. Hij was waarschijnlijk een zwakke man, of hij had een klein geloof. Gods kracht wordt in zwakheid volbracht. De sterkste is enkel

ijdelheid. Je kunt beter een klein geloof hebben en een grote God, Die wonderen doet, dan een groot geloof, waar God niet vanaf weet. De Zaligmaker zegt: *“Zo gij een geloof hadt als een mosterdzaad, gij zoudt tot deze berg zeggen: Ga heen van hier derwaarts, en hij zal heengaan; en niets zal u onmogelijk zijn”, Matth. 17:20b.*

Je hebt altijd van die mensen met een zogenaamd groot geloof, maar er gebeurt nooit wat. Ze kunnen met hun grote geloof nog geen zandkorrel verzetten. Dan heb je ook nog van die tobbers die het altijd missen, maar ze hebben het altijd over zichzelf. Ze klagen steen en been en houden dat voor een waar kenmerk. Maar de kleingelovigen hebben het over God, Die helpt in nood. Al kunnen ze er niet bij, al horen ze er vaak niet bij, ze kunnen het niet laten om goed van God te spreken. Een kleine kracht met een grote God is beter dan een garnizoen soldaten zonder God. Een klein geloof is beter dan een schijn geloof. Een paar gladde stenen door God bestuurd, is beter dan de spies van Goliath, al was zijn schacht gelijk een weversboom.

Ds. Joh. van de Poel zei eens: “Eén gram genade is meer waard, dan duizend pond godsdienst.” Van der Poel was een man des geloofs, maar ook hij hing de embryo-leer van Comrie aan, en die dwaalleer kan op de hoop van 1000 pond godsdienst geworpen worden.

De gemeente van Filadelfia had genade, want zij had het Woord bewaard en de naam van Christus niet verloochend (vs. 8). Christus zegt: *“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zo iemand Mijn Woord zal bewaard hebben, die zal den dood niet zien in der eeuwigheid”, Joh. 8:51.*

Wat betekent dat: het Woord bewaren?

Het Woord bewaren betekent: door genade eruit leven. Het Woord is dan een lamp voor de voet en een licht op het pad. Het Woord bewaren betekent ook: er niet van afwijken, er niet aan toedoen, er niet aan afdoen. Dat doet de liefde. De liefde

kan niet verdragen dat aan het Woord afbreuk gedaan wordt. De christenen uit Filadelfia leefden uit het Woord en bewaarden het. Niet in eigen kracht, of door eigen vernuft, maar door de Heilige Geest. De Heilige Geest maakt de woorden van Christus indachtig. Dat is de vrucht van Pinksteren. Pinksteren maakt plaats voor de inwoning van de Vader en de Zoon.

“Zo iemand Mij liefheeft, die zal Mijn Woord bewaren; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen tot hem komen, en zullen woning bij hem maken”, Joh. 14:23.

Christus spreekt over het Meervoud. *“Wij zullen...”*

Er is dus onderscheiden kennis aan de Vader en aan de Zoon. God de Vader en God de Zoon maken woning in het hart, dat het Woord bewaart door de Heilige Geest.

Je hebt van die mensen die alles op één hoop gooien. Van onderscheiden kennis in de Drie-eenheid moet men tegenwoordig niet veel meer hebben. Maar we moeten met een Drie-Enig-God verzoend worden. Dan krijgen we kennis aan de Drieheid in de Eenheid en de Eenheid in de Drieheid.

“Want Drie zijn er, Die getuigen in den hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest; en deze Drie zijn Eén. En drie zijn er, die getuigen op de aarde, de Geest, en het water, en het bloed; en die drie zijn tot één”, 1 Joh. 5:7-8.

Genade heeft de eigenschap het Woord te bewaren. Het Woord bewaren betekent niet het Woord bewaren, zoals wij levensmiddelen in de vrieskist bewaren. Het Woord bewaren is actief, niet lijdelijk. *“Het zaad, dat in de goede aarde valt, zijn dezen, die, het Woord gehoord hebbende, hetzelve in een eerlijk en goed hart bewaren, en in volstandigheid vruchten voortbrengen”, Luk. 8:15.*

Het Woord bewaren is vruchtbaar, het levert vruchten op van geloof en bekering. Degenen die niet opwassen in de genade en kennis van Christus, bewaren het Woord niet. Die mensen hebben elke dag wel een stel teksten op de lippen, maar niet één in het hart. Beter één tekst in het hart, dan de hele Bijbel

in het hoofd. *“Zalig is hij, die de woorden der profetie dezes boeks bewaart”, Openb. 22:7.*

“...en hebt Mijn Naam niet verloochend.”

Wat is Christus verloochenen? Hem met de mond belijden, maar met de werken verloochenen. Vroom praten en links leven. Dat zijn de zogenaamde zondagschristenen. Weet u wie Christus feitelijk alleen maar kunnen verloochenen? Gods volk! Om iemand te verloochenen, moet je de persoon kennen. Petrus verloochende zijn Meester, omdat hij Hem kende. Hij kreeg evenwel berouw. Bij Judas was dat anders. Hij verloochende Christus niet, maar verraadde Hem. Judas kreeg geen berouw, maar wroeging. Wroeging brengt een mens aan de strop. Hier wordt echter over verloochenen gesproken in de zin van Hem niet liefhebben.

De gemeente van Filadelfia heeft Christus lief, omdat Hij hen eerst heeft liefgehad. Zij heeft Zijn Naam niet verloochend. Zij beled Hem in woord en daad, met hart en mond. Dat kost wat, hoor! Dat kost je naam, je stand en je eigen ik. Dat is niet zo erg, want er is maar één Naam onder de hemel gegeven tot zaligheid. Zijn Naam moet daarom eeuwig eer ontvangen! Weet u wanneer we Christus ook verloochenen? Zodra we belijdenis des geloofs gedaan hebben en Hem desondanks niet liefhebben. Maar daar hangt, met eerbied gesproken, uiteindelijk wel een prijskaartje aan: *“Maar zo wie Mij verloochend zal hebben voor de mensen, dien zal Ik ook verloochenen voor Mijn Vader, Die in de hemelen is”, Matth. 10:33.*

De christenen in Filadelfia hebben Zijn Woord bewaard en Zijn Naam voor God en de mensen beleden. *“Een iegelijk dan, die Mij belijden zal voor de mensen, dien zal Ik ook belijden voor Mijn Vader, Die in de hemelen is”, Matth. 10:32.*

Volk van God, wij zijn ontrouw, maar indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw, Hij kan Zichzelf niet verloochenen.

Zoals we in de gemeente van Smyrna gezien hebben, is in

Filadelfia ook sprake van een synagoge des satans.

Daarin zijn er die zeggen dat ze Joden zijn en zijn het niet, maar liegen. Sinds de zondeva is wij mensen die ‘ja’ zeggen en ‘nee’ doen. Het is een wonder van genade als het anders is. Maar hier is er sprake van vrome schijn. De kerken zitten er vol van. Soms diep in ‘t zwart, maar van binnen grijpende wolven.

“Zie”, zegt Christus, “Ik zal maken, dat zij zullen komen en aanbidden voor uwe voeten en bekennen dat Ik u liefheb”, vs. 9. De vijanden van het Evangelie zullen de christenen te voet vallen en zich aan de leer van Christus onderwerpen.

Ik heb een vraag: Zou dit onderwerpen nu geveinsd geweest zijn, of als een vrucht van waarachtige bekering?

Volgens de kanttekenaren is het een vrucht van waarachtige bekering. Dat klopt ook met de twee tekstwoorden: ‘aanbidden’ en ‘bekennen’. In de grondtaal wordt voor ‘aanbidden’ (proskunhsousin - proskunesousin) hetzelfde woord gebruikt als het aanbidden van het Kindeke Jezus door de Wijzen uit het Oosten. Hetzelfde geldt voor het woord ‘bekennen’ (gnwsin - gnoosin). Bekennen betekent ‘gemeenschap hebben’. Dat ziet op een innige verbondenheid. Christus zegt dat Hij de vijanden uit de synagoge des satans bekeren zal. Christus is immers gekomen om vijanden met God te verzoenen.

De christenen in Filadelfia behaagden de Heere in woord en daad, in leer en leven. Er staat in het boek Spreuken: *“Als iemands wegen den HEERE behagen, zo zal Hij ook zijn vijanden met hem bevredigen”, Spr. 16:7.*

Degenen die het Woord bewaren, zullen door het Woord verzegeld worden door de Heilige Geest. *“Ook zullen, zich buigende, tot u komen de kinderen dergenen, die u onderdrukt hebben, en allen, die u gelasterd hebben zullen zich nederbuigen aan de planten uwer voeten; en zij zullen u noemen de stad des HEEREN, het Sion van den Heilige Israëls”, Jes. 60:14.*

Christus hoeft maar te spreken en de vijanden zullen zich

nederbuigen aan de planten Zijner voeten.

In het tiende vers prijst Christus de gemeente van Filadelfia, dat zij het Woord Zijner lijdzaamheid bewaard heeft. Wat betekent dat? Het ziet op het Evangelie, dat altijd lijdzame vruchten werkt. Lijdzaamheid is stille berusting in het beleid des Heeren. Het is een geduldig dragen van het lijden. Waarom kunnen Gods kinderen lijdzaam zijn? Omdat Christus leeft in hen. Christus heeft het lijden met lijdzaamheid op Zich genomen. De lijdzaamheid is dus een vrucht van genade. De lijdzaamheid is door Christus verworven. Hij zegt: *“Bezit uw zielen in uw lijdzaamheid”, Luk. 21:19.*

De lijdzaamheid wordt dus geleerd in de verdrukking. Daarom kon Paulus in de verdrukking roemen, want hij wist dat de verdrukking lijdzaamheid werkte. *“En de lijdzaamheid bevinding, en de bevinding hoop en de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door den Heiligen Geest, Die ons is gegeven”, Rom. 5:3-5.*

De christenen in Filadelfia waren geoefend in het Woord der lijdzaamheid. Ze wisten wat verdrukking was. Ze waren geen vreemdeling van de smaadheid van Christus.

We leven in een tijd van wettische dogmatiek. Maar waar is de lijdzaamheid? Waar is het bewaren van het Woord en het bukken voor Gods autoriteit? Dat red je niet met de dogmatiek alleen. Dat leer je niet op een mannenvereniging. Daar kom je pas achter, als God het oordeel in je ziel gaat afdrukken. Dan ga je uitroepen: “Verlóren, verlóren, voor eeuwig verlóren.” God bekeert geen mensen met gebroken benen en kromme tenen. Hij bekeert dode honden en grote beesten.

U zegt: Dat is mij te grof.

Probeer het dan klaar te krijgen met uw gemoedelijkheid, met uw hebbelijkheid, met uw zogenaamde gunning. Als God, met eerbied gesproken, op uw lange tenen trapt, komt er vanzelf een adder uit uw binnenste. Weet wat u dan gaat leren? Dat u nooit meer bekeerd kan worden. Want God is soeverein en

niets aan een mens verplicht.

Als een mens daaraan geen kennis heeft, weet hij net zoveel van bekering als Egyptische kikkers. Die beesten kwaken ook maar wat over alles en nog wat. Ja, zo is de mens van nature. We hebben een ijver, maar zonder verstand. Zonder genade hebben we geen kennis aan lijdzaamheid, dus ook geen bevinding, laat staan een gegronde hoop. Maar dat was in Filadelfia door genade zo geheel anders. Christus belooft hen te zullen bewaren uit de ure der verzoeking die over de gehele wereld komen zal (vs. 10b). Dat is een privilége voor Gods ware volk, tenminste, voor de christenen uit Filadelfia. Ook voor u en mij?

Gods volk, dat dicht bij de Heere leeft, wordt bewaard voor de verleidingen van de boze. Genade bewaart een mens niet voor de zonde, alleen Godsvreze wijkt van het kwaad. Dat zien we zo treffend bij Jozef als hij door Potifera tot zonde verleid wordt. Jozef leefde dicht bij de Heere en dat bewaarde hem voor de zonde. Als Potifera hem probeert te verleiden, roept hij het uit: *“Hoe zou ik dan dit een zo groot kwaad doen, en zondigen tegen God?” Gen. 39:9.* Jozef bewaarde het Woord Zijner lijdzaamheid. Hij berustte stil in Gods beleid, toen hij in de gevangenis geworpen werd. En weet u wat er staat? *“Doch de HEERE was met Jozef, en wendde Zijn goedertierenheid tot hem; en gaf hem genade in de ogen van den overste van het gevangenhuis”, Gen. 39:21.*

Net als de gelovigen in Filadelfia, werd Jozef bewaard in de ure der verzoeking, want hij had het Woord Zijner lijdzaamheid bewaard. Maar er staat nog meer in het tiende vers. Er wordt gesproken over een verzoeking die over de gehele wereld komen zou. Hier duidt Christus, volgens de kanttekenaren, op de tienjarige vervolging die keizer Trajanus over de hele wereld heeft verwekt. Als we echter verder lezen in het boek Openbaring, dan zien we dat de Kerk nog heel wat te wachten staat. De verdrukking van tien dagen duurt tot de voleinding der wereld.

Christus zegt Zelf: *“Alsdan zullen zij u overleveren in verdrukking, en zullen u doden, en gij zult gehaat worden van alle volken, om Mijns Naams wil”, Matth. 24:9.*

De machten en krachten maken zich op. De liefde van velen zal verkouden. *“Zalig is de man, die verzoeking verdraagt; want als hij beproefd zal geweest zijn, zal hij de kroon des levens ontvangen, welke de Heere beloofd heeft degenen, die Hem liefhebben”, Jak. 1:12.*

“Door het geloof heeft Mozes geweigerd een zoon van Farao’s dochter genoemd te worden. Verkiezende liever met het volk van God kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben. Hij achtte de versmaadheid van Christus van meer waarde, dan de schatten in Egypte; want hij zag op de vergelding des loons”, Hebr. 11:24-26.

In het elfde vers kondigt Christus aan, dat Hij haastig komen zal. Dat duidt op Zijn wederkomst. *“Zie, Hij komt met de wolken”, Openb. 1:7.*

Hij komt, Hij komt om d’ aard’ te richten, de wereld in gerechtigheid en alle volken in rechtmatigheid. Dat zal een dag zijn, waarde lezer. Zien we uit naar Zijn toekomst? Of hebben we hier nog toekomstperspectief?

Velen, ook in onze gezindte, bouwen huizen als kastelen, letterlijk en figuurlijk, en willen een toekomst opbouwen. Ja, zo heet dat tegenwoordig. Maar, beste lezer, deze wereld zal vergaan en alle werken die daarin zijn zullen verbranden. Die brand is niet te blussen en niet te verzekeren, want de brandweer en de brandverzekering zullen verbranden. Wat moet je dan met zo’n toekomst? Deze wereld heeft geen toekomst. Het gaat naar het einde. De tijd is nabij. Christus zal wederkomen en daarmee de laatste trap van Zijn verhoging voltooien. *“Wie zal den dag Zijner toekomst verdragen, en wie zal bestaan, als Hij verschijnt?” Mal. 3:2.*

Als we Christus niet kennen als onze persoonlijke Borg en Zaligmaker, zullen we straks niet kunnen bestaan voor de toorn van het Lam. Het is niet genoeg te weten dat Christus er

is. Is Hij Het voor u en voor mij? Is ons leven Christus en ons sterven gewin? Als dat zo is, gaan we ten hemel in en erven koninkrijken. Dat vooruitzicht hadden de gelovigen in Filadelfia. Die mensen hadden zicht en verwachting op een heerlijke toekomst. De toekomst van onze Heere Jezus Christus.

“Houd dat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme”, vs. 11.

Wat hebben die mensen? Het geloof en een goed geweten. Er staat eigenlijk: *“Houd dat gij hebt ontvangen.”* Het geloof is immers een gave Gods. Hoe moeten we het geloof houden? Door het steeds te ontvangen. Niet dat de gelovige zijn geloof verliest, maar het geloof houden, ziet op de beoefening ervan. Ik moet de tekst nog genuanceerder uitleggen. Er staat feitelijk: *“Beoefen hetgeen gij ontvangen hebt.”*

We leven in geesteloze dagen. Er ligt weinig glans op de Kerk. Het geloof is weinig in de beoefening. Hoe komt dat? We hebben gebroken bakken uitgehouwen die geen water houden. We hebben Gods voorzienigheid weggepleisterd met loze kalk. We leven niet meer in afhankelijkheid van Hem, Die al het goud en het zilver heeft en het vee op duizend bergen. Er zijn zeer weinig christenen die het op God durven wagen voor tijd en eeuwigheid. Er zijn nog minder predikanten die erover durven preken. Zondag 10 wordt gecamoufleerd met een beetje dode godsdienst en Gods volk, dat uit de hand des Heeren leven mag, zit te sterven. Ja, dat volk wordt elke dag in de dood overgegeven, om Jezus’ wil. *“Opdat niemand uw kroon neme.”*

Dat is de kroon des eeuwige levens. Zonder strijd geen overwinning, laat staan een kroon. *“En indien ook iemand strijdt, die wordt niet gekroond, zo hij niet wettelijk heeft gestreden”, 2 Tim. 2:5.*

De strijd moet nog wettig gestreden zijn ook. Je kunt een gevecht aangaan met de zonden, maar alleen degenen die der zonde gestorven zijn, strijden wettig.

Er is een weg van de hemel naar de hel. Velen zullen de hemel

binnen willen gaan, maar niet kunnen, omdat zij niet wettig hebben gestreden. Die mensen zitten natuurlijk wel boordevol geloof, maar ze zijn niet gestorven aan de Wet. Ze ijveren om die te doen uit dankbaarheid, maar dat redt je niet van de hel. Om een kroon te verliezen, moet je er een hebben. Dat is toch eenvoudig, nietwaar? Nu, Gods volk heeft een kroon, om die te werpen voor de troon.

Er is toch geen afval der heiligen?

Nee, dat wordt hier ook niet bedoeld. Vers 11 is een waarschuwing, opdat de gelovigen standvastig zouden blijven in het geloof. Het is ook een waarschuwing voor de leraars in het bijzonder. De kroon ziet dus ook op de ambtelijke bediening. Die ambtelijke bediening is te verliezen. Dat zien we bij Simson die zijn ambtelijke kracht verliest als hij zijn lange haren, het teken van zijn Nazireeërschap, laat afscheren. Ook Petrus verzondigde zijn ambtelijke bediening, toen hij zijn Meester verloochende. Beiden zijn in het ambt hersteld. Dus de waarschuwing in vers 11 is niet overbodig. Wat Christus zegt is nooit overbodig. Want Hij is het Woord en Zijn woorden maken het Woord.

Het woord kroon (stefanon - stefanon) staat in de accusativus, het is dus het lijdend voorwerp. Stefanus betekent: kroon of krans. Stefanus was letterlijk het lijdend voorwerp, want hij werd gestenigd, maar hij ontving de kroon des levens.

In vers 11 staat: "...uw kroon." Christus wil zeggen: "Het is en blijft uw kroon, want de genadegift van God is onberouwelijk." Christus behandelt Zijn volk overeenkomstig haar geloof. Hij waarschuwt voor ongeloof, want dat doet Gods volk haar kroon verliezen. Niet krachtens haar staat, want die ligt eeuwig vast, maar naar de stand van het leven. Christus weet wat van Zijn maaksel is te wachten, hoe zwak van moed en hoe klein ze is van krachten. Daarom steekt Hij Zijn volk een hart onder de riem. Opdat ze enkel en alleen uit Hem zou leven.

"Die overwint, Ik zal Hem maken tot een pilaar in de tempel

Mijns Gods...", vs.12a.

Die overwint door het geloof, in het verlies van alle eigengerechtigheid die uit de Wet is. We hebben dat in de vorige brieven uitvoerig behandeld. Die overwinnen zullen als pilaren in de tempel Gods zijn. Een pilaar is nodig het gebouw te ondersteunen. Een pilaar is het symbool van standvastigheid. De pilaren waarvan hier gesproken wordt, zijn dus niet nodig ter ondersteuning van het heilsplan Gods, want de hemel heeft geen steunsels nodig. Christus is de uiterste Hoeksteen van de Tempel Gods, waarop alles rust. *"Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods; gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen; op Welken het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heiligen tempel in den Heere; op Welken ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in den Geest"*, Ef. 2:19-22.

Hier worden de apostelen en profeten genoemd, als het fundament, omdat zij de woorden Gods gesproken en geschreven hebben, die tot de canoniciteit van de Heilige Schrift behoren. Als een oud gebouw vergaan is, staan de pilaren dikwijls nog overeind. We zien dat in het verre Oosten. De pilaren dienen tot gedenktekens die nooit meer vergeten zullen worden en nog spreken, nadat ze gestorven zijn. In het Oosten werden er in de pilaren van de tempel eretitels gegraveerd, zodat het volk er gedurig aan herinnerd werd. Salomo noemde de twee pilaren van de tempel: Jachin (Hij zal bevestigen) en Boaz (in Hem is kracht).

Zo doet God ook met Zijn geroepen knechten. God maakt van hen pilaren in de tempel Gods. Dat ziet zowel op het tijdelijke als op het geestelijke, want Hij zal ze Zelf bevestigen en schragen. Dat zien we duidelijk bij onze vaders. Zij stonden pal voor de waarheid. Ze hebben de waarheid der Schrift verbreid en overwinningen erdoor behaald. In hun geschriften spreken ze nog, nadat ze gestorven zijn. Dat geldt in het

bijzonder voor de leraars, maar in het algemeen ook voor het ambt aller gelovigen.

Als wij tot een pilaar gemaakt worden in de tempel Gods, zullen we er nooit meer uitgaan. Als Christus iemand verkoren heeft tot Zijn dienst, zal God hem Zelf bevestigen en schragen. Hij zal niet wankelen in der eeuwigheid, want dat loopt over Zijn eer. We zien dat bij Jona. De profeet vluchtte van voor het aangezicht des HEEREN. Hij weigerde naar Ninevé te gaan, maar hij kwam er toch, al ging zijn reis ook dwars door de Middellandse Zee. Gods eer was eraan verbonden. Hetzelfde zien we bij Simson die een Nazireeër Gods zou zijn tot zijn dood toe. Zijn laatste slag was de grootste slag, want God laat, ondanks de zonde, Zijn woorden nimmer ter aarde vallen.

Pilaar te zijn in Gods tempel, betekent in het bijzonder, dat Gods kinderen eeuwig blijven staan. Jachin en Boaz zijn reeds gevallen. Het waren stenen pilaren. Ze zijn nu tot gruis veranderd. Pilaren in Gods tempel blijven eeuwig staan, ze zijn onaantastbaar. Ze hebben voor eeuwig een vaste plaats in de hemel. *“Gelijk wij gehoord hadden, also hebben wij gezien in de stad des HEEREN der heirscharen, in de stad onzes Gods; God zal haar bevestigen tot in eeuwigheid. Sela”, Ps. 48:9.*

“Ik zal op hem schrijven de Naam Mijns Gods...” vs. 12b.

We hebben gezien, dat in stenen pilaren eretitels werden gegraveerd. Nu, Christus schrijft de Naam van God op de geestelijke pilaren des hemels. De Naam van God: HEERE, dat is: ‘JAHWE’. Alle gedoopten ontvangen de Naam van God-drienig aan hun voorhoofden. Ze behoren God toe. God zal hen tot gruis maken, als men niet gelooft, wat God beloofd heeft bij de Heilige Doop.

Christus zal Zijn volk tekenen met de Naam van God, omdat ze Zijn eigendom is. Gods kinderen zijn herkenbaar aan de nieuwe naam op de witte keursteen. Het is een vreemde naam, want niemand kent die naam, dan die hem ontvangt (Openb. 2:17). Het is een vreemde naam en een vreemde gerechtigheid.

Het is niet vreemd, zoals wij iets vreemd vinden, nee, het is vreemd, omdat het heerlijk is. *“Zeer heerlijke dingen worden van u gesproken, o stad Gods! Sela”, Ps. 87:3.*

Weet u wat er nog meer op die pilaren geschreven wordt? De naam van de stad Gods, dat is het nieuwe Jeruzalem. Waarom? Omdat de stad Gods verblijd is met zulke pilaren. *“De beekjes der rivier zullen verblijden de stad Gods, het heiligdom der woningen des Allerhoogsten”, Ps. 46:5.*

Beekjes komen uit in de rivier die de stad van drinkwater voorziet. Geestelijk gezien is dat drinkwater niet om de dorst te lessen, want in de hemel is geen dorst. Standvastige christenen zullen de stad Gods verblijden, omdat zij door het geloof staande blijven, werkzaam zijn, vruchten voortbrengen, zielen tot Christus leiden en daarmee de engelen verblijden. De rivier die de stad Gods verblijdt, is als een stroom levend water, springende tot in het eeuwige leven. *“En hij toonde mij een zuivere rivier van het water des levens, klaar als kristal, voortkomende uit den troon Gods, en des Lams”, Openb. 22:1.*

De Samaritaanse vrouw kwam naar de put om water te halen. Hier op aarde hebben we water nodig om de dorst te lessen. Christus zegt tot die vrouw: *“Maar zo wie gedronken zal hebben van het water, dat Ik hem geven zal, dien zal in eeuwigheid niet dorsten; maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven”, Joh. 4:14.*

Ziet u dat deze Schriftwoorden geheel overeenkomen met de woorden: *“...dat uit de hemel van Mijn God afdaalt...”, vs. 12 c.*

De stroom van levend water daalt uit de hemel neer om opgedroogde zielen nooit meer te laten dorsten, maar dat zij zich eeuwig in God zouden verblijden. Kennen we dat bij ondervinding? Leven we daaruit? Spreken we daaruit?

“Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt.”

7. KOUD, NOCH HEET, MAAR LAUW!

Brief aan de gemeente van Laodicea

Openbaring 3:14-22

Laodicea was een rijke en vermaarde stad, gelegen in Frygië, aan de rivier Lycus, niet ver van Kolosse. Laodicea werd door Antiochus II gesticht. Hij noemde de stad naar zijn echtgenote Laodice. Laodicea was de hoofdstad van Frygië. Paulus heeft in zijn brief naar de gemeente van Kolosse erop aangedrongen dat deze brief ook in Laodicea gelezen moest worden. De apostel heeft echter ook een brief uit Laodicea ontvangen. In Kolossenzen 4:16 spreekt Paulus over deze brief. Hij maant de Kolossenzen deze brief ook te lezen.

De gemeente in Laodicea werd gesticht door Epafras (Kol. 4:12-13). Epafras was een burger van Kolosse die Paulus in kennis stelde over de gang van zaken in de gemeente. Later deelde hij Paulus' gevangenschap, misschien als zijn dienaar, maar meer waarschijnlijk als medegevangene.

Sommigen suggereren, dat Paulus ook een brief aan de gemeente van de Laodicensen geschreven heeft, maar dat is nooit bewezen. De canon van Muratori¹¹ noemt wel een brief aan Laodicea, maar deze is niet betrouwbaar.

In latere tijden heeft Laodicea een valse leraar gehad, Apollinarius geheten. Deze leefde van 310 tot 390 na Christus.

Apollinarius was bisschop van Laodicea. Hij is op verscheidene synodes veroordeeld, omdat hij aannam dat Christus' ziel en lichaam menselijk waren en alleen Zijn geest goddelijk was. Na zijn dood ontbrandde hierover de christologische strijd. Denk aan de strijd tussen de kerkvader Athanasius en de ketter Arius, tijdens de regering van keizer Constantijn.

Bij de aanhef van de brief begint Christus direct met het einde: *"Dit zegt de Amen!"* Amen zeg je meestal aan het einde van een gebed of preek. Maar Christus begint ermee. Ja, want voordat Christus begint, is alles al klaar, waar en zeker in Hem. Hij zet het Einde voorop. Hij zet Zichzelf voorop. Christus komt niet met iets, Hij komt Zélf en dat is Alles, amen! We kunnen menen alles te hebben, maar missen we Christus, dan missen we alles. Een kind van God kan menen niets te hebben, maar als het eigendom van Christus heeft hij Alles, in Hem.

Kunt u dat dan altijd geloven?

Daar heb ik het toch niet over? Ik hoef niet te kunnen geloven, want als de Amen aan het Woord is, dan geeft Hij het geloof erbij. Er moet niets, het mag, soms (dagen). Daar hoeft u niets aan te doen, want het geloof is gratis te verkrijgen. *"Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave", Ef. 2:8.*

Christus noemt Zichzelf bij één van Zijn titels. *"Dit zegt de Amen."* Daar ligt alles in. Als ik nu de Amen heb, waar moet ik dan nog aan beginnen? Dan hoef ik alleen nog maar te zeggen: *"Amen, ja, amen."* Als ik de Amen ken, dan weet ik nergens aan te beginnen, want dan is de Amen mijn Begin. Als ik het eigendom ben van de Amen, dan is Hij ook mijn Einde. Als Christus mijn Begin en het Einde is, dan ben ik ook niet het midden, want Hij is ook mijn Voortgang.

Ja, ik voel het wel, je houdt niet van deze taal, hé? Wilt u dan nog wat doen, wat zijn of wat worden? Al die horizontale bewegingen helpen echt niets. God wordt niet bewogen door wat benedenwaartse bewegingen, want Hij is de Amen. Hij

11. Canon Muratori is de oudste thans bekende lijst van nieuwtestamentische boeken, waarschijnlijk rond 200 n.C. in Rome ontstaan. De in 1740 door L. Muratori (1672-1750) in een bibliotheek in Milaan gevonden lijst wijkt op enkele punten af van onze lijst van nieuwtestamentische geschriften; er ontbreken Hebreëen, Jacobus, 1 en 2 Petrus en 3 Johannes. Aan de andere kant vertoont de lijst boeken die bij ons niet in het Nieuwe Testament voorkomen, zoals de Openbaring van Petrus.

doet het! Hij beweegt, Hij begint, Hij eindigt, Hij opent, Hij sluit. Alles wat ik doe, is niets. Maar al wat Hij wrocht, zal juichen tot Zijn eer. Hij is mijn Beweging, mijn Begin, mijn Einde, mijn Opening, mijn Slot. De Getrouwe, de Waarachtige Getuige, HET BEGIN DER SCHEPPING GODS.

Christus is niet geschapen, maar Hij is het Begin van alles wat God geschapen heeft. Dat is ook zo in de herschepping. Velen zeggen dat de wedergeboorte niet met Christus begint.

Nu begint u wéér!

Ja, met hét Begin! Daar krijg ik nooit genoeg van. Als de wedergeboorte niet met Christus begint, dan is men NIET wedergeboren. Ontdekking is nog geen wedergeboorte, hoewel het niet gemist kan worden. Als de wedergeboorte niet met Christus begint, word ik terstond atheïst, want dan is Christus niet het Begin der (her)schepping Gods. Dan is mijn geloof ijdel, God is geen God, er is dan geen opstanding der doden, hemel of hel. Als het waar zou zijn, dat er een levend begin is voor het Begin, dan is Christus tevergeefs naar de aarde gekomen en tevergeefs opgestaan. Dan kan Hij het Begin niet zijn, omdat er al een begin is voor hét Begin.

Men bedoelt dat het genadeleven niet begint met Christus in de beleving.

Dus je kunt een gelovige zijn, zonder Christus te kennen? Dat is een religie uit de hel. Iemand die Christus niet kent, is geen waar gelovige. Alle beleving zonder Christus-kennis, is niet zaligmakend. U kunt van alles beleefd hebben, maar mist u Christus, dan heeft u feitelijk nog niets beleefd. U kunt tot uw dood bevindelijk zijn, maar al mist u Christus, dan mist u hét Leven. Als Christus uw Begin niet is, is Hij ook uw Einde niet. Als Christus niet uw Alpha is, is Hij ook uw Omega niet.

Ik begrijp in der eeuwigheid niet, dat mensen zonder Christus-kennis over geestelijk leven durven praten. Wat valt er te praten, als we Christus niet kennen en niet door Hem

gekend zijn? (Ik heb het niet over de mate).

Ja maar, u moet eens weten, hoe die man ermee worstelt!
Waarmee worstelt? Met zichzelf? Met zijn zonde? Om behouden te worden? Dat is allemaal nog onder de Wet, hoor! En het is nodig, om ontdekt te worden, zéker!
Maar ik zal u wat zeggen: Als een mens worstelt over dood en eeuwigheid, dan weet u het niet van hem of haar, want dat geschiedt in het verborgene. Mensen die zeggen met deze dingen te worstelen, worstelen in het geheel niet. Er is namelijk geen mens die met deze dingen worstelt. Jakob worstelde niet met God, want er staat: *“Een Man worstelde met hém!”* Gen 32:24. Welke Man? Het Begin der schepping Gods.

Ja maar, het begon bij Jakob toch al bij Bethel?

Zeker! Maar Wie was in Bethel het Begin? Of anders: Wie begon er in Bethel? Jakob? Nee, het Begin der schepping Gods, Die Jakob beloofde met hem te zullen zijn, overal waarheen hij trekken zou.

Kon Jakob dat dan vasthouden?

Gelukkig niet! God houdt het vast, want Hij is de Getrouwe, de Waarachtige, Die niet liegen kan. Van Hem moest Jakob het hebben en al Gods kinderen met hem. Het gaat niet om mijn geloof. Ik geloof niet in mijn geloof, maar in God. Het gaat God om God. Gods kinderen werken niet met God, maar God met hen, in Christus. Nu, wat moet ik dan nog doen, als God alles doet? Wat moet ik nog doen, als God alles meebrengt? Waar moet ik beginnen, als God al begonnen is in die nooit begonnen eeuwigheid? De Psalmist zegt: *“Voor er iets van mij begon te leven, was ik al in Uw boek geschreven.”*

Christus is al begonnen, voordat ik ergens aan begin. De zaligheid is reeds klaar, voordat ik het opgeef. Gelukkig, er is geen beginnen aan. Voordat ik denk te beginnen, is Christus alreeds het Einde. Christus is met God de Vader en de Heilige

Geest, de Auteur en de Oorsprong aller dingen. Christus is ook Overste over alle schepselen. Hij is Koning over de kosmos en Hoofd Zijner gemeente. Het Begin der schepping Gods. Christus is de Eerste in het begin van alle geestelijk leven. Hij is de Levendmaker. Hij is de Onderhouder en de Voleinder des geloofs.

Dit zegt de Amen. Ik zeg het niet, maar de Amen zegt het Zelf! Het zijn mijn woorden niet, maar die van de Amen. Amen! De Amen zegt dat Hij het Begin der schepping Gods is. Daar zeg ik "amen" op. Waarom zegt de Kerk: *"Amen, ja, kom Heere Jezus?"* Omdat Christus zegt: *"Zie, Ik kom haastelijk."*

Het Begin der schepping Gods verlangt naar het einde van de schepping, om een nieuwe schepping te scheppen. Het Begin der schepping Gods is reeds lang met het herscheppingswerk begonnen. Wat wij scheppen moet verleppe, maar als het Begin begint, is de voortgang gewaarborgd en het einde ingesloten, zonder dat er ooit een einde aan komt. Het Begin is het Einde. Het Einde is niet een station verder, want het Einde begint waar het Begin begint, namelijk in die nooit begonnen eeuwigheid. Het Begin is nooit begonnen en het Einde kent geen einde. Hij is van eeuwigheid en tot eeuwigheid. Het Begin begon het begin en het Einde eindigt het einde zonder einde.

Het was een lauwe boel in Laodicea. Ze waren noch koud, noch heet. Ze waren noch dood, noch levend. Het waren mensen van de drie-wegen-leer. Ze waren niet verloren, maar ook niet behouden. Ze gingen niet naar de hel, noch naar de hemel. Ze waren onpartijdig, want ze waren niet vóór of tegen. Het waren mensen van het midden, met name de leraar. Hij was geen linkse of rechtse bonder, het was een midden-bonder. Niet voor en niet tegen. Ten aanzien van 'Samen op Weg', wilde hij niet weg en wilde niet mee. Net als de Gereformeerde Bond. Geen vlees en geen vis dus. GB staat voor Geen bevinding. Die voorganger van Laodicea was dus geen vlees en geen vis. Hij was neutraal in de godsdienst en gaf ieder het zijne. Hij liet

ieder in zijn waarde en had geen mening. Hij schreef boeken bij de vleet, maar het was allemaal bladvulling; de man wist niet wat hij leerde noch wat hij bevestigde. Het was een leraar van geen-ja-en-geen-nee. Het was een man die niet liegen kon, maar ook de waarheid niet sprak. Het was een man die noch vloekte, noch God loofde. Hij preekte twee wegen, de brede en de smalle en voor de bekommerden een fietspad ertussenin. Het was dus een man die van voren niet wist of hij van achteren leefde. Hij was koud noch heet, maar lauw. Lauw in zijn spreken, in zijn doen en laten. Hij zei iets, zonder wat te zeggen. Hij preekte zonder inhoud. Wat hij schreef, was bladvulling, meer niet. Als hij preekte, wist niemand wat hij bedoelde. Als hij liep, wist hij niet waarheen. Als hij keek, zag hij geen mensen. Als hij preekte, sprak hij over de hoofden heen. Als hij je aankeek, keek hij je nooit aan, maar een kilometer langs je heen. Als hij huisbezoek moest doen, zat hij bramen te plukken. Als hij op ziekenbezoek ging, was de patiënt al thuis. Hij miste het vuur van Petrus. De vloek der Wet was hem vreemd. Hij vermengde de Wet met het Evangelie en gaf stenen voor brood. Hij had wellicht duizend kilo godsdienst, maar geen gram genade.

"Och of gij koud waart, of heet." Nee, hij was geen van beiden. "Ik zal u uit Mijn mond spuwen", vs. 16.

U moet denken, dat zulke lauwe belijders, ofschoon ze van Christus roemen en de vlag der (schijn)liefde hoog in hun vaandel voeren, dat zij bitter zijn in Christus' mond. Christus zegt hen te zullen uitspuwen.

Als iemand iets uitspuwt, betekent dat hij iets geproefd heeft, wat hem niet bevalt. Meestal wordt dat 'iets' door anderen aangeboden. Mondbelijders bieden zichzelf aan, maar Christus vindt er, met eerbied gesproken, geen reuk of smaak aan. Allemaal van die papegaaien die met andermans kalveren ploegen. Websites vol bouwen met gestolen goed om punten te scoren, en nog denken dat niemand het door heeft.

Het naamchristendom is de meest bittere godsdienst die men

bedenken kan. Die mensen zijn noch koud, noch heet, maar lauw. Een dorstig mens die lauw water drinkt, krijgt neigingen om te braken. Lauw is flauw, dus niet te drinken.

Mondbelijders hebben dikwijls een lauwe ontdekking, lauwe praat en een lauwe wandel. U kunt professor zijn in de godgeleerdheid en toch volslagen vreemd zijn aan Godskennis en zelfkennis.

U zegt: "Ik ben rijk en verrijkt geworden en heb geens dings gebrek."

De rijke man in de gelijkenis van de arme Lazarus had, in materieel opzicht, geens dings gebrek. Alles wat hij begeerde, was in zijn bezit. Maar zijn fortuin kon hem van de hel niet redden. De Farizeeën waren ook rijk en verrijkt, mensen zonder geestelijke gebreken, tenminste, in eigen oog. Ze hadden zichzelf met hun werken rijk gerekend en dachten recht te hebben op het voorgestoelte in de hemel. Dat zal toch een ontzuivering zijn, menende in te gaan en niet te kunnen. De godsdienst van dode werken is een ingekankerde religie. Gods volk komt erachter. De Heilige Geest legt alles bloot. Toen dat waar werd, was ik het meest ellendige schepsel op aarde. Iedereen kon zalig worden, behalve ik. De rijkste beloften kon ik mezelf niet toe-eigenen. Het oordeel ging er evenwel vanzelf in. Ik kon de Bijbel niet openslaan, of het was allemaal oordeel en nog eens oordeel.

Weet u wat God doet, als Hij een mens gaat bekeren? Dan laat Hij een mens in het oordeel zakken, om die mens te doen weten, dat hij ellendig, blind, arm en naakt is. Ja, daartoe is Christus gekomen.

"En Jezus zeide: Ik ben tot een oordeel in deze wereld gekomen, opdat degenen, die niet zien, zien mogen, en die zien, blind worden. En dit hoorden enigen uit de Farizeeën, die bij Hem waren, en zeiden tot Hem: Zijn wij dan ook blind? Jezus zeide tot hen: Indien gij blind waart, zo zoudt gij geen zonde hebben; maar nu zegt gij: Wij zien; zo blijft dan uw zonde", Joh. 9:39-41.

De Laodicensen meenden met een handvol godsdienst God te kunnen behagen. Hoge taal slaan zonder wezen. Een gedaante van godzaligheid, maar de kracht ervan loochenen. De oudste zoon was een veelbelovende jongen. Aanvankelijk leek hij een oprechte jongen. Hij deed vroom en was wijkende van het kwaad. Hij hield de Wet als regel des levens, tenminste, in zijn voorstelling. Je kon in ieder geval geen vuile vinger op hem leggen. Maar ja, het is wel openbaar gekomen wie hij in werkelijkheid was. Want toen de jongste zoon, na veel omzwervingen met een gebroken hart en gescheurde kleding op een maaltijd werd onthaald, een nieuw kleed werd aangedaan, een ring om zijn vinger geschoven kreeg, berstte er een adder uit het hart van de oudste zoon. Weet u wat hij tegen zijn vader zei: "Als zo'n beest naar de hemel gaat, wil ik er niet wezen."

De rijke jongeling deed het wat fatsoenlijker die ging bedroefd heen, toen hij zijn rijkdom van de hand moest doen om Jezus te volgen. Velen gaan bedroefd naar de hel. Ze zijn bedroefd om de schatten der wereld, ze kunnen er geen afstand van doen. Die rijke jongeling leeft van nature in ons aller hart, hoor! Soms ook nog na ontvangen genade. De Psalmist had er ook zo'n last van: *"Hoe kleeft mijn ziel aan 't stof; ai zie mijn nood! Herstel mij, doe mij naar Uw Woord herleven..."*

We leven in een tijd van geld, geld en nog eens geld. Alles lijkt om geld te draaien. Het meest tref je de geldgierigheid aan in de gereformeerde gezindte. Het is een aanfluiting voor de wereld. Je beste vrienden vallen van je af, omdat het verrotte geld ertussen zit. Zwart werken is geen probleem en de belasting ontduiken is tegenwoordig een sport. Op verjaardagen gaan haast alle gesprekken over geld. Men koopt en verkoopt, allemaal zonder God. Nou ja, ze danken God wel voor de voorspoed, maar laat het niet tegen zitten, want dan bestaat God ineens niet meer. Nou ja, de verzekering dekt de schade, dus zo erg is het nu ook weer niet. Laban heeft nog wel wat verzekeringspolissen achter de hand. En al gaat het niet

met een hypotheekgarantie, dan toch zeker wel met een levensverzekering.

Arme godsdienst! Gij zegt: *“Ik ben rijk en verrijkt en heb geens dings gebrek en gij weet niet dat gij zijt ellendig en jammerlijk en arm en blind en naakt”*, vs. 17.

“Rijk en verrijkt.” Verrijken is stelen. Je kunt je verrijken aan belastingontduiking, door op de zak van een ander te leven en voor een dubbeltje op de eerste rang te willen zitten. Ja, ik kan nog wel even verder gaan. Soms kom je bij mensen op visite en je merkt aan de koffie dat het vrekken zijn. De koffie lijkt wel rioolwater en een koekje kan er niet af, of je krijgt de helft van de helft. Een paleis van een huis, een buik als een kamelenbult, maar een koekje kan er niet af. Maar die mensen gaan wel drie weken naar Zwitserland op vakantie. Voor een ander zijn ze o zo krenterig, maar voor zichzelf? Drie keer per week naar de Chinees, tweemaal per jaar met vakantie en elke dag een andere jurk. Ik heb niet zoveel van die halve vrienden, maar voor je fatsoen kun je er soms niet wegblijven. “Je koekjes heb ik gelukkig niet nodig, mens, maar daar ben jij niet klaar mee.” “Rijk en verrijkt.” Dat kan ook in de godsdienst. Zo zwaar als dieplood, altijd naar beneden kijken, of een kilometer langs je heen, maar vraag niet wat een geopenbaarde Christus is, want dan staat de wagen stil. Dat heerst links en rechts. De linksen doen het wat vrijer. Ze nemen het aan, ze kunnen geloven en het vasthouden. Die mensen verliezen het nooit, zelfs niet op hun sterfbed. En weet u wat de doorsnee dominee op het graf over dezulken zegt? “De Bijbel lag altijd open en zij was er altijd mee bezig.” Iedereen kan dan weer opgelucht naar huis. Ja, dat is tegenwoordig zo’n beetje de grond voor de eeuwigheid, een zandgrond dus.

Ik ben wel wat cynisch, maar het moet van m’n hart. Ik kan er gewoon niet over zwijgen. De liefde gebiedt me de waarheid te spreken en mezelf in te sluiten. We leven in een tijd, dat we elkaar niet meer de waarheid kunnen zeggen. Alles blijft zo’n beetje aan de oppervlakte. Ik heb een hartgrondige hekel aan

horizontalisme en oppervlakkige gesprekken. Weet u wat je daarvan wordt? Rijk en verrijkt! Met eelt op je hart. Rijke mensen, harde mensen. Rijk van buiten, hard van binnen. Een fortuin op de bank, maar geen bank in de hemel. Gek op geld, maar geen schat in het hart. Bolle buiken en hoge pruiken, maar geen bedelaar aan de genadetroon. Een huis als een paleis, maar geen plaats in het Vaderhuis.

“Piet, we hebben nog maar zes ton op de bank”, zegt Nel.

“O, dan moeten we wel zuinig aan leven”, zegt Piet, “want de Vut-uitkering is ook geen vetpot.”

Arme mensen. Je zou er medelijden mee krijgen.

“Ik raad u dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden...”, vs. 18.

In God is goud, beproefd goud. “Als goud zal ik uitkomen”, zegt Job, in de beproeving.

“Mijn is het zilver, en Mijn is het goud, spreekt de HEERE der heirscharen”, Hag. 2:9.

Rijke mensen in zichzelf hebben geen behoefte aan een rijke God. De Psalmist had er toch wat van geleerd: “Schoon ’k arm ben en ellendig, denkt God aan mij bestendig.” Dat was dus een arme man met een rijke God, dus was hij rijk in God. Christus geeft de Laodicensen een goede raad. Wat is Christus lankmoedig. Een mens zit direct met het oordeel klaar. Maar Christus heeft het oordeel vrijwillig aanvaard. Golgotha was geen zaak van mensen, maar van God! Christus is veroordeeld, daarom kan Hij de Zijnen van het oordeel verlossen.

“Ik raad u...” Dat kan Christus zeggen, want Zijn Naam is Raad. Hij weet raad voor hopelozen. Hij geeft raad aan radelozen. Christus heeft iets te koop, namelijk gratis goud, dat beproefd is. De beproeving van het geloof is kostelijker dan al het aardse goud. Hier gaat het echter over genadegoud. Goud wordt gedolven uit erts. Het steen waar de goudstof in zit, wordt in het vuur geworpen, zodat het goud smelt en er als vloeibaar goud uitloopt. Als God Zijn Kerk zuivert, wordt het vloeibaar goud. Goud, van alle onzuiverheid gereinigd. In de beproeving

weet de Kerk wat zij aan haar God heeft. Waarom? Omdat Christus als Goud uit de oven van Gods toorn gekomen is. Genadegoud is in Zijn lippen uitgestort. Het is te koop op de markt van vrije genade.

“O alle gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk!” Jes. 55:1.

Het boek Openbaring is vol met het Evangelie van vrije genade. God gaat door met het zaligen van zondaren tot de voleinding der wereld. Dat gaat dwars door de oordelen heen. Christus verkondigt het Evangelie van vrije genade onvoorwaardelijk aan ellendige, arme, blinde en naakte zondaren. Christus heeft de Laodicensen de Wet tot verdoemenis gepreekt. Die mensen uit Laodicea zijn naakt aan de dijk gezet. Jammerlijk, arm, blind en naakt, meer niet. Een mens is niet meer. Een beetje stof, meer niet. Meer mag niet, meer kan niet. God kan alleen Zijn genade kwijt aan jammerlijke, ellendige, arme en naakte zondaren. Naakt te zijn is genoeg, want dan kan God je nog bekleden. *“Opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij moogt bekleed worden en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde.”*

Rijk wordt men alleen in God en door God. Christus geeft Zijn volk een verzilverde cheque voor het leven en een vrijkaart voor de hemel. Alles is gratis. Hij geeft Zijn volk renteloze rijkdom en goederen in de tijd en een hemelse erfenis voor de eeuwigheid. Soms betaalt de Heere met stuivers uit, *“maar ik heb niet gezien de rechtvaardige verlaten noch zijn zaad zoekende brood”, Ps. 37:25.*

Gods volk is rijk in de grootste armoede. Zonder God ben je arm, al leef je ook in de grootste rijkdom. *“Uw goud en zilver is verroest; en hun roest zal u zijn tot een getuigenis, en zal uw vlees als een vuur verteren; gij hebt schatten vergaderd in de laatste dagen.” - “Gij hebt lekkerlijk geleefd op de aarde, en wellusten gevolgd; gij hebt uw harten gevoed als in een dag der*

slachting”, Jak. 5:3 en 5.

“Koopt van Mij...”

Lezer, u moet niet met uw armoede naar een kind van God of naar een dominee gaan. *“Koopt van Mij...”*

Mensen die met hun armoede te koop lopen, zijn rijk en verrijkt en hebben geens dings gebrek. Mensen die zeggen dat ze het zo arm hebben, zijn rijk en verrijkt en hebben geens dings gebrek. Dat geldt in materieel en in geestelijk opzicht. Gods ware volk klaagt haar nood aan God en wast haar aangezicht voor de mensen.

Beste lezer, u kunt nooit te ellendig, nooit te jammerlijk, nooit te arm, nooit te blind, nooit te naakt voor de Heere Jezus zijn, want Hij is dé Foerier voor naakte soldaten.

Was ik het maar, schrijver!

Nee, niet was, we zijn het. U bent dus rijk en verrijkt en hebt geens dings gebrek. Maar dat staat Christus ook niet in de weg, want Hij is om uwentwil arm geworden, daar gij dood waart in misdaden en zonden.

Is Hij dan voor mij gestorven?

Christus is, volgens Romeinen 5:6, te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Voor de slechtste dus.

Maar zo slecht ben ik niet!

Dat is nu net uw vijandschap. Voelt u nu wel dat u te best bent om slecht te zijn? Te goed om goddeloos te zijn? Het is dus uw eigen schuld, als u verloren gaat. Al zou heel de wereld zich tot God bekeren, dan was er bloed genoeg, bij wijze van spreken. U kunt er dus ruim bij. Alleen, ik zet u er niet bij, dat is Gods werk. Van nature staan we erbuiten. Gods volk leeft dat dikwijls in. Buitenstaanders worden gezet in het onbeweeglijke Koninkrijk van vrije genade.

Als een arme zondaar gerechtvaardigd wordt, ontvangt hij het bruiloftskleed. Dat is het kleed van de gerechtigheid en de

heiligheid van Christus, waardoor zijn geestelijke ellende en naaktheid voor God bedekt wordt.

Lezers, dit kleed kan niet gemist worden. Als wij geen bruiloftskleed aanhebben, zullen we geworpen worden in de plaats waar weinig zal zijn en knersing der tanden.

Het witte kleed der gerechtigheid van Christus bedekt mijn ellende, armoede en naaktheid.

De vierentwintig ouderlingen die voor Zijn troon zijn, zijn bekleed met witte klederen der overwinning. Op meerdere plaatsen wordt er gesproken over lange, witte klederen. Dit betekent, dat Gods volk niet voor een deel, maar geheel bedekt is met de gerechtigheid van Christus.

“Na dezen zag ik, en ziet, een grote schare, die niemand tellen kon, uit alle natie, en geslachten, en volken, en talen, staande voor den troon, en voor het Lam, bekleed zijnde met lange witte klederen, en palmtakken waren in hun handen”, Openb. 7:9.

Christus wijst niet alleen op de witte klederen, maar ook op ogenzalf, opdat we zien mogen.

Ogenzalf betekent hier het licht en de kracht van de Heilige Geest, om door middel van het Woord Godskennis en zelfkennis op te doen. Als wij niet geloven dat God heilig is, als wij nog nooit voor Zijn majesteit gebedd hebben, dan weten we niet wie God is en ook niet wie we zelf zijn. Als we onszelf leren kennen in het licht van Gods Woord, dan gaan we sidderen en beven voor Gods majesteit en heiligheid.

Je hebt van die mensen die God familiair met Vader aanspreken. “Lieve Vader”, zo beginnen ze dikwijls als ze bidden. Als ik het hoor, dan begint het bij mij te stuiten. Job zegt: *“Ik zal mijn Rechter om genade bidden.”*

Dat was een kind van God. Ik denk dat velen God wel hun Vader noemen, maar Hem als Rechter niet kennen. Gods volk is meestentijds beschroomd om de Vadernaam op de lippen te nemen.

Eens hoorde ik een dominee zeggen, dat hij nooit een tijd gekend had, dat hij Jezus niet liefhad. Ja, je hebt van die

mensen die hebben nog nooit van de boom gegeten. Adam kennen ze niet. Erfschuld? Nog nooit van gehoord. Dood in zonde en misdaden lijkt bij die mensen tot het grijze verleden te behoren. Christus is voor hen gestorven, zeggen ze, maar wanneer het gebeurd is, weten ze niet. Ik begrijp niet..., ja, ik begrijp het wel. Een dode weet niet met al. Een blinde denkt dat hij ziet, dus blijft hij in zijn zonden.

Ik ken ook geen tijd, dat ik Jezus niet liefhad.

Dan wordt het hoogtijd, dat je jezelf als de grootste vijand van vrije genade leert kennen, waarde lezer. Alleen vijanden worden met God verzoend. Het gaat niet om uw liefde voor Jezus, maar Zijn liefde voor u! Mag ik eens vragen: Wat kent u van de liefde van Christus?

Ik voel dat ik groei in mijn geloof.

Dat is geen antwoord op mijn vraag. Maar waaruit bestaat dat groeien dan?

Dat ik meer en meer ga geloven dat God er is.

De duivelen geloven ook dat God er is en zij sidderen. U bent dus niet verder dan de duivelen. Och, bedrieg u toch niet voor de eeuwigheid. U bent met uw geloof rijk en verrijkt en hebt geens dings gebrek. Christus raadt u evenwel goud van Hem te kopen, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden in Hem.

Christus bestraft de gemeente van Laodicea scherp. Dit dient niet tot haar ondergang, maar tot haar genezing. Er zijn blijkbaar nog kinderen Gods die meeveinzen met de godsdienst die, als het eigendom van Christus, gezuiverd moeten worden zoals goud in het vuur. God straft Zijn volk echter als een liefhebbend Vader. *“Zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik; wees dan ijverig en bekeer u”, vs. 19.*

Weet u wat liefde van God is? Eerst een klap en dan een kus. Eerst een bestraffing en dan een vertroosting. Als Christus Zijn

Kerk gaat bestraffen, is dat een teken van Zijn liefde. Hij bestraft en kastijdt degenen die Hij liefheeft.

“En gij hebt vergeten de vermaning, die tot u als tot zonen spreekt: Mijn zoon, acht niet klein de kastijding des Heeren, en bezwijkt niet, als gij van Hem bestraft wordt; Want dien de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijken zoon, die Hij aanneemt. Indien gij de kastijding verdraagt, zo gedraagt Zich God jegens u als zonen; (want wat zoon is er, dien de vader niet kastijdt?) Maar indien gij zonder kastijding zijt, welke allen deelachtig zijn geworden, zo zijt gij dan bastaarden, en niet zonen”, Hebr. 12:5-8.

Dat is tot een grote troost, volk van God, dat God u nog laat kastijden. Dat dient tot uw nut, want Hij doet het niet uit lust tot plagen. *“Want wij hebben geen Hogepriester, Die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, doch zonder zonde. Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd”, Hebr. 4:15-16.*

Christus bestraft met woorden en kastijdt met bezoeken. Hij kan u in de eenzaamheid zetten, kind van God, vanwege uw afdwalende omzwervingen. Eenzaamheid hoeft echter niet altijd een bestraffing te zijn. We kunnen niet zeggen dat Johannes door God gestraft werd met zijn verbanning naar Patmos. Die verbanning had de duivel bewerkt, maar wat de duivel ten kwade had bedacht, heeft God ten goede gedacht. Alle dingen moeten, in het leven van de Kerk, medewerken ten goede.

Christus roept dus op tot ijver en bekering.

Ijverig wil hier niet zeggen dat Christus Zijn volk oproept tot wettische ijver, maar tot heilige wandel in de vreze Gods. Hij weet ook dat niemand van Zijn volk daartoe bekwaam is.

Gods volk hoeft niets te doen dan te wandelen in de liefde. Want weet u wat nu het wonder is? Dat de oproep van Christus

gepaard gaat met de kracht van de Heilige Geest, waardoor Gods volk aangedreven wordt tot ijver en bekering. Als je zelf aan de gang gaat, kun je wellicht een ijver aan de dag leggen, maar niet met verstand. Hij die verstand van zaken heeft, geeft verstandig acht op 's Heeren handelingen en richt zich door het geloof op het Voorwerp des geloofs. Dan kunnen ijver en bekering niet uitblijven, want zie ik Christus, dan zie ik een volbrachte Wet aan het kruis gespijkerd. Amen.

“Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen en Ik zal met hem avondmaal houden en hij met mij”, vs. 20.

We zijn bijna aan het einde gekomen van de zeven brieven aan de zeven gemeenten in Klein-Azië. Ons rest nog het laatste gedeelte te behandelen, hetwelk slaat op het Heilig Avondmaal, ofwel de gemeenschap met Christus. Het slaat in de eerste plaats op de Bruiloft des Lams, waarvan het sacrament van het Heilig Avondmaal een afbeelding is en in de tijd tot versterking dient van het geloof.

We zullen ons in dit boek beperken tot het sacrament van het Heilig Avondmaal, vanuit de exegese van de tekst.

Als Christus tot Zijn Kerk komt, vindt Hij de deur op slot. Dat is wat! Velen hebben de deur wijd open staan, maar Gods volk zit meestentijds met de deur op slot. De Bruid uit het Hooglied is naar bed gegaan, ze heeft haar rok uitgetogen en de deur gesloten. Christus is dus altijd de Eerste in de gemeenschap. We hebben gezien, dat Hij de Eerste was in de herschepping, maar Hij is ook de Eerste in de gemeenschap. Christus verlangt meer naar Zijn Bruidskerk, dan dat zij naar Hem verlangt. Als dat ingeleefd wordt, weent de Bruid zich leeg. Nog nooit gehad? De liefde van Christus gaat dwars door mijn hel. Amen. Christus doet een aanzoek aan Zijn Bruid om gemeenschap met haar te hebben. Hier gaat het dus niet over onbekeerden die geen deel aan Christus hebben. Het Avondmaal is geen tafel tot bekering, maar tot versterking. Daarvoor moet je een

gelovige zijn, want bij een onbekeerd mens valt er niets te versterken.

Christus staat aan de deur en Hij klopt. Welke deur? De deur van uw hart. Ons hart is verdeeld in twee kamers met vier kleppen. De Bruid heeft twee kamers en vier deuren. Een slaapkamer en een bidvertrek met drie binnendeuren en een buitendeur. Christus staat aan de buitendeur en Hij klopt. Als Christus Zijn Bruid nodigt tot gemeenschap met Hem, wekt Hij haar eerst op. Als Christus u nodigt tot het Heilig Avondmaal, wekt Hij u op om Hem tot uw hart toe te laten. Christus wil geen slavendienst. Hij heeft een zeer gewillig volk op de dag van Zijn heirkraft. Aan het Avondmaal gaat dus wat vooraf. Christus wil dat we ons voorbereiden. Daarom klopt Hij aan de deur van uw hart. Een week voorbereiding is dus geheel bijbels. Alleen gaat het niet van Gods volk uit, maar van Christus. Velen kunnen zich voorbereiden. Gods ware volk lukt het niet. Christus is mijn Voorbereiding. Amen.

Voordat Christus gemeenschap houdt met Zijn Bruid, gaat Hij haar eerst heiligen. Hij wekt haar op door Zijn kloppen, om vervolgens Zelf de deur te openen. De Bruid van Christus weet bij ondervinding dat de grendels van haar hart aan stukken gebroken zijn, toen Christus haar tot Zijn eigendom maakte. Christus doet met Zijn geklop geen beroep op onze vrije wil, want die is er niet, ja, tot zondigen. Hij was de Eerste, Die de deur opende. Maar de Bruid doet deze deur gedurig dicht. De zonden maken een scheiding tussen God en mijn arme ziel. Ik kan de deur wel dichtdoen, maar niet openen. Gods volk kan wel van God weglopen, maar zelf niet terugkeren. Velen kunnen dat wel, maar het verloren schaap wist zijn Herder niet meer te vinden. Dan gaat het roepen: *“Gelijk een schaap heb ik gedwaald in 't rond, dat onbedacht zijn Herder heeft verloren. Ai, zoek Uw knecht, schoon hij Uw wetten schond...”*

Maar het kan ook anders. De Bruid uit het Hooglied heeft heel geen zin in gemeenschap. Als Christus op de deur van haar hart klopt, dan zegt ze: *“Ik heb mijn rok uitgetogen, hoe zal ik hem*

weder aantrekken? Ik heb mijn voeten gewassen, hoe zal ik ze weder bezoedelen?”

‘k Heb soms heel geen zin om naar de kerk te gaan. Of hebben jullie altijd zin? Laatst was het in de week kerk. Er was een prediker van een naburige gemeente. Ik zei tegen m'n vrouw: “Ga jij maar naar de kerk, ik heb geen zin.” Maar de laatste vijf minuten voor kerktijd begon er iemand op m'n deur te kloppen. ‘k Had geen tijd meer om me te verkleden. Gauw m'n overjas aan en weg. De prediker die van elders gekomen was deed het gebed. ‘t Was al een ademtocht. De preek was één gebed: *“Uw werk, o HEERE! behoud dat in het leven in het midden der jaren, maak het bekend in het midden der jaren; in den toorn gedenk des ontfermens”*, Hab. 3:2.

Toch bleef mijn deur gesloten. Ik had geen macht om te openen. Alles stond op de helling en geen enkel recht. Goddeloos en rechteloos, geen weg, geen hoop, geen geloof, niets, dan enkel: verloren, verloren. De prediker was aan het einde gekomen van de preek. Zijn laatste woorden waren Psalm 131:4:

*“Dat Isrel op den HEER' vertrouw';
Zijn hoop op Gods ontferming bouw'
En stil berust' in Zijn beleid,
Van nu, tot in all' eeuwigheid.”*

Met die woorden deed God Zelf de deur open en nam bezit van mijn hart. Toen had ik Avondmaal zonder sacrament. God doet het alleen en geheel. Hem zij alle lof en dank. Amen.

“Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop.”

Christus bedelt niet om binnen te komen. Christus is geen bedelaar, maar Middelaar. Hij heeft de zaak tussen God en uw ziel beslecht, kind van God. Nu klopt Hij op uw deur, om Zijn werk te bestendigen. Zijn Naam moet verheerlijkt worden. Christus klopt door Woord en Geest aan de deur van ons geweten, omdat we slaperig zijn. De wijze maagden vielen met

de dwazen in slaap. Toch heeft Christus hen wakker geklopt: *“Ziet, de Bruidegom komt, gaat uit Hem tegemoet”, Matth. 25:6.* Christus is komende en de Kerk slaapt gelijk Jona onderin het schip. Christus klopte Jona wakker, door middel van de kapitein van het schip. Hier klopt Christus Zelf. Als Christus klopt, slaapt de Bruid. Christus kijkt naar Zijn Kerk om. Hij heeft een nauw toezicht op haar, want Hij slaapt of sluimert nooit. Hij is de Getrouwe, de Waarachtige.

“Indien iemand Mijn stem zal horen...”

Christus nodigt Zijn volk onvoorwaardelijk. Hij wil niet, dat er iemand zich onttrekt, want daarin heeft Zijn ziel geen behagen (Hebr. 10:38).

Christus maakt met Zijn inspraak het veld weer vlak. *“Die gewassen is, heeft niet van node, dan de voeten te wassen, maar is geheel rein”, Joh. 13:10.*

Velen gaan uit zogenaamde gehoorzaamheid aan de dis. Weet u wat ik ontdekt heb? Dat zulke gehoorzaamheid dikwijls bestaat uit vleeselijke overwegingen. Christus is niet de Eerste. Als Christus niet de Eerste is, is er geen gemeenschap. Als het niet om de gemeenschap met Christus gaat, wordt de tafel ontheiligd en drinkt men zich een oordeel. Ook als Gods volk dit betreft.

De zonde moet er tussenuit en dat steeds opnieuw. U wilt me toch niet vertellen, dat u zondeloos bent tussen de Avondmaalsgangen? *“Want wij struikelen allen in vele. Indien iemand in woorden niet struikelt, die is een volmaakt man, machtig om ook het gehele lichaam in den toom te houden”, Jak. 3:2.* Bij mij ligt er altijd weer een berg zonden tussen en ik weet het niet vlak te krijgen. Zijn inkomst is het alleen die mijn heil volmaken kan.

Nu is er ook sprake van een geloofs-komen, want *“de Geest én de Bruid zeggen: Kóm!”*

Kohlbrugge zegt: “Gods volk moet steeds tot de Bron zelf komen, tot de Fontein, Die geopend is voor de inwoners van Jeruzalem tegen de zonde en tegen de onreinigheid. Van deze

Springader des levende waters wijkt het ware geloof niet. Het onderhandelt met God en de Heere Jezus Christus Zelf. De Borg voor zijn schuld moet de gelovige hebben, als zijn vijanden hem weggenomen hebben, of als hij traag is geweest om op te staan, terwijl de Heere riep: *“Doe open”.*

O, als Christus klopt en Zijn stem laat horen, dan ontgrendelt Hij Zelf de deur, want Hij heeft de sleutels der hel en des doods. Mijn hart is menigmaal een hel. De duivel heeft er vat op. Weet u wat mijn hel is? God te missen in mijn hart, dat is mijn hel. Dan is het a.s. zondag Avondmaal en daar zit je dan als één klomp zonde. Hoe moet het dan? Christus kan ik niet vinden, al roep ik de ganse dag tot Hem. Blijven zitten kan ik niet, aangaan helemaal niet, thuisblijven hoort niet.

“Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?” Dat gaat dus op de punt van een naald en er ook vanaf.

Dat is ook een benauwd leven!

Ja, maar dat ligt niet aan God, maar aan deze ellendige aardworm. Dan zit je in de bank met het hek dicht. De beker wordt ingeschonken en je hebt geen opening. Je hart is van beton, waaruit geen zucht meer voortkomt. Je bidden lijkt meer op vloeken. De duivel zit op je schoot en zit zijn neus dicht te knijpen van leedvermaak. Dan gaat de dominee nodigen en ik hoor ineens de stem van mijn Liefste: *“En de Geest en de Bruid zeggen: Kom! En die het hoort, zegge: Kom! En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet”, Openb. 22:17.*

Dan breekt het vlees aan stukken, de duivel moet wijken, de hemel scheurt. Zo is Christus mijn Hemel. Hij in mij en ik in Hem. Dan heb ik geen benen om te lopen, geen handen om aan te nemen, geen geest om te leven, want dan is Christus mijn Leven, mijn Zondevernieler, de Rots van mijn behoudenis.

De deur opendoen? “Heere Jezus! U bent mijn Deur, mijn Weg, mijn Beking, mijn Zaligheid, mijn Hemel!”

“Ik zal tot hem inkomen.”

“Ja, Heere Jezus, U komt tot mij, U komt in mij. Ik eruit en U erin. U alles en ik niks.”

*“U alleen, U loven wij;
Ja wij loven U, o HEER’
Want Uw Naam, zo rijk van eer,
Is tot onze vreugd nabij.
Dies vertelt men in ons land
Al de wond’ren Uwer hand.”*

“En Ik zal met hem Avondmaal houden en hij met Mij.”
“Ja, Heere, U met mij en ik met U. U de kroon en ik voor uw troon.”
“Nee, Mijn kind, Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon”, vs. 21. Eerst is het Ik en Christus; dan is het Christus en ik, maar als je door je bekering gezakt bent, is het Christus alleen, Christus geheel, Christus Alles!
“Wie oren heeft, die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt.”

8. HET LAATSTE OORDEEL

Openbaring 5-20

Nadat het boek van de raadsbesluiten Gods door de Leeuw uit Juda's stam genomen is en de zeven zegelen één voor één door Hem worden verbroken, wordt ons in het zesde hoofdstuk getoond wat die zegelen inhouden. Bij de opening van het zesde zegel barst het oordeel los.

Grote aardbevingen vinden er plaats, de zon wordt zwart als een haren zak en de maan wordt als bloed. De sterren des hemels vallen op de aarde en de hemel wordt als een boek toegerold. De bergen en de eilanden worden bewogen uit hun plaats. De grootheden der aarde en allen die de Naam van Christus niet kennen, roepen in radeloosheid tot de bergen: *“Valt op ons en verbergt ons van het aangezicht Desgenen, Die op de troon zit en van de toorn des Lams. Want de grote dag Zijns toorns is gekomen en wie kan bestaan?”* Openb. 6:16-17.

Bij de opening van het eerste zegel wordt ons een wit paard getoond met Christus als Ruiters, Die Zijn pijlen afschiet in het hart van 's Konings vijanden. Christus zal in het laatste der dagen overwinnen met het Evangelie van vrije genade. Een algehele opwekking zal het gevolg zijn. Er zullen nog vele arbeiders uitgestoten worden in Zijn wijngaard, want de velden zijn wit om te oogsten. De vrucht op de zuivere prediking zal zo groot zijn, dat er een heerlijke heilstijd over de gehele wereld zal aanbreken. De Ruiters op het witte paard zal uitgaan en overwinnen. De Vrededorst zal vrede maken voor hen die Hij vrijkocht met Zijn bloed. De zendelingen van de 20e eeuw, zullen met tranen zaaien en met gejuich maaien. De schuren van Jozef zullen overlopen. Christus zal Zijn volk met

vette tarwe spijzen en kronen met Zijn gunstbewijzen.

De opening van het eerste zegel slaat niet op de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag, want deze openbaring geschiedde 97 n. Chr. Het slaat op de doorwerking van de Heilige Geest. De Vader getuigt ervan in mijn ziel: *"Ik heb Hem verheerlijkt, Ik zal Hem wederom verheerlijken."*

*"De bergen zullen vrede dragen,
De heuvels heilig recht.
Hij zal hen vrolijk op doen dagen.
Het heil hun toegezegd..."*

*"Is op het land een handvol koren,
Gekoesterd door de zon.
't Zal op 't gebergt' geruis doen horen,
Gelijk de Libanon."*

Naar ik geloof, is het eerste zegel reeds geopend. God is bezig Zijn Kerk toe te brengen uit de vier windstreken der aarde. *"Ze komen aan door 't goddelijk licht geleid."*

Het tweede zegel dat geopend wordt, toont ons een rood paard met zijn ruiter. Het symboliseert de duivel die met zijn helse instrumenten een vervolging zal ontketenen tegen de christenen, met name in het laatste der dagen.

De duivel is macht gegeven de vrede die er op aarde heerst, weg te nemen. De christenen zullen bloedig vervolgd worden, gelijk wij kunnen zien in de vroeg-christelijke-kerk, ten tijde van keizer Nero. Ook in latere tijden is het rode paard uitgegaan. Met name in Schotland en in ons land. De Roomse inquisitie heeft duizenden christenen omgebracht. De geschiedenis tekent ons dat tijdens geestelijke bloeitijden de ruiter op het rode paard is uitgegaan en de christenen bloedig heeft vervolgd. Toch zal de duivel duizend jaren gebonden worden, gelijk de Schrift ons leert in Openbaring 20, waarin het vrede-rijck van Christus op aarde gestalte zal

krijgen. Ik geloof niet, zoals sommige chiliastische drijvers, dat er precies van duizend jaren sprake zal zijn. Getalsmatig houdt God er, met eerbied gesproken, een heel andere berekening op na dan wij met onze gesecculariseerde hersens. Al dat gereken over Gods raadsbesluiten heeft God uitdrukkelijk verboden. Hij zegt immers: *"Het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft", Hand. 1:7.* Ik laat het graag in Gods handen.

Maar dat sluit niet uit, dát er een vrede-rijck komen zal, waarin de Heilige Geest overvloedig zal zijn en waar de tegenwoordigheid Gods gekend zal worden. Christus zal niet persoonlijk in dit vrede-rijck naar de aarde komen, in tegenstelling tot wat velen beweren, maar Hij zal naar Zijn belofte rijkelijk met Zijn Geest werken. Christus' lichamelijke wederkomst zal zijn op de jongste dag. Als Rechter van hemel en aarde zal Hij de volkeren oordelen. Dan zal het einde zijn. De boeken zullen worden geopend. De grafstenen zullen wijken van hun plaatsen en geopend worden. De doden zullen opstaan, de kleinen en de groten. De zee zal haar doden geven. En God zal een iegelijk vergelden naar zijn werk. Het boek des levens zal geopend worden. De namen die erin geschreven staan zullen de Koning zien in Zijn schoonheid en bij Hem komen in de lucht. De heiligen zullen de wereld oordelen, met Christus in Zijn troon. *"En zo iemand niet gevonden werd geschreven in het boek des levens, die werd geworpen in den poel des vuurs", Openb. 20:15.*

Het derde zegel toont ons een ruiter op een zwart paard. De ruiter heeft een weegschaal in zijn hand. Het zwarte paard symboliseert de valse ketterijen en leringen die de satan tegen de zuivere leer zal invoeren. Het zwarte paard rijdt dwars door kerkenraden en synodes. Menig ambtsdrager is ruiter op het zwarte paard. Het zwarte paard is het paard van de drie-wegen-leer: niet bekeerd en niet onbekeerd. Het zwarte paard is ook het paard van de algemene verzoening. Arius, de ketter,

was bijvoorbeeld een ruiter op een zwart paard. Arminius met zijn vrije-wils-leer bereed wel één van de zwartste paarden. Gomarus daarentegen was ruiter op de schimmel van Wet en Evangelie: de dood in de mens en het leven in Christus.

De ruiter op het zwarte paard heeft een weegschaal in handen. Deze weegschaal symboliseert niet het handschrift op de wand bij koning Belsazar: *“MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN. Gewogen, gewogen, en te licht bevonden.”*

De weegschaal van de ruiter op het zwarte paard is een valse weegschaal om het recht te buigen en geldgierigheid te bedrijven. Van de zonen van Samuël lezen we in 1 Samuël 8:3: *“Doch zijn zonen wandelden niet in zijn wegen; maar zij neigden zich tot de gierigheid, en namen geschenken, en bogen het recht.”*

De zonen van Samuël preekten voor het geld. Het waren verre voorneven van Tetsel met zijn aflaathandel. *“Als het geld in ‘t kistje klinkt, ‘t zieltje in de hemel springt.”* De zonen van Samuël bogen het recht. Zij verdraaiden de woorden der Schrift om mensen te behagen. Zij wogen af wat hen het meeste voordeel opleverde. Zij preekten een Evangelie naar de mens. Zij waren ruiters op zwarte paarden. De ruitereenheid van zwarte paarden is getalsmatig altijd de meerderheid. Luther ging met één schimmel een hele bende zwarte paarden te lijf. Zijn schimmel heeft overwonnen, want Die daarop zat ging uit overwinnende en opdat Hij overwon. Het zwarte paard en zijn ruiter wijst op valse leraars die het Woord uitleggen naar hun eigen begeerlijkheid. In onze dagen wemelt het van deze ruiters. De apostel Paulus waarschuwt Timotheüs ervoor: *“Want er zal een tijd zijn, wanneer zij de gezonde leer niet zullen verdragen; maar kittelachtig zijnde van gehoor, zullen zij zichzelf leraars opgaderen, naar hun eigen begeerlijkheden. En zullen hun gehoor van de waarheid afwenden, en zullen zich keren tot fabelen”, 2 Tim. 4:3-4.*

Als de rode en zwarte paarden uitgegaan zijn, zal er nadien weinig geestelijk voedsel meer te verkrijgen zijn.

“Een maatje tarwe voor een penning en drie maatjes gerst voor een penning en beschadig de olie en de wijn niet”, Openb. 6:6.

Het dagelijks voedsel zal voor een dagloon te koop zijn. Het eten zal zo duur worden, dat het eigenlijk niet meer te betalen is. Zo zal het geestelijk zijn. De leraars zullen zo geïndoctrineerd zijn door de ruiter op het zwarte paard, dat zij het Woord niet meer zuiver preken. We zien deze tendens duidelijk voltrokken in de geregistreerde baptistengemeenten in Oost-Europa. De voorgangers werden tijdens het communistische regime door ruiters op zwarte paarden geprogrammeerd. De voorgangers bedrogen zielen voor de eeuwigheid. De niet-geregistreerde gemeenten hebben de olie en de wijn niet beschadigd en zijn om die reden hevig vervolgd. Olie en wijn wil zeggen: de zuivere Evangelie verkondiging, waardoor Gods volk gesterkt, vertroost en verkwikt wordt. God houdt altijd Zijn zeventuizend over die de knie voor Baäl niet zullen buigen. Overal heeft God Zijn Obadja's die Zijn profeten zullen onderhouden.

Het vierde zegel toont ons een vaal paard. De ruiter van het vale paard heet: Dood. Ruiter Dood zit op het vale paard. Dat is het paard van het bijgeloof, van het occultisme. Ruiter Dood wordt gevolgd door de hel. Dood en hel horen bij elkaar. Occultisme doet eindigen in de hel. De vale New-Age religie is de oude leer van de duivel. *“Tast maar toe, dan zult gij als God zijn.”* Bij New-Age wordt de materie vergoddelijkt. Het schepsel wordt ook goddelijk. Het is een leer uit de hel. Het vierde deel van de aarde zal door ruiter Dood gedood worden en de hel zal met zijn horror- en pornofilms vele (kinder)zielen vermoorden. Het paard is vaal, dus niet goed te onderscheiden. We leven in een tijd waarin het vale paard zijn duizenden verslaat. Vele stemmen roepen: *“Wat is nog waar(heid), wat is het echte?”* We leven in een tijd van het schijnchristendom. Talloze predikers zijn ruiter op het vale paard. Ze preken zonder inhoud. Ze hebben geen-vlees-en-geen-vis religie.

Ruiters op valse paarden vermengen de Wet met het Evangelie. U moet het valse paard niet alleen in de linkse kringen zoeken, want ze zitten in de meest rechtse kringen. Valse paarden, valse praat, valse godsdienst, valse preken, valse boekhouding, enzovoorts. Dus: niet oprecht, niet eerlijk, geldgierig, laatzinnig, hovaardig, lasteraars, meenedigen. Valse christenen zijn halve christenen.

Het vijfde zegel toont ons de zielen onder het altaar die gedurig tot God roepen om ten gerichte te komen om hun bloed te wreken van degenen die hen vervolgd hebben en nog op aarde wonen. Ze bidden niet uit wraakgierigheid, maar uit heilige ijver voor de ere Gods. Ze moeten wachten, want nog is het einde niet.

Bij de opening van het zesde zegel barsten de oordelen los. Een grote aardbeving (als gevolg van een atoomoorlog?), doet de aarde schudden op haar fundament. De zon wordt dan zwart en de maan zal in bloed veranderen. De profeet Joël getuigt ervan: *“De zon zal veranderd worden in duisternis, en de maan in bloed, eer dat die grote en vreselijke dag des HEEREN komt”, Joël 2:31.* We kunnen het ook geestelijk verklaren: De Zon der gerechtigheid zal verduisterd worden door de zak van menselijke inzetten en afgoderij. Christus Zelf zal niet verduisterd worden, maar het licht van Zijn Woord.

De maan zal rood kleuren van het bloed, dat op aarde vloeien zal. De sterren des hemels zullen op aarde vallen. De leraars zullen vervallen tot het aardse en het stoffelijke, of tot dode rechtzinnigheid zonder geestelijk leven. Ze zullen wel de naam hebben dat ze leven, maar in werkelijkheid zijn ze dood. Waterloze wolken met allerlei wind van leer. Ze zullen als onrijpe vijgen afvallen. En nog is het einde niet.

De vier engelen, waarvan gesproken wordt in het zevende hoofdstuk, zullen staan op de vier hoeken der aarde. Ze

houden de wind vast. Dat wil zeggen, dat ze macht gekregen hebben over de natuurkrachten om de aarde te beschadigen. Het zijn engelen van de satan. Een engel Gods, wellicht Gabriël, belet hun dat, want hij moet eerst Gods kinderen verzegelen aan hun voorhoofden. Iets wat verzegeld is, mag niet door onbevoegden opengemaakt worden. Gods kinderen, dus degenen die het teken van het beest niet dragen, zullen verzegeld worden aan hun voorhoofden. We zien hetzelfde in Ezechiël 9:4-5: *“Ga door, door het midden der stad, door het midden van Jeruzalem, en teken een teken op de voorhoofden der lieden, die zuchten en uitroepen over al deze gruwelen, die in het midden derzelve gedaan worden. Maar tot die anderen zeide Hij voor mijn oren: Gaat door, door de stad achter hem, en slaat, ulieder oog verschone niet, en spaart niet.”*

Dit teken is niet lichamelijk, maar geestelijk. Het voorhoofd symboliseert als de plaats van de persoonsregistratie. Gods volk is getekend door de Heilige Geest. Ze hebben de heiligmaking van Christus, in tegenstelling met degenen die het teken van het beest dragen. God zal Zijn volk verzegelen met zegelen van lofprijzingen ter ere van het Lam. *“Want het Lam, Dat in het midden des troons is, zal hen weiden, en zal hun een Leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen”, Openb. 7:17.*

Als het zevende zegel geopend wordt, is er in de hemel een stilzwijgen van een half uur. De hemel is stil, er wordt niet meer gezongen. De heilige serafijnen stoppen met het zingen van hun drie-werf *“Heilig, heilig, heilig is de HEERE.”* De hemelingen kijken naar God in de troon. Het moment is aangebroken dat God een voleinding gaat maken met de gevallen schepping. Zijn Almacht stijgt ten top. Een half uur stilzwijgen in de eeuwigheid, waar geen tijd is. God trekt de tijd in de eeuwigheid en de eeuwigheid in de tijd. De tijd is aangebroken dat de tijd overgaat in de eeuwigheid. De hemelingen houden de adem in. God staat op ten oordeel.

Ontzaglijk ogenblik.

“Zwijg, alle vlees, voor het aangezicht des HEEREN! want Hij is ontwaakt uit Zijn heilige woning”, Zach. 2:13.

Als God ten gerichte komt, moeten zelfs de hemelingen zwijgen. Gabriël die voor God staat, zwijgt. Hij weet dat God een verterend Vuur is en een eeuwige Gloed, bij Wie niemand wonen kan. De hemelingen zwijgen niet uit slaafse vrees, maar uit heilige eerbied. Ze wachten eerbiedig op Gods bevelen. God komt niet tekort als de hemelingen zwijgen, want Hij is de Volzalige in Zichzelf, Die het niet nodig heeft om van mensen- of engelenhanden gediend te worden als iets behoevende.

De zeven engelen die voor Zijn troon staan, ontvangen zeven bazuinen. Dit zijn de wraakengelen, machtige helden die Zijn Woord doen, gehoorzamende de stem Zijns Woords. Er heerst nog volledige stilte. God geeft veel reukwerk aan de andere Engel, dat is Christus. Met het reukwerk reinigt Hij de gebeden der heiligen die dag en nacht tot God roepen. Christus zet Zijn Hogepriesterlijke bediening in de hemel voort. De hogepriester in het Oude Testament ging één keer per jaar het Heilige der heilige in met reukwerk en legde dat op het gouden altaar. Dat symboliseerde de verzoening van het volk, dat stilzwijgend wachtte, totdat het reukwerk omhoog steeg. Dat zag op Christus. Het reukwerk, dat opsteeg van het Offerlam, was als een welriekende reuk voor God. De grote Hogepriester is ingegaan in het binnenste heiligdom, om daar Zijn werk als Hogepriester voort te zetten. Nu niet meer om te verzoenen, want het verzoeningswerk is volbracht, maar om te bidden en te heiligen, dergenen die geheiligd zijn. De gebeden der heiligen zijn een onlosmakende schakel in Gods raad. God heeft geen gebeden nodig. De gebeden der heiligen zijn echter vrucht van de Heilige Geest. Niet alle gebeden van Gods volk, maar die vrucht zijn van de Heilige Geest, worden gereinigd en geheiligd door Christus. Als Christus het vuur van het altaar op aarde werpt, ziet dat op de verhoring van de gebeden de

heiligen. Het gevolg van de wraakoefenende gerechtigheid Gods tekent zich in stemmen (der wanhoop), donderslagen, bliksem en aardbeving (vs. 5). *“Rondom Hem zijn wolken en donkerheid, gerechtigheid en gericht zijn de vastigheid Zijns troons. Een vuur gaat voor Zijn aangezicht heen, en het steekt Zijn wederpartijen rondom aan brand. Zijn bliksemen verlichten de wereld; het aardrijk ziet ze en het beeft. De bergen smelten als was voor het aanschijn des HEEREN, voor het aanschijn des HEEREN der ganse aarde”, Ps. 97:2-5.* Dit is het gebed van Gods volk: *“Uw Koninkrijk koom’ toch, o HEER’. Ai, werp de troon des satans neer...”*

Als Gods eer wordt vertrapt, gaat Gods volk bidden om de oordelen Gods. *“Sion heeft gehoord, en het heeft zich verblijd, en de dochteren van Juda hebben zich verheugd vanwege Uw oordelen, o HEERE!” Ps. 97:8.* Gods volk is het met God eens, want ze is aan Zijn zijde geplaatst. Gods rechtvaardigheid heeft ze liever gekregen dan haar eigen zaligheid. Als Gods volk een zaak in God kwijtraakt, gaat ze zwijgen. God gaat het doen! Het half uur is bijna voorbij.

De zeven bazuinen worden achtereenvolgens geblazen. Het hemelvuur verteert eenderde van de aarde. De zee verandert in bloed. Het derde deel van de schepselen in de zee sterft, schepen vergaan. Het drinkwater wordt bitter. Een ontzettende duisternis treedt in. *“Wee, wee, wee, degenen die op de aarde wonen”, Openb. 8:13.*

Onbeschrijfelijk zal het zijn, als we Christus niet kennen en geen verberging hebben tegen de vloed van de toorn Gods. De Egyptische plagen zullen in het niet vallen bij deze oordelen. Het mensdom zal door schorpioenen gepijnigd worden. Velen zullen de dood zoeken, maar dezelve niet kunnen vinden. Sprinkhanen zullen als paarden gelijk wezen. Alles duidt op een totale atoomoorlog of een biologische oorlog. De autonome mens vernietigt zichzelf. En nog is het einde niet.

De vier engelen die aan de Eufraat gebonden zitten, worden

ontbonden. Zij krijgen macht het derde deel der mensen te doden. Allerlei massa-vernietigings-wapens zullen worden ingezet. De mensen achter de atoomknoppen zullen dan als duivelen zijn. De wederhouder zal weggenomen worden. En de overige mensen zullen zich niet bekeren. De goddeloosheid zal nog meer toenemen. Degenen die met het kwaad niet meedoen, zullen worden gedood. In deze tijd van totale afval zal het Evangelie van vrije genade nog eenmaal uitgaan. *“Gij moet wederom profeteren voor vele volken en natiën en talen en koningen”, Openb. 10:11.* De laatste getuigen van Christus zullen met goddelijke macht bekleed worden. Huns gelijken worden dan niet gekend. Nog één keer zal de roep uitgaan: *“De Bruidegom komt, gaat uit Hem tegemoet.”* En nog is het einde niet.

Satan zal duizend jaren gebonden worden. Het duizendjarige rijk zal aanbreken, waarin Gods kinderen als koningen zullen heersen. Dit is een verborgenheid, waarover al veel geprofeteerd is. Er zijn overheersende profetieën, waar ik niet veel om geef. Men moet over deze zaak niet speculeren. Onze oudvaders echter, hadden soms uitgesproken meningen. De meesten waren gematigd chiliast. Laten we het daarbij houden. Niet het duizendjarige rijk, maar Christus staat centraal in alle bedelingen. Allerlei meningen over het duizendjarig rijk zijn in omloop. Sommigen zijn van mening dat je naar Israël moet vluchten om de oordelen te ontlopen. Waanzinnig! God is niet te ontlopen, mens. Zijn ogen doorlopen de ganse aarde. Vliedt toch uit het Noorderland van uw waandenkbeelden. Er wordt veel te vleselijk gedacht over het duizendjarig rijk, alsof een mens met zijn profetie nog wat in de melk te brokkelen heeft. In Christus is er verbergings tegen de toorn Gods. Hij vergadert de Zijnen onder de slip van Zijn mantel. Er komt geen hemel op aarde, want dan zouden onze geloofswandelingen niet meer in dé hemel behoeven te zijn. Christus is mijn Hemel en de rest acht ik met Paulus schade en drek.

Als de duizend jaren zullen geëindigd zijn, zal de duivel nog een kleine tijd ontbonden worden om de volkeren te verleiden. Het loopt God echter niet uit de hand, met eerbied gesproken. God loopt niet achter de feiten aan. Alles gaat naar Zijn bepaalde raad en voorzienigheid. Persoonlijk geloof ik wel in een heerlijke heilstijd op aarde. Christus zal, als de Ruiters op het witte paard, nog vele zielen uit de klauwen des duivels rukken. Zijn macht is groot, Zijn trouw zal nooit vergaan. Al wat Hij ooit beloofd heeft, zal bestaan. De Kerk is in Christus veilig, want ze staat in Zijn handpalmen gegraveerd. Waar Christus is, zal Zijn volk zijn. Er zal geen klauw achterblijven. Het loopt over Zijn eer. Hij zal er Zelf voor instaan. Amen.

9. ZIE, IK KOM HAASTELIJK

Openbaring 22

“En zie, Ik kom haastiglijk en Mijn loon is met Mij, om een iegelijk te vergelden, gelijk zijn werk zal zijn”, Openb. 22:12.

“Ik, Jezus, heb Mijn engel gezonden om ulieden deze dingen te getuigen in de gemeenten. Ik ben de Wortel en het Geslacht Davids, de blinkende Morgenster. En de Geest en de Bruid zeggen: Kom. En die dorst heeft kome; en die wil, neme het water des levens om niet”, Openb. 22:16.

In de zeven brieven aan de zeven gemeenten hebben we gezien, dat Christus Zich richt tot de engelen der gemeenten. Predikers krijgen de opdracht om te getuigen van deze dingen die in dit bijbelboek beschreven staan. Predikers die nooit uit dit laatste bijbelboek preken, naar de zin en mening van de Heilige Geest, plegen meened. Ze hebben de eed van trouw tegenover Christus afgelegd. En of dat nu ambtshalve is of persoonlijk, Christus houdt alle predikanten, zonder enige uitzondering, aan die eed. Meinedige ambtsdragers zullen het plaveisel in de hel uitmaken, want al Gods ware knechten met het kindschap Gods, zullen blinken als de glans des uitspansels, en die er velen rechtvaardigen, gelijk de sterren, altoos en eeuwiglijk (Dan. 12:3). Wat is de oorzaak van hun glans? De blinkende Morgenster, Christus. Hij is niet alleen de Ster uit het geslacht van David, Hij is het Geslacht Davids. In Christus, het Geslacht Davids, zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden, want Hij is ook de Wortel ervan. *“De Wortel van Isai, Die staan zal tot een Banier der volken”, Jes. 11:10.*

De regenboog van Gods genadeverbond schittert om de troon.

Als Christus komt, komt Hij als Rechter. De toorn van het Lam zal schrikkelijk zijn als de boeken worden geopend en onze naam niet gevonden wordt in het boek des levens des Lams. Men zegt wel eens dat God in Christus een gaarne vergevend God is en dat is waar. Als Christus wederkomt, zal Hij echter niet meer van genade weten voor onverzoende zielen. De dwaze maagden zullen niet alleen de toegang tot het hemelhof worden ontzegd, zij zullen ook geworpen worden in de poel die brandt van vuur en sulfer. Onbekeerde dopelingen zullen de bodem der hel bedekken. Zij hebben de weg geweten, maar niet bewandeld en zullen daarom met dubbele slagen geslagen worden. Nog gaat de roep uit: “En de Geest en de Bruid zeggen: Kom!”

De genadeklokken van Gods ontferming beieren al zesduizend jaar: *“O alle gij dorstigen! komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk! Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen geen brood is, en uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan? Hoort aandachtiglijk naar Mij, en eet het goede, en laat uw ziel in vettigheid zich verlustigen. Neigt uw oor, en komt tot Mij, hoort, en uw ziel zal leven; want Ik zal met u een eeuwig verbond maken, en u geven de gewisse weldadigheden Davids”, Jes. 55:1-3.*

Dit is de onvoorwaardelijke Evangelie-roeping aan alle creaturen. *“En de Geest en de bruid zeggen: Kóm!”*

Het klinkt als een nodiging, ja, als een bevel: KOM! *“De Bruidegom kómt, gaat uit Hem tegemoet.”*

“En die het hoort, zegge: Kom!” Wie hebben het gehoord? Al degenen die van Adam tot de voleinding der wereld zalig geworden zijn en zullen worden. Dat is nu al een schare die niemand tellen kan. Die mensen roepen allemaal: “Kom!”

Niet allemaal tegelijk, want ze zingen bij beurte: *“Kom, ga met ons en doe als wij.”* De Geest roept als Eerste: *“Kom!”*

Waarom? God is altijd de Eerste. Gods volk begint niet te roepen, voordat de Geest in hen roept. Hoe dat komt? Omdat

Christus in die nooit begonnen eeuwigheid de Eerste was, Die gekomen is: *"Zie, Ik kom, om Uw wil te doen, o God!"*

Christus is ook de Eerste in het komen tot de zondaar. Als de zondaar tot Christus komt, is dat een vrucht van Zijn komen tot hem. In Zijn eerste komst in het vlees kwam Hij om te betalen. In Zijn tweede komst op de wolken des hemels, komt Hij om af te rekenen. *"Zie, Ik kom haastelijk."* Dat is Zijn tweede komst, waarnaar de heiligen verlangen: *"Ja, kom Heere Jezus!"* Het woordje 'kom' heeft dus tweeërlei betekenis. 1. Een oproep aan dode zondaren om tot Christus te komen. 2. Een roep van de Bruid tot de Bruidegom om Zijn wederkomst.

Een dode kan toch niet horen?

Nee, maar wel als het Leven tot de dood gaat spreken: *"De doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven", Joh. 5:25.* De Geest zegt tegen doden: *"Kom."* Op Zijn bevel worden ze levendgemaakt, dan komen ze. Want de Geest is Het Die levend maakt. Degenen die het van de Vader gehoord hebben, gaan direct met de Geest meeroepen: *"Kom!" "En die het hoort, zegge: Kom!"*

"Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods", Rom. 10:17.

De klokken van Gods genadeverbond galmen nog na: *"En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet."*

Het half uur in de hemel is haast voorbij.

"Kom dan, want alle dingen zijn gereed."

Alles is om niet te verkrijgen. Op de markt van vrije genade is alles om niet. Er is dierbaar bloed genoeg en genade overig. Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden. *"Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt", Joh. 1:29.*

"Zie, Ik kom haastelijk..."

Christus komt. Hij is komende. Hij heeft haast te komen, want Hij verlangt naar de Bruiloft, nog meer dan Zijn Bruid. Nu gaat

de nodiging tot deze Bruiloft nog uit. De toegang is vrij. Geen entreegeld, niets van dat alles.

HELAAS! Er staan er nog niet veel in de rij. Er staat een caféhouder, een publieke vrouw, een moordenaar en een oplichter. Ze smachten van de dorst. Ze hangen aan de lippen van Christus, Die zegt: *"Ik zal den dorstige geven uit de Fontein van het water des levens voor niet."*

Van nature gelooft geen mens dat genade gratis is. We zijn er te best en te hoogmoedig voor. Weet u wat de mens wil? Genade betalen en de schuld met een handvol godsdienst afkopen. VERVLOEKT! *"Uw geld zij met u ten verderve."*

"Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op den weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden", Ps. 2:12.

Op de markt van vrije genade zie ik gezichten betrekken en mensen vertrekken. Als Christus gepredikt wordt als het Einde der Wet, als een gewillige Zaligmaker voor de meest dode en verharde zondaar, ergert de godsdienst zich mateloos. Voor 'vrome' mensen is Christus een Steen des aanstoots en een Rots der ergernis. Hoor maar wat ze zeggen: *"Deze rede is hard; wie kan dezelve horen?"*

Als Christus en Die gekruisigd gepredikt wordt, valt er hier op aarde al een scheiding: *"Van toen af gingen velen Zijner discipelen terug, en wandelden niet meer met Hem", Joh. 6:66.* Zelfs de discipelen hebben Christus in de ure van de hoogste aanvechting in Gethsemane uiteindelijk allen verlaten.

Christus heeft de pers alléén getreden en niemand van de volkeren was met Hem. Christus openbaart Zich nooit in het verlengde van de bevinding, maar aan een vervloekte zondaar en dat steeds weer. Christus openbaart Zich als de wegen ophouden, want Hij is het Einde der Wet. Dat wordt bijna niet meer gepreekt in Nederland. Altijd gaat het over de mens: over zijn standen, zijn godsdienst, hoe ver en hoe zwaar, hoe hoog en hoe diep, hoe waar en hoe onwaar. Het gaat niet zónder bevinding, maar de ware bevinding is Christus alléén. Men

redeneert en discussieert, maar over Christus als het Einde der Wet en het Begin van het geestelijk leven, hoor je praktisch nooit. Men heeft een weg en een stand. Ach, mensen, houdt toch op met die godsdienst. Ik wilde wel dat u eens door al uw standjes heen zakte, want God laat Zich alleen maar aanbidden: *Want eeuwig bloeit de gloriekroon, op het Hoofd van Davids grote Zoon.*

Daar moet ik het van hebben. Daar moet al Gods ware volk het van hebben. Christus openbaart Zich aan verdoemelijk stof. Stof kan het schepsel niet beroemen, laat staan zichzelf helpen. 't Hoeft ook niet meer en ik wil het ook niet meer. Want het is: *"Door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen."*

Al ziet God geen zonde meer in Zijn Jakob en geen overtreding in Zijn Israël, Jakob bleef tot zijn dood toe een grote huichelaar in zichzelf, hoewel hij zeker was van de vrede met God in zijn ziel. Heel die zogenaamde standenleer van tegenwoordig is alleen maar vijandschap tegen vrije genade. Jakob had geen stand, want hij was in Bethel dezelfde bedrieger als in Pniël. De bedrieger, Jakob, ging gelukkig het graf in, maar Israël verlangde naar boven. Daarom riep de oude Jakob op zijn sterfbed: *"Op Uw Zaligheid wacht ik, o Heere."*

Is dat, op grond van de geschonken gerechtigheid van Christus, ook uw uitzien en verlangen, lezers? We leven in de laatste minuten van het wereldgebeuren. En nóg is er plaats voor goddelozen, radelozen en hopelozen. Christus nodigt u heden tot de Fontein des levens: *"En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet."*

Degenen die in dit leven hun dorst om niet geleest hebben aan het water des Levens, zullen eeuwig aanzitten met Abraham, Izak en Jakob in het Koninkrijk der hemelen. En hun ogen zullen de Koning zien in Zijn schoonheid.

"Die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom haastiglijk. Amen. Ja, kom, Heere Jezus! De genade van onzen Heere Jezus Christus zij met u allen. Amen."